C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simak_Clifford_D-Cas_je_ta_nejjednodussi_vec.pdb

PDB Name: Simak - Cas je ta nejjedn. vec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.4.2008
Modification Date: 13.4.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CLIFFORD D. SIMAK
ČAS JE TA NEJJEDNODUŠŠÍ VĚC

HUGO AND NEBULA AWARD - WINNING AUTHOR

Kapitola 1
Nakonec nadešel čas, kdy si člověk musel přiznat, že se mu uzavřel přístup do vesmíru. Poprvé to vytušil toho dne, kdy Van Allen objevil radiační pásy, které obklíčily Zemi, a kdy lidé v Minnesotě vypustili balóny k zachycování solárních protonů. Ale člověk už snil tak dlouho, že ani tváří v tvář těmto faktům nemohl ten sen opustit, aniž by se pokusil jej uskutečnit.
A tak pokračoval a pokoušel se o to - a snažil se dál i poté, co astronauté zemřeli, aby dokázali, že je to nemožné.
Člověk byl pro podmínky vesmíru příliš křehký. Umíral příliš snadno. Zemřel působením primárních radiací vyzařovaných sluncem nebo sekundárních záření zrozených kovem jeho lodi.
Člověk konečně pochopil, že jeho sen selhal. Při pohledu na hvězdy cítil hořkost a deziluzi, neboť hvězdy teď byly dál než kdykoliv předtím.
Po mnoha letech, po mohutném hromobití na obloze, po stamiliónech zklamání se člověk konečně vzdal.
Bylo právě načase.
Existovala lepší cesta.

Kapitola 2
Shepherd Blaine cítil, že je v jakémsi domě, a pokud ne přímo domě, v něčím obydlí. Byla zde totiž znát uspořádanost a smysl pro proporce a formu, jaké se v přírodě nevyskytují, dokonce ani v cizí přírodě na planetě neznámé hvězdy, daleko od Země.
Jeho podrážky nezanechávaly na podlaze stopy, jaké zanechávaly na písečných dunách dříve, ještě než přišel do tohoto obydlí, pokud to obydlí bylo. Ve srovnání s vytím pouštní bouře, kterou se předtím probíjel celé hodiny, teď vítr jen šeptal.
Podlaha byla tvrdá a hladká, měla jasně modrou barvu a snadno se po ní pohyboval. Tu a tam byly roztroušené útvary, které mohly být nábytkem, vybavením nebo artefakty určité umělecké hodnoty. Všechny byly stejně modré a jejich náhodný tvar, modelovaný větrem, nebyl divoký, měl čisté linie, přímky i křivky, jaké by mělo mít funkční zařízení.
Dosud svítily hvězdy i vzdálené, kalné slunce. To místo, na které narazil, nebyla jistě jen nějaká ohrada.
Blaine se se všemi senzory vysunutými a zapnutými na plný výkon pomalu pohyboval kupředu a pocit domu přetrvával - o něco později i pocit života.
Někde uvnitř ucítil tenkou nitku vzrušení. Nebylo vůbec časté, aby někdo objevil život. Byla by to jedinečná příležitost, kdyby nalezl inteligenci. A zde, z těchto artefaktů, z hladkosti jasně modré podlahy, byla inteligence znát.
Jeho pohyb se zpomalil až k plížení, podrážky šustily po podlaze, senzory vysunuté a v činnosti. Bzučel pásek, který nasával obraz, zvuk, tvar, vůni a formu, zaznamenával teplotu, čas a magnetismus a všechny další jevy, které na této planetě existovaly.
Daleko odtud uviděl něco živého - věc, která se ochable protahovala na podlaze, jako se protahuje líný člověk, nic nedělající a neočekávající, že by něco dělal. Ta věc tam jednoduše ležela.
Blaine k tomu postupoval a stále zachovával svůj pomalý pohyb; čidla shromažďovala vědomosti o tomto rozvalujícím se živote a zapisovačky je zaznamenávaly.
Bylo to růžové, dráždivě růžové, ne nechutně, jako růžová často bývá, ani anatomicky růžové, ale překrásně růžové - ten typ barvy, do jaké by se mohlo obléci malé děvčátko ze sousedství na oslavu svých sedmých narozenin.
Dívalo se to na něj - možná ne očima - ale dívalo se to na něj. Uvědomovalo si ho to. A nemělo to strach.
Konečně se k tomu stvoření dostal. Přiblížil se na šest stop a tam se zastavil a vyčkával.
Byla to docela mohutná bytost, uprostřed přibližně dvanáct stop vysoká, a rozvalovala se na ploše alespoň dvacet stop v průměru. Tyčila se nad drobným strojem, kterým se Blaine stal, ale nebyla v ní žádná hrozba. Nebylo v ní ještě nic. Byl to jen kolos.

Toto byla její pevná část, uvědomoval si Blaine. Byl to okamžik, kdy se rozhoduje buď a nebo. Pohyb, který teď udělá, by mohl určit všechny jeho budoucí vztahy s věcí, které teď stanul tváří v tvář.
A tak stál zcela tiše a nedělal vůbec nic. Senzory se zatáhly a sotva se udržovaly v činnosti, pásek záznamu se téměř vůbec netočil.
Bylo to těžké čekání, neboť jeho čas se krátil. Zbývalo ho už velmi málo.
Pak vycítil chvění, zachycené jemnými elektronickými vnitřnostmi stroje, který byl v této chvíli jeho tělem, chvění bytosti, která se růžově roztahovala na podlaze - chvění napůl zformované myšlenky, počátek komunikace, prolomení ledu.
Blaine byl napjatý. Potlačoval povznesenou náladu, která se v něm dmula. Bylo ještě bláznovství být optimistou - zatím se neobjevily žádné spolehlivé známky telepatické síly. Ačkoliv chvění mělo tuto povahu a určitý vedlejší význam…
Vydrž, říkal si, vydrž!
Vytrvej do té doby!
Zbývá jen třicet sekund!
Chvění opět vzkypělo, hlasitěji a ostřeji, jako by si před Blainem dřepící stvoření čistilo své duševní hrdlo, něž se pokusí o řeč.
Nebylo běžné setkat se s telepatickou bytostí. Jiné schopnosti, zvláštní znalosti a idiosynkrazie, které způsobily, že se telepatie zdála nedokonalá, nebyly vůbec nezvyklé, ale jen vzácně se ukázaly být tak užitečné jako prosté, byť staromódní telepatické umění.
A stvoření promluvilo.
Ahoj, kamaráde, řeklo, vyměním si s tebou myšlenky.
Blainova mysl bezhlučně zakřičela v uraženém překvapení, které se značně blížilo panice. Neboť se náhle, bez varování, zdvojil - byl sám sebou a tímto druhým stvořením. V jediném zmateném okamžiku viděl všechno, co vidělo stvoření, cítil jako ono, věděl, co ono vědělo. A ve stejné chvíli byl zároveň Shepherd Blaine, průzkumník Udice, mysl na cestě mimo Zemi a velmi daleko od domova.
V tom okamžiku také vypršel jeho čas. To byl pravý důvod spěchu. Náhle jako by sám vesmír kolem zahřměl fantastickou rychlostí a protestující Shepherd Blaine byl stržen přes pět tisíc světelných let do jistého místa v severním Mexiku.

Kapitola 3
Šplhal se nahoru ze studně plné tmy, do které byl ponořen, a hledal cestu se slepou umíněností, téměř pudově. Věděl, kde je (byl si jistý, že to ví), ale stále nemohl tu myšlenku pevně uchopit. Byl v této studni už předtím, mnohokrát předtím, ale teď cítil cizotu, která tu dříve nebyla.
Uvědomoval si, že to v něm je ta cizota obsažena - skoro jako by byl někdo jiný, jako by jej byla jen polovina a ta druhá část byla obývána neznámou bytostí, která se tísnila u zdi, osaměle vrněla a prskala strachy.
Škrábal se vzhůru ze studny a jeho mysl s šílenou naléhavostí bojovala proti cizinci uvnitř, přestože cítil, že není třeba s ním bojo-vat, neboť přišel, aby s ním žil a byl jeho součástí po celou dobu jeho existence.
Na chvíli si od šplhání odpočinul a pokoušel se sám sebe utřídit, ale skládal se z příliš mnoha věcí, byl na příliš mnoha místech a všechno bylo zcela zmatené. Byl lidská bytost (ať už to znamenalo cokoliv), byl prchající stroj, byl cizí růžová bytost rozvalující se na jasně modré podlaze, byl myšlenková poušť, která se propadla věky řvoucího času, který konečně mohl spočítat (když přesně definoval jeho matematiku) na zlomek vteřiny.
Vyplazil se ven ze studny. Temnota zmizela a všude bylo měkké světlo. Lehl si na záda jak široký tak dlouhý. Byl rád, že je doma, a cítil starou, velmi starou vděčnost, že to ještě jednou dokázal.
Konečně už všechno věděl.
Byl Shepherd Blaine, průzkumník Udice, a odešel daleko do vesmíru, aby prozkoumal cizí hvězdy. Vzdálil se mnoho světelných let, občas objevil určité věci nějakého významu, občas ne. Ale tentokrát jednu věc našel a její část se s ním vrátila domů.
Pátral po ní a nalezl ji v koutku své mysli, schoulenou strachy. Pokoušel se ji povzbudit, ale zároveň se jí bál. Je to hrozné, řekl si, být polapen uvnitř nějaké cizí mysli. A i naopak je to mizerný úděl, mít v myšlenkách chycenou takovouhle věc.
Je to pro nás pro oba tvrdé, řekl si - sobě, i té druhé bytosti, která teď byla jeho součástí.
Ležel tiše (ať už byl, kde byl) a pokoušel se dát se do pořádku. Odešel před nějakými třiceti hodinami - ne on sám jako takový, samozřejmě, neboť jeho tělo zde zůstalo - ale jeho mysl odešla, a s ní malý cupitající stroj, na tu neočekávanou planetu, která se točila kolem neznámého Slunce.
Planeta se nijak nelišila od spousty jiných planet, byla to jen hrozná pustina, jakou se nakonec ukázalo být i mnoho ostatních, když na ně člověk narazil. Tentokrát písečná pustina, ačkoliv by to mohla být stejně tak džungle, ledová poušť nebo holé a bezútěšné místo, kde není nic než pravěké skály.
Téměř třicet hodin se toulal po písku, ale nikde nic nenašel. Pak náhle vstoupil do velkého modrého pokoje, kde se roztahovalo růžové stvoření, a když se teď vrátil domů, růžová bytost (nebo její stín) se vrátila s ním.
Plížila se ze svého úkrytu a on znovu cítil její dotyk, vědomí, cit a vnímání.
Krev mu líně kolovala v žilách jako ledová čvachtanice a on strnule ležel se slizkým pocitem cizoty v plesnivém pachu.
Byl by křičel z čiré hrůzy, ale neudělal to. Ležel tam zcela nepohnutě a růžová bytost znovu utekla do svého kouta a zůstala tam pevně svinutá.
Blaine otevřel oči a spatřil, jak se poklop nad místem, kde ležel, pomalu otevřel. Dopadl na něj oslnivý jas vycházející ze silné žárovky s krytem.

Zkontroloval své tělo a všechno bylo v pořádku. Nebyl žádný důvod, proč by nemělo být, neboť zde leželo a odpočívalo plných třicet hodin.
Pohnul se, nadzvedl, pak se posadil a uviděl kolem sebe upřeně hledící obličeje plovoucí ve světle.
"Bylo to tvrdé?" zeptala se jedna tvář.
"Vždycky je to tvrdé," řekl Blaine.
Vylezl ze stroje, který vypadal jako rakev, a zachvěl se, neboť mu náhle bylo chladno.
"Váš kabát, pane," řekl jeden z obličejů, tvář, která vykukovala nad bílými pracovními šaty.
Přidržela mu ho a on se do něj zabalil.
Podala mu sklenici, usrkl z ní a poznal, že je to mléko. Měl vědět, že to tak bude. Jakmile se někdo vrátil, dali mu sklenici mléka. Snad s něčím? Nikdy neuvažoval o tom, že by se na to zeptal. Byla to jen jedna z mnoha věcí, která jemu a všem dalším jako on vysvětlovala Udici.
Udice se už přes jedno století snažila nahromadit celou záplavu plesnivých tradic, všechny více či méně staromilské. Paměť se mu vracela - teď již v důvěrných obrysech, jak tam stál a upíjel ze své sklenice mléka. Viděl velkou provozní místnost s řadami třpytivých hvězdných strojů, z nichž některé byly otevřené, jiné zavřené. V těch zavřených leželi další jako on, jejich těla byla opuštěná a myšlenky daleko odtud ve vesmíru.
"Kolik je hodin?" zeptal se.
"Devět večer," odpověděl mu muž, který držel v ruce psací desky s klipsem.
Do jeho mysli se zase vkradla cizota a ta slova tam opět byla: Ahoj, kamaráde, vyměním si s tebou myšlenky.
A nyní, ve světle lidského rozumu, to bylo šílenější než peklo. Nejspíše nějaká forma pozdravu. Jakýsi druh potřesení rukou. Potřesení myslí. A když o tom tak člověk přemýšlel, daleko citlivější než potřesení rukou.
Dívka se natáhla a dotkla se jeho paže.
"Dopijte mléko," řekla.
Pokud to bylo potřesení myslí, pak bylo trvalé, neboť se nevzdalovalo, teď cítil tu cizí odpornost, skrývající se pod prahem jeho vědomí.
"Stroj se vrátil v pořádku?" zeptal se.
Muž s deskami přikývl. "Bez nejmenších problémů. Poslali jsme už dolů pásky."
Půl hodiny, přemýšlel klidně Blaine a byl překvapen, že dokáže být tak klidný. Půl hodiny bylo vše, co měl, protože to byla doba potřebná ke zpracování pásků. Věděl, že vždycky procházejí pásky z průzkumu hned, jak je dostanou.
Bude tam všechno, všechny údaje vyprávějící celý příběh. Nebude žádných pochyb o tom, co se stalo. Takže než to vyhodnotí, musí být z dosahu.
Rozhlédl se po místnosti a znovu pocítil uspokojení, vzrušení a hrdost, jakou cítil před mnoha lety, když ho sem přivedli. Zde bilo srdce Udice, tady byla veškerá moc, odtud se nahlíželo do vzdálených míst.
Věděl, že bude těžké odtud odejít a zmizet, neboť to tu pro něj hodně znamenalo.
Ale nebylo nad čím váhat - prostě musel jít.
Dopil mléko a vrátil sklenici čekající dívce. Otočil se ke dveřím.
"Okamžik," řekl muž a podal mu desky. "Zapomněl jste se podepsat, pane."
Brblající Blaine vytáhl tužku zpod spony desek a podepsal se. Byla to úplná hloupost, ale člověk to musel pokaždé absolvovat. Psát příchody a odchody a všechno, na co si Udice hrála, jako by se měla rozpadnout v hromadu prachu, kdyby opomněl jedinou maličkost.
Vrátil desky.
"Promiňte, pane Blaine, ale nenapsal jste, kdy se vrátíte na vyhodnocení."
"Napište zítra ráno v devět," řekl mu stroze Blaine.
Mohl si poznamenat cokoliv, protože on se už nevrátí. Zbývalo mu třicet minut - teď už méně než třicet minut - a potřeboval jich co nejvíc.
Neboť vzpomínky na tu noc před třemi lety se stávaly ostřejšími každou ubíhající vteřinou. Nevybavoval si přímo samotná slova, ale jejich tón. Když tu noc volal Godfrey Stone, bylo v jeho hlase znát zalykání, jako kdyby běžel, a byla v něm panika.
"Všem dobrou noc," řekl Blaine.
Vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře, všude bylo prázdno. Boční dveře byly zavřené, ačkoliv se za některými z nich svítilo. Chodba byla opuštěná a tichá. Ale i v té prázdnotě a tichu bylo cítit mohutnou vitalitu, jako kdyby celá Udice stála na stráži. Jako by celý ten obrovský komplex vůbec nikdy nespal - všechny laboratoře, výzkumné stanice, všechny továrny a univerzity, všechny plánovací rady a rozsáhlé knihovny, skladiště a ostatní části snad nikdy nezamhouřily oči.
Na okamžik se zastavil a uvažoval. Bylo to jednoduché. Mohl by odtud odejít a nic by mu nestálo v cestě. Na parkovišti o pouhých pět bloků dál si mohl vyzvednout své auto a vyrazit na sever k hranici. Jenže to by bylo příliš jasné a přímočaré, řekl si. Příliš samozřejmé. Právě toto by od něj Udice čekala.
A ještě něco dalšího - otravná myšlenka, neodbytná hrozivá obava - musí opravdu odejít?
Pět lidí ve třech letech po Godfreym Stonovi - je to důkaz?
Kráčel dlouhými kroky chodbou a v duchu probíral své pochybnosti, ale když je utřídil, pochopil, že teď na ně není vhodná doba. Ať vyvstala jakákoliv obava, věděl, že má pravdu. Jenže pravda je rozumová záležitost, kdežto obava emocionální.
Přiznal si, že se to všechno zúžilo do jediného faktoru: nechtěl opustit Udici. Líbilo se mu tady. Měl rád práci, kterou dělal, a nechtělo se mu utíkat.
Ale vybojoval to v sobě už před mnoha měsíci. Rozhodl se. Měl by jít, když ten čas přišel. Nezáleželo na tom, jak moc

by zde snad chtěl zůstat. Musí všeho nechat a zmizet.
Pochopil to i Godfrey Stone - a při svém zoufalém úniku si ještě našel čas na jeden telefonát - ne o pomoc, ale aby ho varoval.
"Shepe," řekl a vyrážel ze sebe slova, jako by utíkal. "Shepe, poslouchej a nepřerušuj mě. Kdyby se někdy z tebe stal někdo cizí, vezmi roha. Neváhej ani minutu. Jen rychle zmiz."
Potom to ve sluchátku zapraskalo a to bylo všechno.
Blaine si vzpomínal, jak tam stál s telefonem v ruce.
"Ano, Godfrey," řekl do ticha na.druhé straně. "Ano, Godfrey, budu si to pamatovat. Díky a hodně štěstí."
Neozvalo se ani slovo. Nikdy už o Godfreym Stonovi neslyšel.
"Kdyby se z tebe někdy stal někdo cizí," řekl tehdy Godfrey Stone. A teď k tomu došlo, neboť cítil cizotu jako číhající druhé já přikrčené v jeho mozku. To byl způsob, jakým se měnil na cizí bytost. Ale co ostatní? Všichni se jistě nesetkali s růžovým stvořením, vzdáleným pět tisíc světelných let. Kolik je dalších možností, jakými se člověk může přeměnit?
Udice pozná, že je cizinec. Nedá se tomu nijak zabránit. Poznají to, až vyvolají pásky. Měli by ho v moci a pověsili by na něj detektiva - protože i když by pásky ukázaly, že je cizinec, nemohly by určit, jakým způsobem nebo v jakém rozsahu se v něj změnil. Detektiv by s ním mluvil velmi přátelsky, přímo chápavě, a celý ten čas by z jeho mysli dobýval tu cizí bytost; vytahoval by ji z úkrytu, aby vypátral, co to je.
Došel rychle k výtahu a zmáčkl tlačítko, když se náhle na konci chodby otevřely dveře.
"Shepe, to jsi ty?!" řekl muž ve dveřích. "Slyšel jsem kroky po chodbě. Byl jsem zvědavý, kdo to je."
Blaine se otočil. "Právě jsem se vrátil," odpověděl.
"Proč na chvilku nezajdeš?" zval ho Kirby Rand. "Zrovna jsem se chystal otevřít láhev."
Na váhání nebyl čas a Blaine to věděl. Buď vejde dál a dá si jednu dvě skleničky, nebo to pozvání stroze odmítne. A když odmítne, Rand ho začne podezírat. Podezírání byla Randova práce. Byl šéfem bezpečnostní sekce Udice.
"Díky," řekl Blaine nevzrušeně, jak jen mohl. "Jenom na chvilku. Jdu za jednou dívkou a neměl bych ji nechat čekat."
To snad zabrání jakémukoliv dobře míněnému pozvání na oběd nebo za zábavou, pomyslel si.
Slyšel, jak přijíždí výtah, ale kráčel pryč. Nemohl nic udělat. Bylo to zatracené zdržení, jenže mu nešlo nijak zabránit.
Když vstoupil do dveří, Rand ho přátelsky plácl po rameni.
"Hezký výlet?" zeptal se.
"Bez problémů."
"Daleko?"
"Asi pět tisíc."
Rand pokýval hlavou. "Je to asi směšné, že se ptám. Všichni se teď vydávají hodně daleko. Už jsme skoro dokončili sousední planety. Ještě sto let a dostaneme se za deset tisíc."
"Na tom nezáleží," řekl Blaine. "Když jednou vyrazíš, jsi tam. Vzdálenost nejspíš nehraje žádnou roli. Možná bychom mohli mít zpoždění v půli cesty přes galaxii. Z toho mám docela strach."
"Chlapci z teoretického si to nemyslí," řekl Rand.
Přešel kanceláří k masivnímu stolu a zvedl láhev, která na něm stála. Strhl pečeť a odšrouboval uzávěr.
"Víš, Shepe," řekl, "to je fantastická práce, co děláme. Snažíme se pracovat naším tempem, a občas je to proto trochu nudné a jednotvárné. Ale je v tom fantazie."
"Protože to k nám přišlo tak pozdě," odpověděl Blaine. "My jsme se dlouho té schopnosti zříkali. Po celou dobu to bylo v nás, a my to nevyužívali. Protože to nebylo praktické. Protože to bylo tak fantastické, že jsme tomu nemohli docela uvěřit. Narazili na to už naši dávní předkové, ale neporozuměli tomu. Mysleli si, že je to kouzlo."
"To si ještě myslí spousta lidí," řekl Rand.
Cinkl dvěma sklenicemi a z nástěnné ledničky nasypal led. Nalil pořádnou dávku.
"Na zdraví," řekl a podal Blainovi sklenici.
Rand se spustil do křesla za stolem.
"Sedni si," pokynul Blainovi. "Tady nejsi v tom blázinci. A o hodně přicházíš, když při pití pořád stojíš."
Blaine se posadil.
Rand si položil nohy na desku stolu a pohodlně se uvelebil.
Nezbývalo už víc než dvacet minut!
Seděl tam, v ruce sklenku, a v té vteřině ticha, než Rand začal opět mluvit, se Blainovi zdálo, že slyší tlukot srdce obrovského organismu, který se jmenoval Udice; jako by to byla jedna velká vnímající bytost, která zde v severním Mexiku spočívá na noční Matce Zemi, jako by měla srdce, plíce a mnoho pulsujících cév. A on tento tep slyšel.
Za stolem naproti nasadil Randův obličej dobrotivou masku srdečnosti.
"Vy chlapi si stejně užijete spoustu legrace. Někdy vám závidím."
"Je to naše práce," odpověděl mu Blaine nedbale.
"Byl jsi dneska pět tisíc let daleko. Něco jsi z toho přece měl."
"Uznávám, že v tom bylo určité uspokojení," připustil Blaine. "Intelektuální vzrušení z poznání, kde jsi. Skutečně, bylo to lepší než obvykle. Myslím, že jsem narazil na nějakou formu života."
"Povídej," zajímal se Rand.
"Není co. Objevil jsem tu věc, zrovna když mi dobíhal čas. Neměl jsem vůbec možnost něco udělat, než mě stáhli domů. Musíš s tím něco provést, Kirby. Mohlo by nám to pěkně zavařit."
Rand potřásl hlavou. "Bojím se, že už je na to pozdě," řekl.
"Měli byste nám dát trochu volnosti v jednání," naléhal Blaine. "Časový limit by neměl být tak tyranský. Držíte člověka venku celý časový úsek - plných třicet hodin - a přitom není žádný myslitelný důvod, aby tam zůstával, a pak ho

stáhnete zpátky, právě když je na pokraji něčeho velkého."
Rand se na něj zašklebil.
"Nepovídej mi, že to nemůžete udělat," řekl Blaine. "Netvař se, že to není možné. Udice má zástupy vědců, vyrovnané pěkně v řadách…"
"No, uznávám, že je to možné," připustil Rand. "Rádi bychom jenom nad tím udrželi kontrolu."
"Bojíte se, že tam někdo zůstane?"
"Mohlo by se to stát," odpověděl Rand.
"A proč?" vyptával se Blaine. "Tam venku nejsi člověk. Jsi jen lidská mysl uvězněná v chytré mašince."
"Líbí se nám to tak, jak to je," řekl Rand. "Koneckonců, jste velice cenní chlápci. Musíme mít přísná měřítka. Co když se dostanete do průšvihu pět tisíc let od domova? Co když se něco stane a nebudete schopni udržet kontrolu? Pak bychom vás ztratili. Ale takhle je to automatické. Když vás odešleme ven, víme, že se vrátíte."
"Hodnotíte nás příliš vysoko," namítl suše Blaine.
"Vůbec ne," řekl Rand. "Uvědomujete si, kolik jsme do vás investovali? Víte, kolik lidí prověřujeme, než najdeme jednoho, který má dostatečnou duševní rovnováhu, aby odolal dopadu určitých věcí, které tam objeví? Jednoho, který má jak telepatické schopnosti, tak dost speciální druh teleportivních schopností, a konečně také musí být oddaný Udici."
"Kupujete si loajalitu," řekl Blaine. "Nikdo z nás nikdy netvrdil, že ho málo platíte."
"O tom přece nemluvím a ty to víš," opáčil Rand.
A ty, ptal se v duchu neslušně Blaine, jaká je tvoje kvalifikace pro bezpečnostní službu? Jedna by mohla být špehování - schopnost nahlížet do myšlení jiného, ale po celá ta léta, co znal Randa, neměl žádný důkaz, že by ten muž byl detektiv. A jestli byl, proč by používal ve svém oddělení lidi, jejichž jediným cílem bylo špiclování?
"Nevím," řekl Blaine nahlas, "proč tohle všechno musíme dělat, aniž bychom měli nějakou vládu nad časem. Mohli bychom…"
"A já zase nevím, proč by ses tím měl zatěžovat," odporoval mu Rand. "Vrátíš se zpátky na tu svou vzácnou planetu. Můžeš pokračovat, kde jsi přestal."
"Samozřejmě, že se vrátím. Přece jsem to objevil, ne? V podstatě mi to patří."
Dopil skleničku a postavil ji na stůl.
"Půjdu," řekl, "díky za drink."
"Není zač," odpověděl Rand. "Nebudu tě zdržovat. Přijdeš zítra?"
"V devět," řekl Blaine.

Kapitola 4
Blaine prošel mohutným ozdobným vchodem, který vedl na náměstí. Za normálních okolností by se zde na okamžik zastavil, aby vychutnal tuto nejkrásnější část dne. Pouliční lampy vrhaly měkké světlo a ve večerním vánku šuměly vějířovité listy stromů. Chodci na cestách připomínali nehmotné stíny a automobily klouzaly kolem v bezdechém spěchu, ale tiše, velice tiše. Nad tím vším visel tajemný opar podzimní noci.
Dnes se nezastavil. Nebyl na to čas.
Ještě osm minut. Osm zatraceně krátkých minut.
Jenom pět bloků - a mohl by si vzít na parkovišti své auto, ale on neměl čas. Nemohl to riskovat. Musel tam auto nechat.
A pak tu bylo ještě něco - Kirby Rand. Proč se právě této noci vynořil za dveřmi a pozval ho na drink?
Nemohl z toho všeho nic vyhmátnou, ale při svém rozhovoru s Randem cítil jakési neurčité znepokojení. Skoro jako by ten člověk věděl, že ho zdržuje, jako by snad vytušil, že není něco v pořádku.
Ale to všechno už je pryč, řekl si Blaine. Byla to smůla, ale ne katastrofa. Ve skutečnosti by to pro něj dokonce mohla být určitá výhoda. Kdyby měl svůj vůz, Udice by přesně věděla, kde ho má hledat. Ale protože musel zůstat ve městě, mohl zmizet v deseti minutách.
Rázoval svižně po cestě a zahnul od parkoviště.
Dejte mi deset minut navíc, říkal si téměř jako modlitbu. S desetiminutovým náskokem by věděl o tuctu míst, kam by se mohl ukrýt - aby si trochu vydechl, trochu popřemýšlel a vymyslel nějaký plán. Bez auta prostě žádný plán neměl.
Byl si jistý, že bude mít těch deset minut, jen kdyby mu přálo štěstí a nepotkal nikoho, kdo by ho poznal.
Kráčel dlouhými kroky po ulici a cítil v sobě tryskající hrůzu, hrůzu stoupající v lebce jako bublavá pěna, A nebylo to lidské zděšení. Byl to hluboký a černý, řvoucí a drásající děs, jež měl svůj původ v myšlení, které se už nemohlo dál ukrývat před hrůzami cizí planety, nemohlo se schoulit uvnitř cizího mozku a považovalo za nesnesitelné čelit strašlivé, téměř neudržitelné situaci, neboť mu zcela chybělo původní prostředí.
Blaine se hrůze bránil, v duchu skřípal zuby a chápal velmi ostře, že to nebyl on, kdo zdvihl stavidla zděšení, ale ten druhý, skrývající se v jeho mozku.
Uvědomoval si, když o tom tak uvažoval, že se těžko mohou oddělit - byli neúprosně spoutáni dohromady a sdíleli společný osud.
Začal běžet, ale posledním zbytkem rozhodnosti se přinutil zastavit.
Nesmí utíkat, nesmí vůbec přitahovat pozornost.
Vrávoral pryč z cesty a srazil se s kmenem silného stromu. Objal jej a pevně sevřel, jako by z pouhého dotyku s něčím pozemským mohl načerpat sílu.
Stál tam a nepouštěl se ho - to bylo všechno. Hrůza začala pozvolna odplývat do nějakého zákoutí jeho lebky, plazila se zpátky do své díry, aby se znovu žalostně ukryla.

Je to v pořádku, řekl té věci. Zůstaň, kde jsi. Neboj se. Nech všechno na mně. Já to zvládnu.
Zkoušelo to uniknout. Zkoušelo to ze všech sil osvobodit se z místa, kde se ukrývalo, a když neuspělo, stáhlo se to zpátky do bezpečného koutu ohrady, v které se nalézalo.
Tohle už nikdy, pomyslel si Blaine. Nemohl si dovolit ještě jednou něco takového. Kdyby to znovu přišlo, nemohl by tomu čelit. Neudržel by se, aby hrůzou neprchal, slintaje a ječe děsem. A to by byl jeho konec.
Odpoutal se od stromu a toporně se zpříma postavil vedle něj. Snažil se stát pevně, navzdory své slabosti a svým podlamujícím se nohám. Cítil mrazivou vlhkost potu, který na něm vyrazil, a těžce oddychoval jako člověk po dlouhém závodě.
Jak mohu prchnout a skrýt se, ptal se sám sebe, jako mohu běžet s tou opicí na zádech? Jsem na tom sám dost špatně. Nemohu doufat, že se mi to podaří, když s sebou musím táhnout vystrašenou a kňučící cizí bytost.
Jenže se jí nemohl nijak zbavit. Neznal v současné chvíli žádný způsob, jak ji setřást. Byl s ní svázán a musí s ní vycházet, jak nejlépe to půjde.
Pohnul se a pokračoval v cestě, ale pomaleji a méně jistě. Pokoušel se utišit třesavku a napumpovat do svých vratkých nohou trochu síly.
Po tomto úsilí si náhle uvědomil, že je hladový jako vlk. Byl to div, že mu to dřív nepřišlo, protože až na sklenici mléka nejedl víc než třicet hodin. Jen odpočíval, hluboce a bez vyrušení spal, ale nepozřel ani sousto.
Auta klouzavě projížděla kolem a šuměla svými vzduchovými tryskami. Měkké hluboké bzučení motorů dodávalo spodní tón.
Jedno zabočilo přímo před ním ke kraji chodníku a vynořila se z něj hlava.
"Shepe," řekla, "to je štěstí. Doufal jsem, že tě najdu."
Blaine na okamžik podlehl panice a cítil, jak se v něm znovu vzmáhá hrůza, ale zahnal ji zpět do jejího kouta všemi zbytky síly, které měl.
Přinutil se mluvit klidně a vyrovnaně.
"Freddy," řekl, "to už je pěkná doba, co jsme se neviděli." Byl to Freddy Bates, člověk s nejasným povoláním, ačkoliv bylo mlhavě známo, že v tomto místě někoho zastupuje, tady, kde téměř všichni ostatní byli lobbyisté, Představitelé firem, drobní diplomaté nebo maskovaní agenti.
Freddy otevřel dveře.
"Naskoč si," řekl, "jedeme na party."
To by mohlo být ono, pomyslel si Blaine. To by mohl být způsob, jak začít. Bylo to určitě lepší než všechno, co ho předtím napadlo. Udice by ho nikdy nehledala na party. A další věc: party je místo, odkud se dá lehce zmizet. Bude tam tolik lidí, že si nikdo ani nevšimne, kdy nebo kam kdo z nich odešel. Byl si téměř jistý, že tam bude alespoň jedno auto s klíčky neopatrně zapomenutými v zámku zapalování. Bude tam jídlo a on ho potřeboval.
"Pojeď," naléhal Freddy, "je to party u Charline."
Blaine vklouzl do auta a zabořil se do sedadla. Dveře se syčivě zavřely a Freddy stočil auto do jízdního pruhu.
"Říkal jsem Charline," řekl soustředěně Freddy, "že pořádná party se prostě nemůže obejít bez člověka z Udice. Nabídl jsem se, že půjdu a přivedu nějakou osobnost od nich."
"Udělal jsi hloupost," řekl Blaine úsečně. "Já nejsem žádná osobnost."
"Jenomže vy cestovatelé znáte obrovskou spoustu historek."
"Přece víš," namítl Blaine, "že je nikdy nevyprávíme."
"Tajnůstkáři," mlaskl Freddy.
"Jsi na omylu," nesouhlasil Blaine. "Na to jsou směrnice a předpisy."
"Ovšem. A z toho důvodu se v tomhle městě šíří pověsti jako divoký požár. Jak se na kopci něco odpoledne stane, hned se to večer vypráví i v poslední hospodě do nejmenších podrobností."
"Ale většinou zkresleně."
"Možná, že to není vylíčené naprosto přesně, ale v podstatě správně."
Blaine neodpověděl. Opřel se do sedadla a otočil hlavu k oknu. Sledoval osvětlené ulice míhající se kolem a nad nimi mohutné, terasovitě uspořádané bloky budov, které tvořily Udici. Znovu žasl nad neselhávajícím ohromením z této podívané, která ho ani po všech těch letech nepřestávala vzrušovat. Věděl (nebo si to alespoň myslel), že to není kvůli tomu pohledu samému - neboť ve světle byly úžasnější - ale kvůli vybájené důležitosti Udice, která se rozprostřela nad městem jako plášť.
Tady, pomyslil si, je skutečné hlavní město Země. Tady spočívají naděje a velikost budoucnosti, tady je spojení lidstva s ostatními světy hluboko v okolním vesmíru.
A on to opouští.
Bylo to neuvěřitelné. Přes všechnu lásku a oddanost, přes všechnu víru v Udici od ní utíká jako vyplašený zajíc.
"Co s tím vším vy chlapi budete dělat?" zeptal se Freddy.
"S čím vším?"
"Se všemi vědomostmi a tajemstvími, se všemi těmi myšlenkami, které jste shromáždili."
"Opravdu nevím," odpověděl Blaine.
"Regimenty vědců," řekl Freddy, "kteří bohudík usilovně pracují. Armády technologů, kteří koumají nad novými úhly. Jak daleko jste před námi ostatními - milióny let?"
"Ptáš se nepravého člověka," řekl Blaine. "Já nic nevím. Dělám jenom svoji práci. Jestli mě chceš popichovat, měl bys vědět, že já to nedělám."
"Promiň," řekl Freddy. "Je to moje mánie."
"Tvoje a miliónu dalších lidí. Nadávat na Udici je celosvětová zábava."

"Podívej se na to z mojí strany," řekl vážně Freddy. "Já v tom nedělám. Ani to nesleduji. Vidím tu velikou nestvůrnost, ten ideál člověka, ten nelidský projekt a závidím každému, kdo tam je, a mám pocit, že k nim nepatřím a jsem evidentně druhořadý. Divíš se, že svět Udici nenávidí?"
"Opravdu?"
"Shepe," řekl Freddy vážně. "Měl by ses podívat kolem sebe."
"Nijak zvlášť to nepotřebuji. Slyším toho dost, aniž bych někam chodil. Moje otázka byla: Oni skutečně Udici nenávidí?"
"Asi ano," odpověděl Freddy. "Možná ne zrovna tady. Všechny ty řeči ve městě jsou hlavně módní záležitost. Ale teď ven, do provincií. Tam ji vážně nenávidí."
Podél silnice nebyla tak hustá zástavba a také lampy tak nesvítily. Provoz se zmenšil.
"Kdo bude u Charline?" zeptal se Blaine.
"Ále, běžný dav," řekl Freddy. "Obvyklý zvěřinec. Charline je bláznivý typ. Bez jakýchkoliv zábran a bez smyslu pro výběr společnosti. Můžeš tam narazit na kohokoliv."
Je to v pořádku, řekl tomu Blaine. Jen si zalez a zdřímni si. Zvládli jsme to. Už jsme si vybrali cestu.
Freddy uhnul s autem z hlavní silnice a sledoval vedlejší, která se vinula nahoru kaňonem. Vzduch se ochladil. Ze tmy bylo slyšet šumění stromů a cítit vůni borovic.
Vůz zahnul do ostré zatáčky a na plošině nahoře zasvítil dům - modernistické obydlí na útesu, přilepené na stěnu kaňonu jako vlaštovčí hnízdo.
"Tak," řekl radostně Freddy, "konečně jsme tady."
Kapitola 5
Party začínala být hlučná; ne divoká, ale hlučná. Začínalo se objevovat to vyčichlé ovzduší zbytečnosti, kterému nakonec padnou za oběť všechny party. A bylo tu ještě něco - v nakyslém zápachu příliš mnoha cigaret, v chladu kaňonu vanoucím otevřenými okny, v pronikavém a prázdném zvuku lidských řečí něco napovídalo, že se připozdívá a že se blíží čas k odchodu, ačkoliv ve skutečnosti pozdě nebylo. Nebyla ještě půlnoc.
Muž jménem Herman Dalton si natáhl své dlouhé nohy a zabořil se do křesla, silný doutník vražený v koutku úst a vlasy jako nový kartáč, jak si je prohraboval rukama.
"Ale říkám vám, Blaine," duněl jeho hlas, "bude tomu brzy konec. Přijde doba, pokud už nepřišla, kdy nebude existovat nic takového jako obchod. Udice nás právě teď vede přímo proti zdi."
"Pane Daltone," odpověděl mu unaveně Blaine, "jestli se chcete o tomhle dohadovat, měl byste si najít někoho jiného. Nevím nic o obchodě a ještě méně o Udici, přestože tam pracuji."
"Udice nás pohlcuje," řekl rozzlobeně Dalton. "Berou nám samo naše živobytí. Ničí jemný systém společenských konvencí a etiky, který byl po staletí budován lidmi oddanými veřejné službě. Rozbíjejí obchodní strukturu, tak pečlivě vystavenou. Ruinují nás, pomalu a neúprosně, ne všechny naráz, ale jednoho po druhém. Například záležitost takzvané řeznické zeleniny. Zasejete řádku semen, za čas půjdete a vykopete rostliny, jako byste kopal brambory, ale nedostanete brambory, nýbrž velké kusy proteinů."
"A tak poprvé ve svém životě," řekl Blaine, "jedí miliony lidí maso, které si předtím nemohli koupit, protože váš ušlechtilý a skvělý systém konvencí a etických zásad jim nedovoloval, aby si na ně vydělali dost peněz."
"Ale co farmáři!" křičel Dalton. "A velkoobchodníci s masem! A to se ani nezmiňuji o zájmech konzerváren a balíren…"
"Domnívám se," navrhl Blaine, "že by bylo spravedlivější, kdyby se semena prodávala výhradně farmářům nebo supermarketům. Nebo kdyby se prodávala za cenu dolar nebo dolar a půl za kus, místo aby balíček stál deset centů. Tím by si normální maso zachovalo konkurenceschopnost a ekonomika jistotu a spolehlivost. Pak by ovšem ty miliony lidí…"
"Ale vy mi nerozumíte," protestoval Dalton. "Obchod je pro naši společnost skutečně životně důležitý. Zničte ho - a zničíte samotné lidstvo."
"O tom bych silně pochyboval," řekl Blaine.
"Ale historie dokazuje význam obchodního ducha. Vybudoval svět do dnešní podoby. Zpřístupnil nové kraje, vyslal průkopníky, vztyčil továrny a…"
"Chápu, pane Daltone. Čtete asi spoustu historických publikací."
"Ano, pane Blaine, to čtu. Zvlášť mám rád…"
"Pak jste si snad všiml také další věci. Myšlenky, domněnky a zásady ztrácejí postupem času platnost. Narazíte na to v naší historii na každé stránce. Svět se vyvíjí a lidé a jejich metody se mění. Při-hodilo se vám někdy v tom obchodě, jak si ho představujete, že přežil svou užitečnost a platnost? Obchod přidal svůj díl a svět jde dál. Obchod je jen další přežitek…"
Dalton se vymrštil ze svého křesla, vlasy se mu naježily a doutník v ústech poskakoval.
"Proboha," křičel, "vidím, že si to skutečně myslíte. To je názor Udice?"
Blaine se suše usmál. "Ne, to si myslím já. Nemám ponětí, co si může myslet Udice. Nedělám do politiky."
Takhle to dopadá, pomyslel si Blaine. Ať děláš co děláš, takhle to končí. Vždycky se najde někdo, kdo se pokouší vyštrachat domněnky, stopy a drobná tajemství, které by se mohly týkat Udice. Jako hejno poskakujících supů, jako banda čumilů, žíznících po tom, co se stalo, a podezírajících, že se toho snad stalo víc, než se ví. Město byl blázinec plný intrik, klevet a pověstí, plný zástupců firem, soukromých detektivů a pseudodiplomatů. A tenhle chlápek, sedící v křesle proti němu, přemýšlel Blaine, je tady proto, aby vyslovil formální protest proti nějaké nové urážce, které se na jakési pyšné obchodní společnosti dopustil jeden z nových podniků Udice.
Dalton si sedl zpátky do křesla. Znovu se vražedně zakousl do svého silného doutníku. Zdálo se, že se mu vlasy vrátily do tvaru, který jim kdysi hřeben určil.

"Říkáte, že neděláte do politiky. Myslím, že jste povídal, že jste cestovatel."
Blaine přikývl.
"To znamená, že se vydáváte do vesmíru a navštěvujete jiné hvězdy."
"Docela jste to vystihl," řekl Blaine.
"Pak jste tedy parír."
"Asi by se to tak dalo nazvat. I když, upřímně řečeno, to není zrovna označení, které se používá ve slušné společnosti."
Výtka se Daltona nedotkla. Proti studu byl imunní.
"Čemu se to tedy podobá?" zeptal se.
"Skutečně, pane Daltone, nemohu o tom začít mluvit."
"Jste venku vždycky sám?"
"Ne úplně sám. Beru si s sebou záznamník."
"Záznamník?"
"Takový přístroj. Nahrává všechny události na pásek. Je plný všemožných zařízení, samozřejmě vysoce miniaturizovaných, a zachycuje všechno, co uvidí."
"Tak tenhle přístroj putuje ven…"
"Ne, sakra. Vždyť jsem vám to říkal. Beru si ho s sebou. Když se chystám ven, vezmu si ho. Jako byste si s sebou bral aktovku."
"Vaše myšlení a ten přístroj?"
"Přesně tak. Moje myšlení a ten přístroj."
"Nechápu," řekl Dalton.
Blaine se s odpovědí neobtěžoval.
Dalton vyndal doutník z úst a pozorně ho zkoumal. Konec, který měl před chvílí v ústech, vypadal hrozně. Byl rozžvýkaný a na všechny strany z něj trčely zbytky tabákových listů. Dalton samým soustředěním zachrochtal a pak jej zastrčil opět do úst.
"Abychom se vrátili k tomu, o čem jsme předtím mluvili," pronesl bohorovně. "Udice má všechny tyhle zvláštní věci a je to tak asi v pořádku. Chápu, že je dost důkladně testuje, než je pustí na trh. Neměl bych z toho žádné divé pocity - ne, pane, vůbec žádné - kdyby s nimi obchodovali běžnými maloobchodními kanály. Jenže to oni nedělají. Nikomu nedovolí žádné takové zboží prodávat. Zřídili svou vlastní maloobchodní síť, a jako by to nestačilo, prodejny nazývají Obchodní misie. Jako kdyby prodávali bandě divochů."
Blaine se pousmál. "Někdo z Udice musel mít kdysi smysl pro humor. Opravdu, pane Daltone, i když se tomu dá těžko uvěřit."
"Krok za krokem," zuřil Dalton, "se jim daří nás ruinovat. Rok co rok ruší nebo krátí ty trhy zboží, po kterém byla poptávka. Je to proces eroze, který nás pozvolna zahubí. To není žádná zlomyslná výhrůžka, co dělají, to je vytrvalé švindlování. A teď jsem slyšel, že snad otevřou svůj přepravní systém pro širokou veřejnost. Dovedete si představit, jaký obrovský dopad by to mělo na starou obchodní strukturu?"
"Předpokládám," řekl Blaine, "že by to připravilo o práci autodopravce a spoustu leteckých linek."
"Víte velmi dobře, že by se to stalo. Žádný dopravní systém nemůže konkurovat jejich teleportivnímu systému."
Blaine řekl: "Myslím, že máte jedinou možnost - vyvinout svůj vlastní teleportivní systém. Měli jste to udělat už dávno. Mimo Udici máte hodně lidí, kteří by vám mohli ukázat, jak se to dělá."
"Pomatenci," řekl Dalton s odporem.
"Ne, Daltone. Žádní pomatenci. Jen běžní lidé s paranormálními schopnostmi, které přivedly Udici tam, kde je dnes - s opravdovými schopnostmi, které u Udice obdivujete, ale odsuzujete je u svých vlastních lidí."
"Neodvážili bychom se," namítl Dalton. "Kvůli situaci ve společnosti."
"Jistě, já vím," ušklíbl se Blaine. "Situace ve společnosti. Ještě je ty davy šťastných prostých lidí dávají ukřižovat?"
"Morální klima je občas zmatené," přiznal Dalton.
"Dovedu si to představit," řekl Blaine.
Dalton zase vyndal z úst doutník a prohlížel si ho jakoby s odporem. Jeden konec byl vyhaslý a druhý se ošklivě třepil. Po chvilce uvažování ho zahodil do květináče. Zachytil se na spodní části rostliny a oplzle se tam kýval.
Dalton se zaklonil a spojil ruce před břichem. Zadíval se upřeně na strop.
"Pane Blaine," řekl.
"Ano?"
"Jste člověk s velkým postřehem. Jste čestný a rozhodně si nepotrpíte na staromilské myšlení. Přivedl jste mě na pár věcí a líbilo se mi, jak jste to udělal."
"K službám," řekl chladně Blaine.
"Kolik vám platí?"
"Dost," odpověděl Blaine.
"Neexistuje nic jako dost. Ještě jsem neviděl člověka -"
"Jestli se mě pokoušíte koupit, jste na velkém omylu."
"Nechci vás koupit, chci vás najmout. Znáte vládu i pozici Udice. Znáte spoustu lidí. Jako poradce byste byl neocenitelný. Přáli bychom si projednat -"
"Promiňte, pane," řekl Blaine, "ale byl bych pro vás úplně nepoužitelný. Za současných okolností bych vůbec nebyl vhodný."
Byl zde už hodinu, a to bylo příliš dlouho. Najedl se, napil, mluvil s Daltonem - promrhal s ním hromadu času - a musí

vyrazit. Protože ještě než zpráva, že tady byl, prosákne do Udice, musí být daleko odtud.
Uslyšel zašustění látky a na jeho rameni spočinula čísi ruka.
"Shepe," řekla Charline Whittierová, "to je od tebe milé, žes přišel."
Zrudl a podíval se na ni.
"Díky, že jsi mě pozvala."
Přejela po něm rozpustilýma očima. "Opravdu jsem tě pozvala?"
"Ne," řekl. "Budu upřímný. Zatáhl mě sem Freddy. Doufám, že ti to nevadí."
"Víš, že tě vždycky ráda vidím." Její ruka se přivinula k jeho paži.
"Je tu někdo, s kým se musíš setkat. Omluvíte nás, pane Daltone."
"Jistě," řekl Dalton.
Odváděla Blaina pryč.
"To bylo od tebe trochu nevychované," řekl.
"Vysvobodila jsem tě," odsekla mu. "Ten člověk je strašlivě nudný. Nedovedu si představit, jak se sem dostal. Určitě jsem ho nezvala."
"Kdo to je?" zeptal se Blaine. "Vůbec jsem na to nepřišel."
Zahalila si nahá ramena. "Šéf nějaké obchodní delegace. Tady si vylévají srdce, které jim Udice zlomila."
"Dost na to vypadal. Je rozzlobený a strašlivě nešťastný."
"Nemáš co pít," řekla Charline.
"Právě jsem dopil."
"A už jsi měl něco k jídlu? Máš se dobře? Mám nové dimensino, úplně nejmodernější…"
"Uvidíme," odpověděl Blaine, "snad později."
"Běž a dej si ještě drink," řekla Charline. "Musím jít pozdravit další ze svých hostů, Zastavíš se někdy? To už jsou týdny, co jsem tě neviděla."
Potřásl hlavou. "Mrzí mě to víc, než umím říct. Díky, žes mě pozvala."
"Tak někdy jindy," řekla.
Měla se k odchodu, ale Blaine se zvedl a zadržel ji.
"Charline," řekl, "už ti někdy někdo řekl, že jsi strašně fajn ženská?"
"Nikdy," usmála se. "Absolutně nikdy."
Stoupla si na špičky a lehce ho políbila na tvář.
"A teď běž a bav se," řekla.
Stál a díval se, jak mizí v davu.
Uvnitř mozku se mu pohnula růžová bytost a v tom pohybu bylo cítit otazník.
Jen chviličku, řekl jí Blaine, hledě na zástupy lidí. Nech mne ještě chvíli jednat. Pak si o tom promluvíme.
Pocítil vděčnost, náhlé uznalé zavrtění ohonem, byl pochopen.
Budeme spolupracovat, řekl. Musíme postupovat společně. Jsme na jedné lodi.
Znovu se to schoulilo - cítil to a věděl, že to nechává všechno na něm.
Mohlo se to znovu vylekat, ale pro tuto chvíli to pochopilo situaci - a ta situace, jak věděl, se musela zdát obzvlášť úděsná, neboť vytušil vzdálený a ustrašený pláč nad odloučením od jasu modré místnosti na daleké planetě.
Bezcílně prošel místností a podél baru, na okamžik se zastavil, aby nahlédl do pokoje, kde bylo instalováno nové dimensino, a pak zamířil do vstupní haly. Musí se mu to podařit. Než se rozední, musí být buď na míle daleko, nebo ve velmi dobrém úkrytu.
Minul malé brebentící skupinky a kývl na několik známých, kteří ho zdravili nebo propluli místností.
Mohlo by to nějakou chvíli trvat, než najde auto, v kterém zapomnětlivý řidič nechal klíčky. Mohlo by se také stát - a ta myšlenka se dostavila s brutální silou - že žádné neobjeví. Kdyby k tomu došlo, co by měl udělat? Snad utéct do kopců a tam se ukrýt na jeden, možná dva dny, než si to všechno propočítá. Charline by mu jistě ráda pomohla, ale byla to mluvka a on by byl daleko raději, kdyby o celé věci nic nevěděla. Jinak si v tomto okamžiku nevzpomněl na nikoho, kdo by mu mohl jakkoli pomoci. Možná někteří chlapci z Udice, ale každým činem by se zkompromitovali. Tak zoufale na tom ještě nebyl. A samozřejmě spousta dalších, jenže každý by si přihřál svou polívčičku v téhle šílené směsi intrik a stížností, které obklopovaly Udici - člověk prostě nikdy nevěděl, komu může věřit. Byl si docela jistý, že by se mezi nimi našlo i několik takových, kteří by ho zaprodali v naději, že získají nějaké výhody nebo některé vytoužené místo.
Propracoval se ke vchodu do haly a bylo to jako vyjít z hlubokého lesa na planinu vymetenou větrem - tady nebyl příboj prázdných řečí víc než mumlání a vzduch se zdál čistší, nějak mnohem čistší. Pryč byl pocit útisku, stísnění těly a myšlenkami, tep cizích srdcí a proud jalových názorů a zlomyslných klepů.
Vnější dveře se otevřely a do haly vstoupila žena.
"Harnet!" řekl Blaine. "Mohlo mě napadnout, že přijdeš. Nikdy jsi žádnou party u Charline nezmeškala, jak si teď vzpomínám. Sbíráš prchavou historii všeho důležitého, co se stalo."
Jeho mozkem prolétlo její telepatické šumění: Shepe, ty naprostý, dokonalý blázne! Co tady děláš? (Obraz opice s oslovskou čepicí na hlavě, obraz koňské zadnice, obraz výsměšného falického symbolu.)
"Ale ty -"
Ovšem. Proč ne? (Řada překvapených otazníků.) Myslíš, že jenom v Udici? Jenom ty? Tajemství, jistě, ale já mám na tajemství právo. Jak jinak by se mohl dobrý novinář chytit? (Haldy rozfoukaného smetí, nekonečné kmitání statistiky, obrovské ucho s dvojicí rtů, které do něj tiše šeptají.)
Nahlas řekla Harnet Quimbyová sladce: "Ani za nic bych si nenechala ujít party u Charline. Člověk tu potká tak úžasné lidi."

Nevychovanost, řekl Blaine káravě.
Byla to nevychovanost. Používat telepatii bylo povoleno jen v určitých případech a nikdy ve společenských funkcích.
K čertu s tím. Něco ti řeknu, tak poslouchej. (Obličej nápadně podobný jeho a na něm položená štíhlá, upravená ruka.) Je toho plné město. Dokonce vědí, že jsi tady. Brzy dorazí - pokud už tu nejsou. Přijela jsem co nejrychleji, hned jak jsem to slyšela. Mluv, ty blázne. Někdo si nás všimne, jak tu jen tak stojíme.
"Plýtváš časem," řekl Blaine. "Dnes večer tady žádní báječní lidé nejsou. Je to ta nejubožejší cháska, kterou kdy Charline měla pohromadě." Detektivové!!!
Možná. Musíme to risknout. Utíkáš, přesně jako Stone. Zrovna jako všichni další. Přišla jsem ti pomoct.
Pronesl: "Mluvil jsem s nějakým obchodním lobbyistou. Byl hrozně otravný. Právě jsem se šel trochu nadýchat čerstvého vzduchu." Stone! Co víš o Stonovi?
O to se teď nestarej. "V tom případě půjdem. Nemám proč tu zabíjet čas." Mám dole na cestě auto, ale ty se mnou nemůžeš jít ven. Půjdu rovnou k němu a nechám ho nastartované před vchodem. Chvilku se tady potloukej a pak zapluj do kuchyně (plán domu s vyznačenou červenou čarou, vedoucí do kuchyně).
Vím, kde je kuchyně.
Nespleť to. Pamatuj si, žádné křečovité pohyby. Žádné zbytečně ponuré a strašné myšlenky. Jen se tak potuluj jako průměrný návštěvník party, znuděný k smrti. (Karikatura chlapa s pokleslými očními víčky a rameny svěšenými pod tíhou koktejlové sklenice, kte-rou schlíple držel v ruce, uši nateklé od poslouchání a na ústech za-mrzlý úsměv.) Ale dostaň se do kuchyně a pak bočním vchodem dolů na cestu.
"Doufám, že neodcházíte - nebo snad ano?" zeptal se Blaine. "Moje hodnocení, to vás mohu ujistit, je velmi často špatné." Ale ty? Proč to děláš? Co si od toho slibuješ? (Překvapená, rozzlobená osoba, svírající prázdný vak.)
Miluji tě. (Palubní zábradlí, celé pokryté vyrytými spojenými srdíčky.)
Lžeš. (Kus mýdla, energicky vymývající ústa.)
"Neříkejte jim to, Shepe," řekla Harriet. "To by Charline hrozně mrzelo." Jsem novinářka, dělám na článku a jeho součástí jsi i ty.
Na jednu věc jsi zapomněla. Udice může čekat před odbočkou do kaňonu.
Shepe, neboj se, mám to všechno dobře vykoumané. Ještě je převezeme.
"Dobrá," řekl Blaine. "Nic neřeknu. Zatím nashle." A díky.
Otevřela dveře a odcházela. Bylo slyšet její kroky po patiu a na schodech. Pomalu se otočil k přecpané místnosti, a když vstoupil, náraz hovoru ho udeřil do obličeje - změť zvuků, jak mnoho lidí mluvilo současně, aniž by se nějak starali o to, co říkají nebo jestli to dává smysl, ale jednoduše drmolili kvůli drmolení, hledajíce znamení souhlasu v tomto moři rámusu.
Tak Harnet byla telepatka… To by skutečně nikdy netušil. Ačkoliv - když je ženská od novin a má talent, napovídá jí sám zdravý rozum uchovat to v tajnosti.
Drží jazyk za zuby, pomyslel si, a divil se, jak se to mohlo nějaké ženě podařit. I když Harnet, připomněl si, byla spíš novinářka než žena. Klidně by strčila do kapsy ty nejlepší pisálky.
Zastavil se u baru, poručil si skotskou s ledem a chvilku tam bezcílně postával a popíjel. Nesmělo být znát, že spěchá, nesmělo na něm být poznat, že někam směřuje, nemohl si dovolit nechat se zatáhnout do víru konverzace; nebyl na to čas.
Mohl si na pár minut zaskočit do místnosti s dimensinem, ale bylo to nebezpečné. Člověk se příliš rychle ztotožňoval s tím, co tam probíhalo. Ztrácel pojem o čase, zapomínal na všechno kromě situace, kterou dimensino vytvářelo. A také by vyrušovalo a dělalo zmatek, kdyby tam vstoupil uprostřed programu.
To by nebyl moc dobrý nápad, rozhodl se.
Krátce se pozdravil s několika známými, strpěl žoviální setkání s lehce podrouše-ným mužem, s kterým se viděl ani ne před deseti dny, musel vyslechnout dvě nezáživné historky, podstoupit nevyhnutelný lehký flirt s culící se matrónou, která na něj zaútočila ze zálohy.
A po celou tu dobu se vytrvale přesouval ke dveřím vedoucím do kuchyně.
Konečně se k nim dostal.
Prošel jimi a sestoupil nedbale po schodech.
Prostor byl prázdný. Chladné kovové místo s chromovým leskem vyzařovalo vysokou účelnost. Na zdi visely hodiny s velkou vteřinovou ručičkou a jejich bzučení se těžce vznášelo místností.
Blaine postavil sklenici, ještě z poloviny plnou skotské, na nejbližší stůl a vzadu, vzdáleny šest kroků po třpytivé podlaze, spatřil dveře ven.
Udělal první dva kroky, a když se chystal k třetímu, v jeho mozku zazněl tichý, varovný výkřik a otočil ho zpět.
Za obrovskou lednicí stál Freddy Bates, jednu ruku vraženou hluboko do kapsy saka.
"Shepe," řekl Freddy Bates, "být na tvém místě, nezkoušel bych to. Udice má celý prostor obklíčený. Nemáš šanci."

Kapitola 6

Blaine na vteřinu úžasem strnul. Bylo to spíše překvapení a zmatek než strach nebo hněv, co ho přikovalo k zemi.
Překvapení, že ze všech lidí by to měl být právě Freddy Bates. Freddy, teď už ne světák bez cíle, bezvýznamný záhadný muž ve městě plném jemu podobných, ale agent Udice. A zřejmě velmi schopný.
A co víc - Kirby Rand o všem věděl a nechal ho odejít z kanceláře a odjet výtahem. Ale sáhl po telefonu, hned jak vyšel na chodbu, a nasadil Freddyho do práce.
Bylo to chytré, musel uznat Blaine - Rand byl daleko chytřejší než on sám. Ani na okamžik ho nepodezříval, že by vycítil, co se stalo, a Freddy, když ho naložil do auta, se taky choval normálně jako vždy.

Pozvolna do něho pronikal hněv a zatlačoval údiv. Hněv z toho, že ho napálili, že ho chytil takový pitomec jako Freddy.
"Půjdeme ven jako přátelé," řekl Freddy, "já tě pak vezmu zpátky, aby sis popovídal s Randem. Žádný rozruch, žádný boj, úplně džentlmensky. Ani jeden z nás by přece nechtěl udělat nic, co by způsobilo Charline těžkosti."
"Ne," řekl Blaine. "To jistě ne."
V hlavě se mu honily myšlenky, hledal způsob, jakýkoliv, který by ho mohl odsud dostat. Nemohl se vrátit. Ať se stane cokoliv, nesměl jet s Freddym zpátky.
Cítil, jak se růžová bytost pohnula, jako by vylézala z úkrytu.
"Ne!" zařval Blaine. "Ne!"
Ale bylo už pozdě. Bytost se plazila ven, zaplňovala jeho mozek, a i když byl ještě sám sebou, byl zároveň i někým jiným. Byl dvě věci najednou. Bylo to zcela zmatené. A pak se stalo něco podivného.
Místnost ztichla jako v okamžiku smrti, až na sténání nástěnných hodin. I to bylo zvláštní, protože až do tohoto okamžiku takový zvuk nevydávaly - bzučely, ale nesténaly.
Blaine rychle udělal krok kupředu, ale Freddy se nehýbal. Zůstal stát s rukou vraženou do kapsy.
Další krok - a stojící Freddy se sotva pohnul. Oči měl strnulé, nehybně zíral a ani nemrkl. Ale obličej se mu začal pomalu a mučivě křivit a ruka v kapse se pohnula, ovšem tak nepatrně, že si člověk její pohyb sotva uvědomoval, jako by se paže, ruka i předmět, který v kapse svírala, probouzely z hlubokého spánku.
Ještě jeden krok - a Blaine byl téměř u něho. Píst jeho pěsti vyrazil vpřed. Freddyho ústa se pomalu otvírala, jako by snad panty čelisti zrezavěly, a oční víčka se plíživě spouštěla v karikatuře mrknutí.
Pak na jeho bradě vybuchla pěst. Blaine udeřil, kam mířil, a udeřil vší silou. Trup se mu stočil, jak sledoval směr rány.
Ve chvíli, kdy udeřil a bolest nárazu mu projela klouby prstů a bodla v zápěstí, si uvědomil, že je to celé nějak podivné.
Neboť Freddy se skoro nepohnul, ani se nepokusil se bránit.
Freddy padal, ale ne tak, jak člověk padá. Padal pomalu, uvážlivě, jako se kácí strom, když dřevorubec naposledy sekne sekyrou. Pozvolna se hroutil na podlahu, a jak padal, konečně se mu podařilo vysvobodit ruku z kapsy. Byla v ní pistole. Vyklouzla z jeho ochablých prstů a spadla na podlahu.
Blaine se sehnul, aby ji sebral, a měl ji v ruce dřív, než Freddy dopadl. Stál s pistolí v ruce a sledoval, jak Freddy konečně narazil do podlahy - vlastně ne narazil, spíše jako by se na ni pomalu usadil a odpočíval.
Hodiny na zdi stále sténaly. Blaine se otočil, aby se na ně podíval, a viděl, jak se vteřinová ručička s námahou plazí po ciferníku. Plazí se, ačkoliv by měla běžet tryskem, a hodiny vřzou, i když by měly bzučet. Také se zbláznily, řekl si Blaine.
Něco se stalo s časem. Plíživá vteřinová ručička a Freddyho pomalá reakce to dokazovaly.
Čas se zpomalil.
Ale to přece nebylo možné!
Čas se nemohl zpomalit, čas je univerzální konstanta. Ale jestliže se čas přece jen nějakým způsobem zpomalil, proč to na něj nepůsobí?
Ledaže -
Ovšem, ledaže by čas zůstal, jak byl, a naopak on se zrychlil - pohyboval se tak rychle, že Freddy neměl čas jednat, nebyl schopen se bránit, za žádných okolností nemohl stačit vyprostit pistoli z kapsy.
Blaine podržel ruku před sebou a prohlížel si zbraň. Byla to ošklivá masivní věc a vypadala smrtelně stroze.
Freddy nežertoval. Stejně jako Udice. Nevezmete si přeci pistoli na party plnou nezávazné konverzace a zdvořilostí. Neberete si ji, když se ji nechystáte použít. A Freddy - o tom nebylo pochyb - ji použít chtěl.
Blaine se otočil zpět k Freddymu. Stále ležel na zemi a vypadal zcela pokojně. Bude to trvat jen chvilku, než se probere.
Spustil pistoli do kapsy a vydal se ke dveřím. Zároveň vrhl letmý pohled na hodiny - vteřinová ručička se od chvíle, co ji viděl naposled, sotva pohnula.
Došel ke dveřím, otevřel je a naposledy se rozhlédl po místnosti. Pokoj se stále leskl chromem, strohý ve své účelnosti, a jediná rušivá věc v něm byl na podlaze ležící Freddy.
Blaine vyšel ze dveří a kráčel po dlážděné cestě vedoucí k dlouhému kamennému schodišti, které se šikmo svažovalo po velké ploše skalní stěny.
Nad schody bloumal jakýsi muž. Jak se k němu Blaine spěšně blížil, pomalu se narovnal.
Světlo z jednoho z horních oken dopadalo na mužův obličej a Blaine v něm uviděl stopy uraženého překvapení, které jako by se mu vrylo do tváře.
"Promiň, příteli," řekl Blaine.
Vyrazil paží zapřenou v rameni a široce otevřenou dlaní zasáhl ten kamenný obličej.
Muž pomalu klopýtal dozadu, jeden opatrný krok za druhým, a každým dalším krokem se dál kácel. V příštím okamžiku upadl na záda.
Blaine na nic nečekal. Utíkal dolů do schodech. Mezi temnými obrysy zaparkovaných vozidel stálo osamělé auto se zapnutými zadními světly a slabě vrčícím motorem.
To je Harrietino auto, řekl si Blaine, ale je otočené špatným směrem - ne dolů po cestě k ústí kaňonu, ale do jeho jícnu.
A to je chyba, uvědomil si, neboť po jedné nebo dvou mílích se cesta vytrácí.
Seběhl po posledních schodech a protáhl se mezi stojícími auty na silnici.
Harriet na něho čekala ve voze. Obešel ho, otevřel dveře a vklouzl dovnitř.
Zalila ho vlna slabosti, strašné vyčerpání až na dno sil, jako by utíkal, jako by dlouho běžel. Uvelebil se v sedadle, pohlédl na své ruce složené v klíně a viděl, že se chvějí.
Harriet se pootočila a podívala se na něho. "Netrvalo ti to dlouho," řekla.
"Měl jsem štěstí," řekl Blaine. "A spěchal jsem."

Zařadila rychlost a auto vplulo na cestu. Zahučely vzduchové trysky, stěny kaňonu jejich zvuk zachytily a odrazily jej všemi směry.
"Doufám," řekl Blaine, "že víš, kam jedeš. Tímhle směrem cesta za chvíli končí."
"Neboj se, Shepe. Já vím."
Byl příliš unavený, aby se dohadoval. Byl úplně vyčerpaný. A měl na to právo, protože se pohyboval desetkrát (nebo stokrát?) rychleji, než by měl. Lidské tělo na to nebylo konstruováno. Využíval energie strašlivým tempem - srdce bilo rychleji, plíce pracovaly s mnohem větší zátěží a svaly se napínaly a smršťovaly s ohromující frekvencí.
Ležel tiše a užasle přemýšlel, co se stalo a čím to bylo způsobeno. Jeho údiv byl ovšem jen formální a akademický, protože věděl, co to bylo.
Růžová bytost se někam vytratila. Vydal se po její stopě a nalezl ji schovanou v jejím doupěti.
Díky, řekl jí.
I když to bylo trochu směšné, že jí děkoval, protože s ním byla spojená - byla uvnitř lebky, skrývala se v jeho mozku. Ještě nebyla jeho součástí, ještě ne zcela. Ale už se mu nevyhýbala, už to nebyl uprchlík.
Auto ujíždělo vzhůru kaňonem čerstvým a chladným vzduchem, který jako by se právě pročistil v čistém horském potoce, a mezi kamenné stěny se snášela vůně borovic, podobná vůni slabého jemného parfému.
Možná, řekl si, že to nebylo myšleno jako pomoc jeho osobě. Spíše to mohla být téměř automatická reflexivní reakce v sebeobraně. Ale bez ohledu na to, co to bylo, je to oba zachránilo. Neboť z nich dvou byl teď jeden. Dál už nemohl žádný z nich jednat nezávisle na druhém. Byli spoutáni dohromady eskamotáží růžové bytosti z jiné planety, dvojníkem věci, která se s ním setkala, aby s ním žila - protože ta věc v jeho mysli představovala stín svého druhého já, vzdáleného pět tisíc světelných let.
"Máš starosti?" zeptala se Harriet.
"Potkal jsem se s Freddym."
"Myslíš s Freddym Batesem?"
"Přesně s tím."
"Ten malý hlupáček."
"Tenhle tvůj malý hlupáček," řekl Blaine, "měl u sebe pistoli a tvářil se pěkně krvelačně."
"Snad si nemyslíš…"
"Harriet," řekl Blaine, "tady začíná jít do tuhého. Proč mě nevysadíš a…"
"Nedělám to proto, abych tě zachránila," řekla Harriet. "Za celý život jsem nezažila takovou zábavu."
"Nemáš kam jet. Nezbývá ti už moc cest."
"Shepe, můžeš si myslet, že na to nevypadám, ale já jsem intelektuální typ. Hodně toho přečtu a ze všeho nejradši mám historii. Historii těch zatracených bitev. Zvlášť když se u nich dá najít spousta map válečných tažení."
"Takže?"
"Takže jsem něco objevila. Vždycky se hodí mít naplánovanou ústupovou trasu."
"Ale ne tudy."
"Právě po téhle cestě."
Obrátil hlavu a zadíval se na její profil. Nevypadala na to, co ve skutečnosti byla - nesentimentální novinářské děvče. Žádná upovídaná pisatelka sloupků, která píše dojímavé články nebo společenské klípky, ale jedna ze zhruba tuctu prvotřídních reportérů vykreslujících obraz Udice pro jedny z největších novin v Severní Americe.
A navíc je elegantní jako modelka, pomyslel si. Elegantní, aniž by byla koketní, s nádechem klidné sebedůvěry, která by u kterékoliv jiné ženy působila jako arogance.
Byl si jistý, že nebylo nic, co by o Udici nevěděla. Psala ze zvláštního objektivního úhlu pohledu, člověk by skoro řekl nezúčastněně, ale i tak do té specifické atmosféry žurnalistické prózy vnášela jemný pocit lidského tepla.
A ve světle tohoto všeho - co tu vlastně dělala?
Jistě, byla to přítelkyně. Znal ji už celá léta, vlastně hned ode dne, kdy přijela do Udice. Tehdy šli na večeři na jedno malé náměstí, kde jakási stará slepá žena ještě prodávala růže. Pamatoval si, že jí jednu koupil a že ona, tak osamělá a daleko od domova, trochu plakala. Ale od té doby, řekl si, už asi nikdy nedala průchod svým pocitům.
Zvláštní, pomyslel si, ale ono to bylo všechno zvláštní. Udice sama byla moderní noční můra, kterou okolní svět za celé století ještě úplně nepřijal.
Byl by rád věděl, jak to tehdy před sto lety vypadalo, když se mužové vědy konečně vzdali, když pochopili, že lidé nejsou stvořeni pro vesmír. Všechny ty roky byly pryč, všechny sny a naděje byly marné, lidstvo nakonec skončilo ve slepé uličce své planety.
Božstva se zakymácela a člověk kdesi ve skrytém zákoutí své duše pochopil, že po všech těch letech snažení dosáhl jen několika drobností.
Pro naději přišly zlé časy, snů ubývalo a past se pevně zaklapla - ale touha po vesmíru nechtěla zemřít. Existovala skupina velmi tvrdohlavých lidí, kteří se vydali po jiné cestě - po cestě, kterou před mnoha lety lidstvo opomenulo nebo opustilo, jak chcete, a od té doby se stále vysmívalo a odsuzovalo pojem kouzlo.
Kouzlo bylo považováno za dětinské. Byly to povídačky starých bab, bylo to něco z knížek pro děti, v tom tvrdém a křehkém světě, který si člověk zvolil, bylo nesnesitelné. Považovali vás za pomatence, když jste věřili v magii.
Ale houževnatí muži v ní věřili, nebo alespoň principu toho, co svět magií nazýval, protože to vlastně nebylo žádné kouzlo, když člověk využíval vedlejší schopnosti, které se pod význam tohoto slova během let schovaly. Byl to nejspíše princip stejně reálný jako principy, na nichž byly založeny fyzikální vědy. Ale více než fyzikální věda to byla věda mentální. Zabývala se používáním mysli a jejím rozvojem, aby nahradila používání a rozvoj rukou.
Z těchto tvrdohlavců, jejich víry a důvěry, povstala Udice. Proč právě Udice? Protože to bylo nahazování, rybolov ve

vesmíru, přenos mysli tam, kam by lidské tělo nemohlo.
Cesta před autem se stočila doprava a pak prudkou vlásenkovitou zatáčkou odskočila vlevo. Byla to otočka, zde cesta končila.
"Drž se," řekla Harriet.
Zahnula s autem mimo cestu a zamířila vzhůru kamenitým korytem vyschlého potoka, které lemovalo jednu stěnu kaňonu. Vzduchové trysky bouřily a řvaly, motory se chvěly a vyly. Kulovitou kabinu bičovaly větve, vůz se ostře naklonil a pak sebou smýkl správným směrem.
"Není to tak hrozné," řekla Harriet. "Kousek dál jsou ještě asi dvě místa, kde to bude trochu tvrdší."
"To je ta ústupová cesta, o které jsi mluvila?"
"Přesně tak."
Ale proč, divil se, potřebovala Harriet Quimbyová ústupovou cestu? Skoro se jí na to zeptal, ale nakonec to neudělal. Řídila opatrně. Jela po dně koryta a držela se těsně u skalní stěny, která se táhla do temnoty. Z křovisek s křikem prchali ptáci, větve se napřahovaly proti autu a sténaly v agónii mučeného dřeva.
Reflektory ukázaly ostrou zatáčku, lemovanou u skalní stěny balvanem velkým jako stodola. Vůz zpomalil, až jel krokem, předkem se vtlačil do prostoru mezi balvanem a stěnou, vytočil záď a vjel píď po pídi mezerou opět na volné prostranství.
Harriet vypnula trysky a auto dosedlo na zem, skřípajíc o štěrk na dně potoka. Trysky zmlkly, motor se zastavil a nad nimi se rozhostilo ticho.
"Odtud půjdeme pěšky?" zeptal se Blaine.
"Ne. Jen tady chvilku počkáme. Přijedou a budou po nás pátrat. Kdyby slyšeli trysky, věděli by, kam jsme jeli."
"Pojedeš až na vrchol?"
"Úplně nahoru," řekla.
"Už jsi tudy jela?" zeptal se.
"Mockrát," odpověděla mu. "Protože jsem věděla, že jestli jednou přijde čas použít tuhle cestu, budu to muset udělat rychle. Nebudu pak mít kdy váhat nebo to zkoušet dvakrát. Budu tu stezku muset znát."
"Ale proč, proboha…"
"Podívej se, Shepe. Jsi v průšvihu, ale já tě z toho dostanu. Necháme to tak?"
"Jestli to takhle chceš, tak jistě. Ale riskuješ vlastní kůži a nemáš to zapotřebí."
"Už jsem ji riskovala i předtím. Dobrý novinář nastavuje krk, kdykoliv je to potřeba."
To může být pravda, říkal si, ale ne do této míry. V Udici bylo mnoho novinářů a s většinou z nich vypil nějakou tu skleničku. Pár z nich dokonce mohl považovat za své přátele. Ale žádný z nich - nikdo kromě Harriet - by neudělal to, co ona.
Takže novinařina sama nemohla být vysvětlením. Celá odpověď nemohla být ani přátelství. Bylo v tom něco víc než ty dvě věci, nejspíše dobrý obchod.
Správná odpověď mohla znít, že Harriet není jen novinářka. Musela být něco víc. Musel zde být další zájem, a to velice naléhavý.
"Tehdy, když jsi riskovala kůži, dělala jsi to pro Stona?"
"Ne," řekla. "O Stonovi jsem jen slyšela."
Seděli v autě a naslouchali. Z dálky k nim z hloubi kaňonu doléhalo slabé vrčení trysek. Zvuky se po cestě rychle blížily a Blaine se pokoušel vozy spočítat. Vypadalo to, že jsou tři, ale nebyl si tím jistý.
Auta dorazila k otočce, zastavila, vystoupilo z nich několik mužů a prodírali se křovím. Navzájem na sebe volali.
Harriet natáhla ruku a její prsty sevřely Blainovu paži.
Shepe, co jsi udělal Freddymu? (Obraz rozšklebené hlavy smrtky.)
Uzemnil jsem ho, to je všechno.
On měl pistoli?
Tu jsem mu vzal.
(Freddy v rakvi, na namalovaném obličeji úhledný úsměv, mezi rukama složenýma na prsou ohromná lilie.)
Ne, to ne. (Freddy s nateklým okem, zkrvaveným nosem, uhrovitý obličej pokřížkovaný náplastmi.)
Tiše seděli a poslouchali.
Pokřikování mužů odumřelo, auta nastartovala a odjížděla dolů po cestě.
Teď?
Počkáme, řekla Harriet. Přijeli tři. Odjeli jenom dva. Jeden tady ještě čeká (řada naslouchajících uší, všechny našpicované směrem, odkud očekávají zvuk). Jsou si jistý, že jsme vyjeli po cestě, ale nevědí, kde jsme. Je to (nastražená sklopná past s řadami vyceněných zubů). Počítají, že si budeme myslet, že odjeli, a prozradíme se.
Vyčkávali. Někde v lese zakňoural mýval a ospale protestoval pták, vyrušený jakýmsi nočním dravcem.
Existuje jedno místo, řekla Harriet. Místo, kde budeš v bezpečí. Pokud tam chceš jet.
Kamkoliv. Nemám na vybranou.
Víš, jak to venku vypadá?
Slyšel jsem o tom.
V některých městech mají tabule (plakátovací plocha se slovy: PARÍRE, AŤ TĚ TU NEZASTIHNE RÁNO). Mají předsudky, jsou nesnášenliví a jsou (starodávní vousatí kazatelé, bušící do kazatelen; muži, oblečení v nočních košilích, s maskami na obličejích a s provazy a biči v rukou; zmatení, vystrašení lidé, krčící se pod symbolickým ostružinovým houštím).
Šeptem řekla: "Je to hrozná ponižující ostuda."

Dole na cestě nastartovalo auto. Slyšeli, jak odjíždí.
"Konečně to vzdali," řekla Harriet. "Možná nechali ještě jednoho vzadu, ale budeme to muset risknout."
Zapnula motor a vytočila trysky. S rozsvícenými reflektory se vůz šplhal vzhůru korytem potoka. Cesta začala být strmější a dno se zužovalo. Auto projelo kolem divokého prasete, které uskočilo do hustého podrostu. Znovu se dostali ke skalní stěně, ale tentokrát se drželi po její pravé straně. Auto se vnořilo do rozsedliny. Udržovali si dostatečný odstup od obou stran a pomalu postupovali dál. Rozsedlina náhle zmizela a ocitli se na úzké římse, nad sebou černou skálu a dole temnou prázdnotu. Šplhali celou věčnost, vítr začal být ostrý a mrazivý. Konečně se před nimi otevřela plošina zaplavovaná měsíčním světlem, které sem od západu dopadalo.
Harnet zastavila a zabořila se do sedadla.
Blaine vystoupil a hrabal v kapse po balíčku cigaret. Konečně je našel, ale v krabičce zůstala už jen poslední. Byla strašlivě pomačkaná. Opatrně ji narovnal a zapálil si ji. Pak obešel auto a vložil ji Harrietě mezi rty.
Vděčně z ní potáhla.
"Hranice je kousek před námi," řekla. "Vezmi si volant. Je to jen asi padesát mil a jede se snadno. Je tam malé městečko, kde bychom se mohli zastavit na snídani."

Kapitola 7
Naproti přes ulici od restaurace se shromáždil dav. Lidé se těsně shlukli kolem Harrietina auta, pozorně si ho prohlíželi a byli naprosto tiší. Nepříjemní, ale nehluční. Rozzlobení a snad i trochu bojácní, možná dokonce na pokraji strachu. Nejspíše byli rozzlobení, protože se báli.
Blaine se opřel zády o zeď restaurace, kde se před několika málo minutami nasnídali. Během té doby se nic zvláštního nestalo. Všechno bylo v pořádku. Nikdo jim nic neřekl. Nikdo si je neprohlí-žel. Vše bylo normální a všední.
"Jak to mohli poznat?" zeptal se Blaine.
"Nevím," řekla Harriet.
"Strhli výstražnou tabuli."
"Možná spadla sama. Třeba ani nikdy žádnou neměli. Někde ji nemají. To chce hodně velké zapálení pro boj, když už ji mají postavit."
"Tyhle děti vypadají docela válkychtivě."
"Možná, že to není kvůli nám."
"Možná, že ne," řekl. Ale nikdo jiný tu nebyl, nic výjimečného se tu nestalo, neměli žádný důvod se tu shromáždit. Pozorně poslouchej, Shepe. Kdyby se něco stalo. Kdybychom se rozdělili, jeď do Jižní Dakoty. Do Pierru v Jižní Dakotě (mapa Spojených států s městem Pierre označeným hvězdičkou, jménem napsaným velkými červenými písmeny a s rudou trasou cesty, která vedla z tohoto maličkého pohraničního hnízda do města u široké Missouri).
Já to místo znám, řekl Blaine.
Zeptej se na mě v restauraci (fasáda budovy s kamenným průčelím, velké tabule oken s ozdobným, stříbrem kovaným sedlem, visícím v jednom z nich, nade dveřmi připevněné obrovské losí paroží). Je to na kopci nad řekou. Skoro každý mě tam zná. Řeknou ti, kde jsem.
Nerozdělíme se.
Ale jestli ano, měj na paměti, co jsem ti řekla.
Jistě, budu si to pamatovat, řekl Blaine. Táhla ses se mnou takovou dálku. Celou cestu jsem ti důvěřoval.
V davu to začínalo slabě vřít - zatím se přímo nepohyboval, ale seskupil se do těsného houfu a začínal být neklidný; jako by slabě pěnil. Stoupal z něj temný hukot, neblahé mručivé mumlání beze slov.
Zástupem se prodrala stará babizna a vybelhala se na ulici. Byla to starodávná osoba. Všechno, co z ní bylo vidět - její hlava, ruce, i bosé a zablácené nohy - bylo plné vrásek. Vlasy měla špinavé, bílé a rozcuchané, a visely jí v chumáčích kolem hlavy.
Zvedla slabou paži, z které jako oplzlé pytlíky visely ochablé svaly, a namířila zkřivený, kostnatý klepající se ukazovák na Blaina.
"To je on!" ječela. "To je ten, co jsem ho vypátrala. Něco s ním není v pořádku. Nedá se mu dostat do mozku. Je jako lesklé zrcadlo. Je -"
Zbytek toho, co řekla, se ztratil v rostoucím povyku. Dav začal postupovat vpřed - ne rychle, ale krok po kroku - a sunul se k těm dvěma u zdi skoro bázlivě a neochotně, postrkován kupředu občanskou povinností, která byla silnější než jejich strach.
Blaine strčil ruku do kapsy a pevně sevřel pistoli, kterou ukořistil v kuchyni u Charline. Ale věděl, že takto to nepůjde. Mohlo to situaci jen zhoršit. Vytáhl ruku ven a nechal ji volně spuštěnou u boku.
Jedna věc byla špatná - stál tam úplně sám, jen jeho lidské já. Nebyla v něm žádná růžová bytost, necítil v mozku žádný pohyb. Byl jen obyčejný bezbranný člověk a na chvíli horečně přemýšlel, jestli by měl být rád nebo ne. A pak to zachytil; když prohledával jedno své mozkové zákoutí. Čekal, ale nestalo se nic, a to tázavé tykadlo se opět ztratilo z jeho vědomí.
V tvářích, které pluly nad masou lidských těl tlačících se na ulici, byla zuřivost a hnus. Ne štěkání lůzy pod rouškou noci, ale kradmé plížení vlčí smečky za dne. A v popředí té tlačenice, nesena na čele vlny lidské nenávisti, zchátralá babizna, která ukázala prstem, aby uvedla celý dav do pohybu.
"Stůj klidně," řekl Blaine Harrietě. "To je naše jediná šance."
Věděl, že situace může každou chvíli dospět do kritického bodu. Zástup mohl ztratit nervy a svou nerozhodnost a nějaký lehký incident, nějaký maličký pohyb či vyřčené slovo jej mohly vyslat do útoku.
Kdyby se to stalo, věděl, že by použil zbraň. Ne že by to chtěl, neměl to v úmyslu - ale bylo by to to poslední, co by mu

zbývalo.
Ale v té chvíli, v tom kratičkém okamžiku, než mohlo propuknout násilí, město stálo jako zkamenělé - ospalé malé město s ošumělou dvoupatrovou obchodní budovou, která se tyčila na sluncem spálené ulici, kde všechno volalo po novém nátěru. Zakrslé stromy rostly v nepravidelných rozestupech a z oken nahoře civěly udivené obličeje, jako by se dívaly na velké shromáždění zvířat.
Dav se přibližoval a kruh se uzavíral, zatím opatrný a němý. Reptání se utišilo, všechna nenávist byla pevně zamčená za divokými maskami.
Na chodníku ostře cvakl krok, pak další a ještě jeden - drsný pevný zvuk něčí netečné chůze.
Kroky se blížily. Blaine na vteřinu pohnul očima a letmo zahlédl vysokého, kostnatého, mrtvolně bledého muže, který sem rozvážně kráčel, jako by si vyšel na ranní procházku. Muž došel k Blainovi, zastavil se vedle něho a pak se otočil čelem k davu. Neřekl ani slovo, jen zůstal stát. Ale zástup se zarazil a strnul ve strašném tichu.
Jakýsi muž z davu pravil: "Dobré ráno, šerife."
Šerif se nepohnul, neřekl ani slovo.
"Jsou to parírové," řekl muž.
"Kdo to říká?" zeptal se šerif.
"Stará Sára."
Šerif se podíval na babiznu. "Co ty na to, Sáro?"
"Má pravdu," zapištěla Sára. "Tenhle tady má takovou zvláštní mysl. Všechno se od ní odráží zpátky."
"A ta žena?" zeptal se šerif.
"Ta je jen s ním. Nebo ne?"
"Stydím se za vás," řekl šerif, jako by všichni byli neposlušné děti. "Nejradši bych vás zavřel, každého, jak tady jste."
"Ale jsou to přece parírové!" zavolal sklíčený hlas. "Víš, že tady nesmějí žádní parírové být."
"Tak, teď vám něco řeknu," řekl šerif. "Všichni si půjdete po své práci. Já se o ně postarám."
"O oba?" zeptal se hlas.
"Nevím proč," řekl šerif. "Ta dáma není žádný parír. Jenom jí jemně naznačím, že bychom ji mohli vyhnat z města, to snad bude stačit."
Zeptal se Harriety: "Patříte k tomuhle muži?"
"A také s ním zůstanu."
Ne, řekl Blaine. (Znamení pro ticho, prst na rtech.) Udělal to rychle a doufal, že to nikdo nezachytil, protože v městě jako toto (aby to bylo ještě horší) by mohl být i telepat.
Ale varování musel vyslat.
"To je vaše auto, tamhle přes ulici?" zeptal se šerif.
Harriet vrhla na Blaina tázavý pohled.
"Ano, je," odpověděla.
"No, tak vám něco řeknu, slečno. Pěkně se seberete a zmizíte odsud. Lidi vás pustí."
"Ale já nemám v úmyslu…"
Blaine řekl: "Radši to udělej, Harrieto."
Váhala.
"Běž."
Pomalu sešla z chodníku, ale pak se otočila.
"Postarám se o tebe," řekla Blainovi.
S pohrdáním pohlédla na šerifa. "Jste obyčejný kozák," prohlásila.
S šerifem to ani nepohnulo. Nikdy to slovo neslyšel.
"Nechte toho, paní," řekl a jeho hlas zněl téměř laskavě.
Dav se rozestoupil, aby ji nechal projít, ale hněvivě hučel. Došla k vozu, otočila se a zamávala Blainovi. Pak dosedla na sedadlo, nastartovala motor, zavyly trysky a auto ostře vyjelo na ulici. Lidé se s křikem rozprchli, padajíce jeden přes druhého, když mu uhýbali z cesty, oslepeni vířícím prachem, který trysky zdvihly.
Šerif s monumentálním klidem přihlížel, jak auto s řevem odjíždí.
"Vidíte, šerife!" zakřičela jedna poškozená oběť. "Proč jste ji nezavřel?"
"Zachoval jsem se podle práva," řekl šerif. "Vy jste tohle všechno začali. Čekal jsem klidný den, a vy jste mi ho překazili."
Ale nevypadal, že by byl naštvaný.
Protestující dav se postrkoval u chodníku a rozzlobeně se dohadoval.
Šerif máchl rukou, jako by odháněl kuřata.
"Už běžte," řekl jim. "Už jste si užili dost zábavy. Teď se musím dát do práce. Strčím tohohle chlapa do chládku."
Otočil se k Blainovi. "Pojďte se mnou."
Šli společně směrem ke stanici.
"Mohli jste to tušit," řekl šerif. "Tohle město je pro paríry peklo."
"Jak jsem to mohl tušit," řekl Blaine. "Nikde nebyla žádná tabule."
"Strhli ji asi před rokem nebo dvěma. Nikdo se k tomu neměl, aby ji znovu postavil. Opravdu bychom měli mít novou ceduli, Ta stará už byla pěkně zničená. Nápis se dal sotva přečíst. Písečné bouře barvu sedřely."
"Co se mnou máte v úmyslu?"
"Nic zvláštního, počítám," odpověděl šerif. "Chvilku si vás tady nechám, než lidi trošku vychladnou. Pro vaši vlastní bezpečnost. Jakmile to bude bezpečné, pošlu vás odsud pryč."

Chvíli byl zticha a zvažoval situaci.
"Teď to nemůžu udělat," řekl. "Chlapci budou asi ohromně ostražitě hlídat."
Došli ke stanici a vystoupili po schodech. Šerif otevřel dveře. "Rovně," řekl.
Vešli do šerifovy kanceláře a šerif zavřel.
"Podívejte se," řekl Blaine. "Nevěřím, že máte důvod mě tady držet. Co by se stalo, kdybych odsud odešel?"
"Hádám, že nic moc. Přinejmenším ne zrovna tady. Já bych vám samozřejmě nebránil, i když bych se o tom měl handrkovat. Ale z města byste se nedostal. Měli by vás za pět minut."
"Mohl bych tu nechat auto."
Šerif potřásl hlavou. "Synku, já tyhle lidi znám. Vyrostl jsem s nimi. Jsem jeden z nich. Vím, jak můžu jít daleko a kdy musím zabrzdit. Mohl jsem poslat pryč tu paní, ale ne vás oba. Už jste někdy viděl takové davy v akci?"
Blaine zavrtěl hlavou.
"Není to hezký pohled."
"A co ta Sára? Ona je také parír."
"No, řeknu vám to, příteli. Sára pochází z dobrého rodu. Teď je na tom špatně, ale její rodina je tady už víc než sto let. Město jí to toleruje."
"A hodí se jako špeh."
Šerif pokývl hlavou a usmál se. "Není moc těch," řekl s hrdostí místního člověka, "kdo naší Sáře unikli. Má s tím spoustu práce, hlídat všechny cizince, co přijedou do města."
"Chytili jste už tímhle způsobem hodně parírů?"
"Docela dost," řekl šerif. "Čas od času. Docela slušný počet, řekl bych."
Přešel ke stolu. "Vysypte sem kapsy. Zákon říká, že to musíte udělat. Vystavím vám na to potvrzení."
Blaine se začal hrabat v kapsách. Vytáhl peněženku, pouzdro na navštívenky, kapesník, svazek klíčů, zápalky a nakonec pistoli.
Vyndal ji dost opatrně a položil ji k ostatním věcem.
Šerif se na ni zadíval. "Vy jste to měl pořád u sebe?"
Blaine přisvědčil.
"A to jste pro ni nesáhl?"
"Na to jsem byl příliš vystrašený."
"Máte na to povolení?"
"Zrovna ho nemám u sebe."
Šerif slabě hvízdl mezi zuby.
Zdvihl pistoli a zlomil ji. Uvnitř se měděně zaleskly pláště nábojů.
Vytáhl zásuvku stolu a hodil zbraň dovnitř.
"Teď," řekl, jako by se mu ulevilo, "mám konečně legální důvod, proč vás tady můžu držet."
Vzal balíček zápalek a podal jej Blainovi.
"Budete to potřebovat."
Blaine je strčil do kapsy.
"Můžu vám dát cigarety," řekl šerif.
"Není třeba," odpověděl Blaine. "Někdy je s sebou nosím, ale moc nekouřím. Když je mám u sebe, většinou je dost zničím, než se dostanu k tomu, abych si zapálil."
Šerif sundal z hřebíku svazek klíčů.
"Pojďte se mnou," řekl.
Blaine ho následoval do chodby, do které ústila řada cel.
Šerif odemkl tu nejbližší, hned proti vstupním dveřím.
"Máte ji celou pro sebe," řekl. "Tomu poslednímu to skončilo včera v noci. Kluk, co přešel hranice a namazal se. Počítal, že je stejně dobrý jako bílí lidé."
Blaine vešel do cely. Šerif přibouchl dveře a zamkl.
"Kdybyste cokoliv chtěl," projevil vybranou pohostinnost, "tak jenom zavolejte a řekněte si o to. Já vám to obstarám."

Kapitola 8
Mělo to už hodně jmen.
Kdysi to bylo známé jako mimosmyslové snímání. Pak byla doba, kdy se to jmenovalo psionika, zkráceně psi. Ale ze všeho nejdříve to byla magie.
Šaman s hlinkami, které používal pro malování, s kůstkami, které chřestily v prázdné lebce, a s váčkem s dávivým obsahem ji možná praktikoval nějakým primitivním způsobem dříve, než bylo napsáno první slovo - ovládal princip, kterému nerozuměl, nejspíše ani nevěděl, že mu nerozumí, neuvědomoval si, že je tu něco, co by měl chápat. A tato znalost byla předávána - z jednoho nevědomého pokolení na druhé. Používal ji kmenový kouzelník z Konga, znali ji kněží Egypta, byli s ní obeznámeni moudří mužové Tibetu. Ale ve všech těchto oblastech ji nepoužívali uvážlivě, nerozuměli jí a pomíchali ji se spoustou nesmyslných rituálů a obřadů. Když přišla doba rozumu, byla už zdiskreditovaná a stěží se našel někdo, kdo by v ni věřil.
Za časů rozumu se pozdvihla věda a ve světě, který vybudovala, nebylo pro magii místo, protože neměla metodu; nebyl v ní žádný systém a nedala se zredukovat na vzorec nebo rovnici. Proto byla podezřelá, byla společensky nepřijatelná a považovali ji za naprosté bláznovství. Žádný člověk by si její existenci nepřipustil ani na dně mysli. Nazývali ji teď PK, což byla zkratka pro paranormální kinetiku. Byla příliš dlouhá na vyslovování. A těm osobám, které

ji ovládaly, říkali parírové. Zavírali je do vězení a dělali s nimi i horší věci.
Měl podivné povolání, když o tom tak přemýšlel - neboť přes zvláštní propast, která ležela mezi PK a vědou, byla k jeho práci potřeba uspořádaná mysl. Právě tu věda lidstvu po celé éry vtloukala, aby konečně začala využívat i PK.
Mohlo by se také zdát podivné, řekl si Blaine, že bylo nutné, aby přišla nejdříve věda. Ale ona se musela rozvinout jako první, aby mohl člověk porozumět silám, které jeho mysl osvobozovaly od pout, jimiž byla svázána; aby mohli ti, kdož v sobě bez nejmenšího tušení nosili tuto sílu a energii, načerpat mentální náboj a pustit se do práce. I pro studium PK byla nezbytná metoda a zkušební půdou, na níž se vyvinula, byla zase věda.
Byli tací, kteří říkali, že v nějaké vzdálené minulosti se před lidstvem rozevřely dvě cesty - jedna označená "Magie" a druhá "Věda" - a že se člověk pustil po cestě vědy a magii opustil. Většina těchto lidí pak pokračovala tím, že se člověk dopustil veliké chyby, když si cestu vybíral. Podívejte se, jak daleko jsme mohli dojít, říkali, kdybychom si zvolili magii hned od samého počátku.
Ale neměli pravdu, řekl Blaine, hovoře sám k sobě, protože nikdy neexistovaly dvě cesty; vždy byla pouze jediná. Člověk musel ovládnout vědu, aby mohl ovládnout magii.
Ačkoliv věda magii málem porazila, téměř ji posměchem a pohrdáním přivedla do pekla.
A bylo by se jí to povedlo, kdyby se nenašli tvrdohlaví muži, kteří odmítli vzdát se snu o hvězdách. Muži, kteří měli vůli udělat cokoliv, snášet posměch celého světa, jen aby mohli dosáhnout hvězd.
Byl by rád věděl, jaké to muselo být v dobách, kdy Udice neznamenala víc než slabou naději, záblesk myšlenky, článek víry. Neboť malá skupinka doufajících houževnatých mužů byla zcela osamocená. Když žádali o pomoc, žádné se jim nedostalo, jen pohrdavého výsměchu takové pochybné bláhovosti.
Tento tlak vyvolal tažení. Objevili se ve Washingtonu, aby požádali o finanční podporu. Celkem logicky se jim žádné pomoci nedostalo, protože vláda nebyla takové ztřeštěné myšlence nakloněna. Když i věda s celou svou mocí a slávou na cestě ke hvězdám selhala, jak by mohla být nějaká naděje, že tihle by to mohli dokázat? A tak muži pracovali sami, až na drobnosti, jaké jim tu a tam mohl někdo poskytnout - malý obnos z Indie, další z Filipín a něco z Kolumbie - plus nepatrné částky, které přicházely od metafyzických společností a několika málo sympatizujících dárců.
Nakonec je pozvala země, které měla srdce. Mexiko. Poskytla jim peníze, založila výzkumné středisko a laboratoř, povzbuzovala je a nevysmívala se.
Prakticky od toho dne, kdy se stala Udice realitou, získávala jméno nejen sama sobě, ale i zemi, která jí otevřela svou náruč.
A já jsem její součástí, pomyslel si Blaine, sedící v cele; součástí této v podstatě tajné společnosti, ačkoliv nebyla tajná vlastní vinou. Byla k tomu spíše donucena - závistí, netolerancí a narůstajícím dohledem celého světa. I když z ní utíkám, i když mne pronásleduje, stále jsem její složkou.
Zdvihl se z malého kavalce se špinavou pokrývkou, postavil se k oknu a zadíval se ven. Viděl sluncem sežehnutou ulici, podél níž rostly zakrslé stromy, a naproti smutné, poničené obchodní budovy s několika zchátralými auty, která parkovala u kraje chodníku. Některá byla tak starodávná, že byla ještě vybavena koly poháněnými spalovacími motory. Na schodech vedoucích k průčelím obchodů seděli muži, žvýkali tabák a plivali na schodiště, kde se tvořily malé loužičky lepkavé jantarové kapaliny, které vypadaly jako staré skvrny od krve. Malátně poposedávali, žvýkali a občas mezi sebou něco prohodili. Nedívali se ke stanici, nedívali se žádným určitým směrem; vypadali při svém lelkování velice nenuceně.
Jenže Blaine věděl, že budovu sledují. Hlídali ho - člověka se zrcadlem v mysli. V mysli, jak řekla stará Sára šerifovi, která všechno odrážela zpět.
A to znamenalo, uvědomil si Blaine, že nosí v mysli něco podobného záblesku výstražného světla majáku - pro každého, kdo je schopen to vidět. Není místa, kde by byl v bezpečí. Nikde nenajde úkryt. Pro všechny detektivy, špehy nebo lovce, kteří se dostanou do jeho blízkosti, bude vyzvánět jako hlasitý a rozhněvaný zvon.
Dříve takový nebyl. Tím si byl docela jistý. Někdo ho na to měl upozornit, nebo to mělo být uvedeno v jeho psychoanalytické zprávě.
Ty, řekl tomu, co se skrývalo v jeho mozku, vylez odtamtud!
Zavrtělo to ocasem a tetelilo se jako šťastný pes. Ven nevylezlo.
Blaine odešel od okna a posadil se na kraj kavalce.
Harriet by se mohla vrátit s nějakou pomocí. Nebo by ho možná šerif nechal odejít dřív - jakmile to bude bezpečné. Ačkoliv to nemusel udělat, neboť měl dobrý důvod ho zde nechat - držení zbraně.
Vážený, řekl svému dobrému společníkovi, bude to zase asi na vás. Budeme možná potřebovat další trik.
Ta věc v jeho mozku předtím přišla s fintou - s výborným kouzlem s časem. Nebo s metabolismem? Nebyl způsob jak se dozvědět, jestli se pohyboval rychleji než obvykle nebo se čas pro všechny kromě něho zpomalil.
A kdyby se dostal ven, co potom?
Do Jižní Dakoty, jak říkala Harriet?
Asi by měl, řekl si, protože žádný jiný plán neměl. Nebyl čas něco si plánovat. Uniknout ze spárů Udice bylo už samo o sobě dost troufalé. Už před dlouhými léty, říkal si, měl vypracovat plány. Ale pak se to zdálo tak vzdálené. Vypadalo to, že u něj takové okolnosti nikdy nemohou nastat. A tak byl nyní tady, zavřený ve vězeňské cele v malém městě, jehož jméno ani neznal, neměl ani patnáct dolarů, a ty byly ještě zamčené v šerifově stole.
Seděl a poslouchal, jak dole na ulici zavrčelo benzínové auto a někde zacvrlikal pták. Byl v průšvihu, přiznal si - byl v hrozném průšvihu.
Muži venku vyčkávali. Seděli na schodech, snažili se, jak mohli, aby to nevypadalo, že hlídají správní budovu, a jemu se to všechno vůbec nelíbilo. Dveře v šerifově kanceláři se otevřely a znovu práskly. Bylo slyšet, jak na podlahu dopadají kroky. Hlasy se nedaly rozlišit a Blaine se ani nesnažil poslouchat. Jaký by to mělo smysl? Mělo vůbec něco

smysl?
Kanceláří zaduněly šerifovy rozvážné kroky a vešly do chodby. Blaine vzhlédl, když se šerif zastavil přímo před jeho celou.
"Blaine," řekl šerif, "je tady otec, aby vás navštívil."
"Jaký otec?"
"Kněz, vy pohane. Pastor téhle farnosti."
"Nechápu," řekl Blaine, "proč bych ho měl zajímat."
"Jste snad lidská bytost, nebo ne?" řekl šerif. "Máte přece duši?"
"O to se teď nebudu přít."
Šerif si ho změřil vážným a rozpačitým pohledem. "Proč jste mi neřekl, že jste z Udice?"
Blaine pokrčil rameny. "Změnilo by to něco?"
"Dobrý bože, člověče," řekl šerif, "kdyby lidi v tomhle městě věděli, že jste z Udice, byli by vás schopni pověsit. Možná by si mohli nechat vyklouznout nějakého paríra, ale ne člověka z Udice. Minulý měsíc to byly tři roky, co vypálili Obchodní misii. Správce před nimi jen taktak stačil utéct z města."
"A co byste dělal," vyzvídal Blaine, "kdyby se rozhodli, že mě musí pověsit?"
Šerif potřásl hlavou. "No, samozřejmě bych dělal, co bych mohl."
"Díky," řekl Blaine. "Předpokládám, že jste se spojil s Udicí."
"Řekl jsem jim, aby přijeli a vyzvedli si vás. Aby vás odsud odvezli."
"To je kamarádská pomoc," ušklíbl se Blaine.
Šerif začínal být popudlivý.
"Proč jste tak hloupě přijel zrovna do tohohle města?" vyptával se docela zúčastněně. "Tohle je tiché, klidné, slušné místo, dokud se tady neobjeví lidi jako vy."
"Měli jsme hlad," řekl Blaine, "a zastavili jsme se na snídani."
"Strčil jste hlavu do oprátky," řekl šerif vážně. "Doufám, že vás z toho s Boží pomocí vytáhnu."
Měl se k odchodu, ale potom se otočil zpátky.
"Pošlu otce dovnitř," řekl.

Kapitola 9
Do cely vešel kněz, na okamžik strnul a mhouřil v šeru oči.
Blaine vstal a řekl: "Jsem rád, že jste přišel. To nejlepší, co vám mohu nabídnout, je místo tady na kavalci."
"To je v pořádku," řekl kněz. "Děkuji vám. Jsem otec Flanagan a doufám, že se moc nevnucuji."
"Ani v nejmenším," řekl Blaine. "Jsem rád, že vás vidím."
Otec Flanagan se usadil na kavalci a s námahou oddechoval. Byl to letitý muž se sklonem k obezitě, s laskavým obličejem a seschlýma rukama, které vypadaly jako zmrzačené artritidou.
"Sedněte si, synu," řekl. "Doufám, že vás neruším. Hned z kraje vás musím varovat, že jsem hrozný šťoura. Asi to vzniklo - mám podezření - tím, že jsem pastýř skupiny lidí, kteří jsou spíše dětmi, bez ohledu na jejich věk. Chtěl byste se mnou o něčem hovořit?"
"Nemám o čem," řekl Blaine, "snad kromě náboženství."
"Jste věřící člověk, synu?"
"Nijak zvlášť," řekl Blaine. "Kdykoliv o tom uvažuji, začínám tápat."
Starý muž potřásl hlavou. "Je to bezbožná doba. Je mnoho takových, jako jste vy. Trápím se pro to. A stejně tak pro církev. Duch se dostal do těžkých časů, kdy se mnoho lidí zabývá spíše obavami před zlem než rozjímáním o dobru. Vypráví se o vlkodlacích, upírech a ďáblech, a přitom již před stovkami let byl z našich myslí strach z něčeho takového odplaven."
Těžkopádně pootočil tělem a posadil se bokem, aby na Blaina lépe viděl.
"Šerif mi povídal," řekl, "že jste přišel z Udice."
"Nemám proč to zapírat," odpověděl Blaine.
"Nikdy jsem s nikým z Udice nemluvil," řekl starý muž trochu zastřeně, jako by mluvil spíš k sobě než k Blainovi. "O Udici jsem jen slyšel a některé z těch historek, které jsem vyslechl, byly neuvěřitelné a divoké. Po určitou dobu, než lidé zapálili Obchodní misii, tu byl správce ale nikdy jsem ho nebyl navštívit. Lidé by to asi nepochopili."
"Podle toho, co se tady dnes ráno stalo," souhlasil Blaine, "bych o tom nepochyboval."
"Říkají, že jste paranormální…"
"Parír je to slovo," řekl mu Blaine. "Není třeba to přikrášlovat."
"A skutečně jím jste?"
"Otče, jsem na rozpacích. Nemohu pochopit, co vás na tom zajímá."
"Můj zájem je jen akademický," řekl otec Flanagan. "Čistě akademický, to vás mohu ujistit. Mě osobně něco takového nezajímá. Se mnou jste v bezpečí jako ve zpovědnici."
"Byla doba," řekl Blaine, "kdy vědu hluboce podezírali, že je skrytým nepřítelem všech náboženských pravd. Teď se tu děje totéž."
"Ale lidé," řekl otec Flanagan, "mají znovu strach. Zavírají dveře na závoru. V noci nevycházejí ven. Nad branami a na štítech domů mají pověšená kouzelná znamení - představte si, kouzelná znamení místo svatého kříže. Šeptají si o věcech, které jsou už od dob středověku po smrti a rozpadly se v prach. V zastrčeném koutku své mysli se třesou. Ztratili hodně ze své pradávné víry. Podstupují všechny obřady, ale vidím to na jejich tvářích, cítím to v jejich rozhovorech, letmo to zahlédnu v jejich myšlenkách. Ztratili své umění víry."

"Ne, otče, myslím, že neztratili. Jsou to jen velmi utrápení lidé."
"Celý svět je ztrápený," řekl otec Flanagan.
Je to pravda, pomyslel si Blaine - celý svět má starosti. Protože ztratil intelektuální osobnosti a nebyl schopen získat pro to všechno, co zakoušel - jiné. Ztratil kotvu, která jej přidržovala, aby jej neodvály větry nelogiky a nerozumu, a nyní byl hnán oceánem, k němuž neexistovala žádná námořní mapa.
Jednu dobu sloužila jako intelektuální hrdina věda. Měla logiku, racionalitu a základní přesnost, za jejichž pomoci prozkoumala atomy i daleké hranice vesmíru. Pro pohodlí svých ctitelů plodila hlouposti za milióny a prostřednictvím svých zástupců upřela zrak a vztáhla ruku člověka na celičký vesmír. Byla něčím, v co jste mohli věřit, neboť byla mezi mnoha jinými věcmi i souhrnem lidské moudrosti.
Ale v principu se to promítalo ve strojích a strojních technologiích, protože věda byla abstrakce, ale stroje něco, co mohl každý vidět.
Pak ale přišel den, kdy byl člověk přes všechny své úžasné stroje a přes celou svou slavnou technologii z vesmíru vyhnán. S křikem byl vymrskán z nebes zpět do svého doupěte na Zemi. Toho dne božstvo vědy svítilo o něco méně jasně a počalo umírat v lidských myslích.
A jiného dne, kdy se člověk vydal ke hvězdám bez výhody strojů, uctívání technologie vydechlo naposledy. Stroje, technologie i věda sama stále existovaly, stále se každodenně používaly, stále měly nesmírný význam, ale už netvořily kult.
Naproti tomu Udice používala stroje, které nebyly skutečnými stroji - takovými, jaké by mohla přijmout za své obecná masa lidstva. Neměly žádné písty ani ozubená kola, hřídele či páky, ba ani obyčejný spínač - neměly nic ze součástek běžných strojů. Byly zvláštní, cizí a na pohmat působily nezvykle.
Tak ztratil člověk svého intelektuálního Boha, a protože jeho povaha byla utvářena tak, že musel nějakého abstraktního hrdinu uctívat, neboť vždy musel mít určitou ideu nebo cíl, vzniklo tu vakuum, které volalo po naplnění.
Paranormální kinetika přes veškerou svou zvláštnost, přes všechno neznámé v sobě, poslání hrdiny k uctívání přesně splňovala. Protože nakonec zcela ospravedlňovala všechny pomatené kulty, byla očekávaným příslibem úplného vyplnění všech přání a tužeb, bylo to něco dostatečně exotického (nebo se to exotickým mohlo zdát), aby to uspokojilo hloubku lidských emocí - tak, jak toho stroje nikdy dříve nebyly schopné.
Zde, Bůh nám pomáhej, bylo kouzlo!
Tak člověk propadl opojení magií.
Kyvadlo se jako vždy vychýlilo příliš daleko, nyní letělo zpátky a nad zemí se rozprostřel strach před nesnášenlivostí. Člověk byl opět bez svého hrdiny, ale získal nového dohlížitele, který s vytím přilétl temnotou nového středověku.
"Nad těmito věcmi jsem skutečně v rozpacích," řekl otec Flanagan. "Je to něco, co se týká dokonce i tak ubohého služebníka církve, jako jsem já. Neboť cokoliv se dotýká duší a myslí lidí, to se dotýká i církve a Svatého otce. Vyplývá to už z historie a celého postavení Říma."
Blaine se před upřímností tohoto muže lehce sklonil, ale když odpověděl, byl v jeho hlase stín hořkosti: "Takže jste přišel, abyste mě studoval. Jste tady jen proto, abyste se mne vyptával."
V hlasu starého kněze zazněl smutek. "Modlil jsem se, abyste to neviděl v tomto světle. Vidím, že jsem se mýlil. Přišel jsem za vámi jako za každým, kdo by mi mohl pomoci, a mým prostřednictvím i církvi. Neboť církev, můj synu, v těchto dobách pomoc potřebuje. Nezní to moc hrdě, když to tak říkám. Co všechno musela církev během své historie zaplatit - i cenu nejvyšší. Vy jste inteligentní muž, který je součástí toho, co nás uvádí ve zmatek. Myslel jsem, že byste mi mohl pomoci."
Blaine tiše seděl a kněz k němu vzhlížel - pokorný člověk, který hledal podporu a náklonnost; dosud se známkami vnitřní síly, která člověku sice nebyla nic platná, ale byla cítit.
"Raději ne," řekl Blaine. "Nemyslím, že by to v téhle chvíli mohlo být k něčemu dobré. Patříte k tomu, co je tady ve městě."
"Ale ne, můj synu. Nechceme trestat ani obviňovat. Nemáme dost faktů."
"Budu vám o sobě vyprávět," řekl Blaine, "pokud je to to, co chcete slyšet. Jsem cestovatel. Moje práce je létat ke hvězdám. Vlezu si do stroje - no, ne přímo do stroje, je to spíše symbolické zařízení, které mi pomáhá osvobodit mou mysl. Jakoby ji vymrští správným směrem. A pomáhá mi s navigací - podívejte se, otče, je těžké to říct nějak jednoduše, v běžných pojmech. Zní to jako blábolení."
"Sleduji vás naprosto bez problémů."
"Dobře, takže ta navigace. To je další zvláštní věc. Jsou tu faktory, o kterých se nedá mluvit v žádných normálních pojmech. Ve vědě by to byla matematika, ale tohle není přímo matematika. Je to způsob, jak se někam dostanete, jak víte, kam cestujete."
"Magie?"
"Ne, k sakru - promiňte, otče. Ne, to není magie. Jednou to pochopíte, jednou ten pocit ucítíte, je to jasné a prosté, stane se to vaší součástí. Je to přirozené jako dýchání a snadné jako hračka. Do-vedl bych si představit…"
"Řekl bych," řekl otec Flanagan, "že není úplně nutné jít až do takových podrobností mechanismu cestování. Mohl byste mi říci, jaké to je, být na jiné hvězdě?"
"Proč?" řekl mu Blaine. "Není v tom žádný rozdíl, je to jako sedět tady s vámi. Poprvé - nebo při prvních několika cestách - se cítíte neslušně nahý, jen se svou myslí, a ne se svým tělem…"
"A vaše mysl putuje úplně sama?"
"No, ne tak úplně. Mohla by, ale nedělá se to. Obvykle ji přenesete do přístroje, který jste si vzal s sebou."
"Přístroje?"
"Monitorovacího zařízení. Sbírá všechny údaje a zaznamenává je na pásek. Dostáváte kompletní obrázek. Nejenom to,

co sám vidíte - ačkoliv to není přímo vidění, je to cítění - ale máte to celé. Všechno, co je možné zachytit. Teoreticky, a vlastně i prakticky přístroj shromažďuje data a mysl je tam jen proto, aby je interpretovala."
"A co vidíte?"
Blaine se zasmál. "Otče, to by zabralo víc času, než má kdokoliv z nás."
"Nic podobného jako na Zemi?"
"Většinou ne, protože většina planet není jako Země. Tedy relativně. Ve skutečnosti jejich docela značný počet. Ale my nejsme omezeni jen na planety podobné Zemi. Můžeme jít kamkoliv, kde přístroje mohou fungovat, a vzhledem k tomu, že jsou mistrovsky konstruované, to znamená, že téměř všude…"
"Dokonce do srdce jiného slunce?"
"Přístroj ne. Ten by byl zničen. Ale myslím, že mysl by mohla. Ale ještě se to nedělalo. Alespoň pokud vím."
"A vaše pocity? Na co přitom myslíte?"
"Pozoruji," řekl Blaine. "Proto jsem tam."
"Nezískáváte pocit, že jste pánem tvorstva? Nenapadá vás myšlenka, že člověk drží celý vesmír v hrsti?"
"To je u kněze hřích a marnivost, přemýšlet o takových věcech. Ne, nikdy. Někdy pociťujete vzrušení nad poznáním, kde jste. Vždycky vás to naplní úžasem, ale daleko častěji uvede ve zmatek. Vždycky vám to připomene, znovu a znovu, jak jste bezvýznamný. A jsou chvíle, kdy zapomenete, že jste lidská bytost. Jste jen kapka života - bratr všeho, co kdy existovalo nebo bude existovat."
"A myslíte na Boha?"
"Ne," řekl Blaine. "Nemohu říct, že bych na něj vždycky myslel."
"To je moc špatné," řekl otec Flanagan. "Je to dost znepokojující. Být venku sám…"
"Otče, na samém začátku jsem vám otevřeně řekl, že netíhnu k tomu být věřící - ne v tom běžně přijímaném slova smyslu.
Hrál jsem s vámi na rovinu."
"Ano, to jste udělal," uznal otec Flanagan.
"A jestli vaše další otázky budou: Může se věřící člověk vzdálit ven ke hvězdám a neztratit svoji víru? Může se pak vrátit naplněn jinou vírou? Neubírá mu toto cestování něco z jeho dřívější skutečné víry?, pak bych vás musel požádat, abyste své pojmy definoval."
"Mé pojmy?" zeptal se užasle otec Flanagan.
"Ano, třeba víra. Co tou vírou míníte? Stačí víra lidstvu? Bylo by spokojené jen s ní samotnou? Neexistuje opravdu žádný způsob, jak nalézt pravdu? Je víra - uvěření něčemu, pro co nejsou jiné než filozofické důkazy - jedinou skutečnou známkou křesťana? Nebo by církev již dávno…"
Otec Flanagan pozvedl ruku. "Můj synu!" řekl. "Můj synu!"
"Zapomeňte na to, otče. Neměl jsem to říkat."
Chvíli seděli, hleděli na sebe a žádný z nich nerozuměl tomu druhému. Jako by byli dva cizinci, pomyslel si Blaine.
"Je mi opravdu líto, otče."
"Není třeba se omlouvat. Říkal jste mi to. Jsou i jiní, kteří tomu věří nebo si to myslí, ale nikdy by to neřekli. Vy jste alespoň poctivý."
Natáhl se a pomalu poklepal Blainovi na paži.
"Jste telepat?" zeptal se.
"A také teleportér. Ale omezeně. Velmi omezeně."
"A to je všechno?"
"Nevím. Nikdy jsem dál nepátral."
"Máte na mysli, že byste mohl mít další schopnosti, kterých si nejste vědom?"
"Podívejte se, otče, v PK máte určitou mentální kapacitu. Nejdříve umíte jen jednoduché věci - telepatii, teleportaci, stočení do klubíčka. Odtud pak pokračujete - nebo spíš někteří v tom pokračují. Rostete. Mnozí po určité době přestanou růst, jiní rostou dál. Každá z těchto schopností neexistuje samostatně. Je naopak projevem celistvosti mysli. Teprve spojeny dohromady tvoří mysl, která pracuje tak, jako mohla pracovat vždy, už od samého počátku, kdyby k tomu byla měla možnost."
"A není v tom zlo?"
"Jistě. Když se to špatně používá, je v tom zlo. A používala to špatně spousta lidí, spousta amatérů, kteří si nikdy nenašli čas, aby to pochopili, aby analyzovali moc, kterou měli. Ale člověk stejně tak zneužil své ruce. Zabíjel, kradl…"
"A nejste čaroděj?"
Blainovi se chtělo smát, ale nemohl. Aby se chechtal, na to měl příliš velký strach.
"Ne, otče, přísahám. Nejsem čaroděj. Ani vlkodlak. Ani…"
Starý muž zdvihl ruku a přerušil ho.
"Teď jsme vyrovnáni," prohlásil. "Já jsem také řekl něco, co jsem neměl říkat."
Toporně se zvedl z kavalce a mnul si ruku s prsty zkroucenými artritidou, nebo co to s nimi měl.
"Děkuji vám," řekl. "Bůh vám pomáhej."
"A dnes večer tady budete?"
"Dnes večer?"
"Až si pro mě přijdou lidi z tohoto města a budou mě chtít oběsit. Nebo tady upalují na hranici?"
Obličej starého muže se zkřivil odporem. "Nesmíte myslet na takové věci. Jistě ne…"
"Vypálili Obchodní misii. Byli by zabili správce."
"To od nich byla špatnost," řekl otec Flanagan. "Řekl jsem jim to. Protože jsem si jistý, že se toho účastnili členové mé

farnosti. Ne že by tam byli jen oni sami, bylo tam mnoho dalších. Ale měli mít rozum. Léta jsem mezi nimi působil právě proti těmto věcem."
Blaine se natáhl a uchopil ruku otce Flanagana. Zmrzačené prsty ho hřejivě, pevně sevřely.
"Šerif je dobrý člověk," řekl kněz. "Udělá, co bude v jeho moci. A s některými si promluvím sám."
"Děkuji vám, otče."
"Můj synu, bojíte se zemřít?"
"Nevím. Často jsem si myslel, že se nebudu bát. Budu muset počkat a uvidím."
"Musíte mít víru."
"Snad budu. Pokud ji ještě najdu. Budete se za mě modlit?"
"Bůh vás ochraňuj. Budu se modlit po celé odpoledne."

Kapitola 10
Blaine stál u okna a díval se, jak se za soumraku shromažďují - ne rychle, ale pozvolna, tiše, téměř nenuceně, jako by přišli do města na školní besídku, schůzi družstva nebo za nějakým jiným normálním a zcela běžným účelem.
Slyšel, jak šerif tiše přechází po kanceláři za chodbou, a byl zvědavý, jestli o tom ví - ačkoliv to bylo jasné, neboť žil v tomto městě dost dlouho na to, aby věděl, jaké tu mají lidé sklony.
Blaine se natáhl a sevřel kovové mříže. Za nimi, někde v neudržovaných stromech na trávníku dvora, zpíval jakýsi pták svou poslední večerní píseň, než se schoulí na větvi a tvrdě usne.
Jak tam postával a vyhlížel ven, růžová bytost vylezla ze svého koutku, vplula do jeho mysli a rozpínala se, dokud ji zcela nezaplnila.
Přišla jsem, abych byla s tebou, zdálo se, že říká. Se skrýváním jsem už skončila. Teď už o tobě všechno vím. Prozkoumala jsem každé tvé zákoutí, každou tvou skulinku. Už vím, jaký druh bytosti jsi. A skrze tebe znám i druh světa, ve kterém žiješ - světa, ve kterém jsem teď i já, protože teď je to i můj svět.
Už žádné hlouposti? zeptala se ta část podivného dvojjediného stvoření, která byla dále Blainem.
Už žádné hlouposti, odpověděla ta druhá. Žádný křik, žádné útěky, žádné pokusy dostat se pryč.
Ještě dotaz. Nenašla jsem smrt. Nebyla tam žádná zmínka o smrti, konec života je nevysvětlitelný. Prostě se to nemůže přihodit, i když někde hluboko ve vzpomínkách to nejasně vypadalo, že už byli takoví, kterým se to stalo.
Blaine se odtrhl od okna, šel si sednout na kavalec a pomalu se začal rozpomínat. Ale vzpomínky byly nejasné. Přicházely z velké dálky, z dávno minulých časů, a člověk si nemohl být hned jistý, jestli jsou to skutečně vzpomínky, nebo zda už nejde o prazvláštní představy.
Bylo v nich mnoho planet, mnoho různých lidí a množství zvláštních myšlenek, byly tu zpřeházené útržky kosmických informací, které všechny ležely jedna přes druhou jako hromada deseti miliard nakupených hracích tyčinek.
"Jak se cítíte?" zeptal se šerif, který přišel přes chodbu tak tiše, že ho Blaine vůbec neslyšel.
Blaine škubl hlavou. "Dobře, řekl bych. Proč? Právě jsem se díval přes ulici na vaše přátele."
Šerif se lehce pousmál. "Žádné obavy," řekl. "Nemají odvahu ani přejít ulici. Když to udělají, půjdu a promluvím si s nimi."
"I kdyby věděli, že jsem z Udice?"
"To je jediná věc," řekl šerif, "kterou by vědět neměli."
"Řekl jste to tomu knězi."
"To je něco jiného," řekl šerif. "Musel jsem to otci říct."
"A on to nikomu neprozradí?"
"Proč by to dělal?" otázal se šerif.
Nedočkal se žádné odpovědi, byla to jedna z těch otázek, na které se nedá odpovědět.
"A poslali jste zprávu."
"Ale ne přímo Udici. Příteli, který ji tam předá."
"To byla zbytečná námaha," řekl mu Blaine. "Neměli jste ho obtěžovat. Udice ví, kde jsem."
Protože měli pátrače stále v pohotovosti, zachytili stopu před mnoha hodinami. Měl jen jedinou možnost, jak uniknout - cestovat rychle a co nejvíce sám.
Mohli by do tohoto místa dorazit večer, pomyslel si, a projel jím záchvěv naděje. Udice by ho stěží nechala oddělat nějakou domobranou.
Blaine se zvedl z pryčny a přešel k oknu.
"Měl byste jít tam ven radši hned teď," řekl šerifovi. "Už přešli ulici."
Protože museli samozřejmě spěchat. To, co chtěli udělat, museli udělat rychle, dřív než nastane hluboká noc. Než padne tma v celé své nevysvětlitelnosti, musí být v úkrytu svých domovů, dveře zamčené na dva západy a závoru, zabedněné okenice, pevně zatažené závěsy a kouzelné amulety srdnatě pověšené nad každým možným průnikem do domu. Potom, a jenom potom mohli být v bezpečí před děsivými silami, které slídily venku v temnotách, před silami přinášejícími smrt, před vlkodlaky, vampíry, skřítky a přízraky.
Slyšel, jak se šerif otočil a kráčel přes chodbu zpět do kanceláře. Zaskřípal kov, když si bral ze stojanu zbraň, a bylo slyšet duté cinknutí, jak zlomil zadovku a zasouval patrony do hlavně.
Dav se vlnil jako tmavá plovoucí přikrývka a přicházel v naprostém tichu. Bylo slyšet jen šoupání nohou.
Blaine to fascinovaně pozoroval, jako by se nejednalo o něj, jako by to byla okolnost, která se ho vůbec netýkala.
Podivné, říkal si. Věděl, že je to podivné, protože dav šel právě pro něho.
Na věci to ale nic neměnilo, neboť smrt neexistovala. Smrt byla něco, co postrádalo smysl a o čem se nedalo přemýšlet. Bylo to zcela zbytečné a nemělo cenu se tím trápit.

Kdo byl ten, kdo to řekl?
Neboť věděl, že smrt existuje - že pokud existuje evoluce, musí být i smrt. Že smrt je jedním z mechanismů, který biologicky znamená tolik co pokrok - vývoj druhů.
Ty, řekl té věci ve své mysli - tomu, co už nebylo věcí, ale jeho součástí - to je tvoje myšlenka. Smrt je něco, co nejsi schopna přijmout.
Ale něco takového muselo být přijato ve vší nahotě. Protože to byla skutečnost, vždy přítomná, bylo to něco, s čím museli všichni po celý svůj krátký život žít.
Smrt existovala a byla blízko - až příliš blízko na útěchu nebo odmítání. Skrývala se v hlučení davu venku před budovou, davu, který teď už odešel z jeho zorného pole a přestal šoupat podrážkami, který se už tísnil před vchodem do stanice a dohadoval se s šerifem. Přes vnější dveře zřetelně přilétal šerifův dunivý hlas a volal na ty venku, aby toho nechali a vrátili se zpátky domů.
"Jediné, co vám tohle přinese," volal na ně šerif, "bude břicho plné olova."
Ale oni křičeli na něj, pak zase křičel šerif, a tak se to krátkou chvíli střídalo. Blaine stál u vnitřních mříží a čekal. Pronikal do něho strach, zprvu pomalu, ale pak rychleji, jako příliv zla ženoucí se jeho krví.
Potom šerif vstoupil do dveří a s ním tři muži - vzteklí a vystrašení, ale tak krutě směřující ke svému cíli, že jejich strach nebyl vidět.
Šerif přešel kancelář a vešel do chodby. V ruce nesl sklesle visící kulovnici. Muži mu kráčeli těsně v patách.
Zastavil se před mřížemi a podíval se na Blaina, snaže se zakrýt pocit viny, který v sobě nesl.
"Je mi líto, Blaine," řekl, "ale už nemůžu dál. Tihle lidi jsou mí přátelé. S většinou z nich jsem vyrostl. Nemůžu si vzít na svědomí postřílet je."
"Samozřejmě, že nemůžete," řekl Blaine. "Vy podělaná babo!"
"Dej mi klíče," zavrčel jeden z těch tří. "Ať ho odtamtud vytáhneme."
"Visí na hřebíku vedle dveří," řekl šerif.
Podíval se na Blaina.
"Nemůžu udělat vůbec nic," řekl.
"Můžete jít ven a zastřelit se," řekl Blaine. "Vřele bych vám to doporučoval."
Přišel muž s klíčem a šerif ustoupil stranou. Klíč zarachotil v zámku.
Blaine řekl muži otvírajícímu dveře: "Chci, abyste přistoupili na jednu věc. Vyjdu odtud sám."
"Pch," ušklíbl se muž.
"Řekl jsem, že chci vyjít sám. Ne, že mě vytáhnete."
"Půjdeš tak, jak my budeme chtít," zavrčel muž.
"Je to maličkost," naléhal šerif. "Nic vám to neudělá, když ho necháte."
Muž otevřel dveře dokořán. "Dobře, tak jdeme," řekl.
Blaine vyšel na chodbu a tři muži kráčeli těsně za ním. Dva měl po stranách, třetího v zádech. Ani se ho nedotkli. Muž, který měl klíče, je zahodil na podlahu. Chodbou se rozlehl řinčivý zvuk, až Blainovi přejel mráz po zádech.
Už je to tady, pomyslel si Blaine. Jakkoliv se to zdálo neuvěřitelné, přece jen k tomu došlo.
"Pohni sebou, ty hnusný paríre," řekl muž za ním a dloubl ho do zad.
"Chtěl jsi jít," řekl další. "Tak se podíváme, jak ti to půjde."
Blaine šel rozhodně a pevně a soustředil se na každý krok, aby si byl jistý, že nezakopne. Nesmí klopýtnout, nesmí udělat nic, co by ho zahanbilo.
Naděje umírá poslední, říkal si. Ještě byla šance, venku mohl být někdo z Udice, připravený ho odsud unést. Nebo Harriet našla pomoc a vrací se zpátky. Třeba zde už je. Ačkoliv, řekl si, je to značně nepravděpodobné. Neměla dost času a nemohla ani tušit, jak je situace naléhavá.
Rázoval pevnými kroky přes šerifovu kancelář a dál halou ke vstupním dveřím. Tři muži, kteří byli s ním, se vzadu značně tísnili.
Někdo mu s posměšným gestem zdvořilosti přidržel venkovní dveře, takže mohl projít.
Na okamžik zaváhal. Zachvátila ho hrůza. Neboť když projde dveřmi, když stane venku na schodech tváří v tvář čekajícímu davu, pak se všechna naděje rozplyne.
"Dělej, ty špinavý parchante," zavrčel muž za ním. "Už na tebe čekají."
Někdo do něj zezadu prudce strčil. Blaine krok nebo dva zavrávoral, ale potom opět nabyl rovnováhy.
Najednou byl venku a čelil davu!
Ze zástupu vyvřel zvířecí zvuk - zvuk směsice nenávisti a hrůzy, jako vytí smečky vlků na krvavé stopě, jako vrčení tygra unaveného čekáním. A bylo v tom slyšet ještě něco - cosi podobného kničení do rohu zahnaného zvířete, které je uštváno k smrti.
A toto zde, pomyslel si Blaine v podivně zasutém koutku své mysli, byla štvaná zvěř. Lidé na útěku. Ve vzduchu cítil děs, nenávist a závist nezasvěcených; frustraci z toho, že byli vynecháni; nesnášenlivost a aroganci lidí, kteří odmítli porozumět. Zde byl ochranný zadní voj starého myšlení, neponechávajícího úzký prů-chod ani těm, kteří vyzráli na budoucnost.
Zabijí ho, stejně jako zabili ostatní, a zabijí ještě daleko víc lidí. Jejich život se ale již usadil, bitva byla už vyhraná.
Někdo ho zezadu postrčil a on opatrně sestupoval po hladkých kamenných schodech. Uklouzl, upadl a skutálel se dolů. Dav se nad ním uzavřel. Viděl nad sebou les rukou, do masa se mu zarylo mnoho prstů, do tváře mu vanul pach z jejich úst, horký hnilobný dech.
Spousta rukou ho s trhnutím postavila na nohy a postrkovala ho sem a tam. Někdo ho udeřil do břicha, další ho tvrdě uhodil přes obličej a z celého býčího řevu davu vycházel jediný dunivý hlas: "Dělej, ty smradlavý paríre, teleportuj se!

To je jediné, co můžeš udělat. Jenom se teleportuj."
A byl to velice případný výsměch - neboť bylo jen opravdu málo těch, kteří se dovedli teleportovat. Existovali levitátoři, kteří se dovedli vznášet povětřím jako ptáci, a také mnoho dalších jako Bla-ine, kteří uměli teleportovat malé předměty, a jiní, také jako Blaine, kteří mohli teleportovat svou mysl přes mnoho světelných let, ale s pomocí tajuplných zařízení.
Ale skuteční autoteleporti, kteří dovedli přemístit své tělo z jednoho místa na druhé ve zlomku okamžiku, se vyskytovali jen velice výjimečně.
Zástup skandoval posměšný popěvek: "Teleportuj se! Teleportuj! Teleportuj! Teleportuj se, ty špinavý, smradlavý paríre!" Celou tu dobu se smáli své chytrosti, uculovali se nad potupou, která se navršila na jejich oběti. A ani na okamžik na něm nepřestávali pracovat rukama i nohama.
Po bradě se mu rozlévalo horko, jeden ret mu otékal a v ústech cítil slanou příchuť. Bolelo ho břicho, měl naražená žebra, ale boty a pěsti do něj stále bušily.
Potom do toho rámusu zahřměl jakýsi dunivý hlas: "Zaražte to! Nechte toho muže být!"
Dav ucouvl, ale stále ho obklopoval. Blaine, stojící uprostřed kruhu lidských těl, se rozhlížel kolem sebe. V posledním mdlém světle soumraku viděl blýskající se krysí oči a skvrny slin na rtech. Cítil nenávist, která rostla a valila se proti němu jako tělesný pach.
Kruh se roztrhl a prošli jím dva muži - jeden malý a čiperný mužík, který mohl být účetním nebo úředníkem, a druhý mohutný rváč s obličejem vypadajícím jako dvorek, kde hrabala kuřata při svém lovu na ponravy a červy. Velký muž měl přes ruku stočený provaz a konec, kterým točil, byl uvázán jako oprátka.
Ti dva se zastavili před Blainem, malý muž se mírně pootočil a zadíval se na lidi kolem.
"Pánové," řekl hlasem, na který by byl hrdý každý majitel pohřebního ústavu, "musíme se chovat s jistou slušností a důstojností. Proti tomuto člověku nemáme nic osobního, jen proti systému a svinstvu, které představuje."
"Jen mu to řekni, Bustere," zaječel nadšený hlas z kraje zástupu.
Muž s hlasem majitele pohřebního ústavu zvedl ruku na znamení ticha.
"Je to smutná a vážná povinnost," pronesl profesionálně pateticky, "kterou musíme vykonat, ale je to náš úkol. Postupujme náležitým způsobem."
"Jasně," zakřičel nadšenec, "skončíme to s ním. Pověsíme toho špinavého parchanta!"
Velký muž přistoupil k Blainovi a zvedl oprátku. Navlékl mu ji téměř ohleduplně přes hlavu, takže mu zůstala ležet na ramenou. Potom ji pomalu utáhl, až Blainovi obepnula krk.
Provaz byl nový a pichlavý a pálil jako do ruda rozžhavené železo. Otupělost, která se v Blainově těle rozhostila, z něho všechno odplavila a zůstal netečně stát - chladný, prázdný a nahý - před tváří věčnosti.
Po celou tu dobu, dokonce i během toho, co se to všechno dělo, byl podvědomě pevně přesvědčen, že k tomu nemůže dojít - že nemůže takto zemřít, že se to mohlo přihodit mnoha jiným lidem, ale ne Shepherdu Blainovi.
Nyní byla smrt vzdálena jen několik minut. Smrtící nástroje byly již na svém místě. Tito lidé - muži, které neznal, které nikdy předtím neviděl - se mu chystali vzít život.
Pokusil se zvednout ruce, aby sundal provaz, ale paže mu ochable visely a nepohnuly se. Těžce polkl, neboť už cítil pomalé a bolestivé škrcení.
A to ho ještě ani nezačali věšet!
Chlad jeho prázdného já rostl s vlnou drtivého strachu - strachu, který ho svíral a pevně a krutě ho držel, zatímco jeho tělo zkamenělo. Zdálo se, že krev přestala obíhat v žilách a on jako by neměl žádnou fyzickou schránku.
V jeho mozku se kupilo víc a víc ledu, až si pomyslel, že se mu lebka musí rozskočit.
Z daleké spodní oblasti mozku přicházela prchavá myšlenka, že už není člověk, ale spíše vyděšené zvíře. Byl příliš chladný a příliš hrdý, aby kňučel; příliš ochromený děsem, aby pohnul jen jediným svalem - jen se bránil řevu, i když jeho ztuhlý jazyk a hrdlo už nemohly fungovat.
Ale když nemohl křičet nahlas, křičel uvnitř. Křik rostl a rostl - mohutnějící tenze, která nemohla najít cestu k účinné ventilaci. Věděl, že když v dalším okamžiku nenalezne nějaké řešení, rozletí se pod jejím tlakem na kusy.
Ve zlomku vteřiny - ne zatmění, ale nevědomí - stál sám a už se necítil strnulý.
Stál na rozdrolených cihlách starodávné cesty, která vedla ke vstupu do stanice, provaz ještě okolo krku, ale na nádvoří nikdo nebyl.
Byl úplně sám v liduprázdném městě!

Kapitola 11
Bylo méně šero, více světla a nepředstavitelné ticho.
Nebyla tráva.
Nebyly stromy.
Nebyli lidé. Ani známka po lidech.
Holý plac na dvoře budovy, který byl snad kdysi porostlý trávníkem, sahal až k asfaltové silnici. Nerostlo na něm vůbec nic. Byla to jen hlína a oblázky. Ne vyschlá nebo ubitá tráva, ale vůbec žádná tráva. Jako by tam nikdy nic takového nerostlo. Jako by tráva nikdy neexistovala.
S provazem stále visícím na krku se Blaine pozvolna otáčel, aby se podíval všemi směry. A na všech stranách viděl stejný obraz. Stanice se stále ostře rýsovala proti posledním záblesků dne. Ulice byla tichá a prázdná, auta zaparkovaná u obrubníků. Podél ulice se táhla průčelí obchodů s osleplými výklady.
Jediný strom - osamělý a mrtvý - stál na rohu vedle holičova krámu.
A nikde žádný člověk. Žádní ptáci nebo ptačí zpěv. Žádní psi. Žádné kočky. Ani bzučení hmyzu. Snad, pomyslel si

Blaine, dokonce ani baktérie nebo mikrobi.
Opatrně, téměř jako by se bál cokoliv udělat, aby neporušil kouzlo, Blaine zdvihl ruce a povolil smyčku. Stáhl provaz přes hlavu a mrštil s ním na zem. Jemně si jednou rukou masíroval krk, protože ho stále pálil. Měl v něm drobounké jehličky - tam, kde se nepatrné kousky vlákna zlomily a zůstaly zabodnuté v kůži.
Udělal zkusmo krok a shledal, že může chodit, i když tělo bylo ještě rozbolavělé od surových ran, které dostal. Vyšel na ulici, zastavil se uprostřed a rozhlížel se oběma směry. Byla pustá, kam až oko dohlédlo.
Slunce zapadlo, tma se již blížila, a to znamenalo, řekl si, že se vrátil jen o malý časový úsek.
Stál v němém úžasu, strnulý uprostřed ulice, kterou by měl znát.
Protože už pochopil! Bez nejmenších pochyb přesně věděl, čeho dosáhl. Ačkoliv byl při vědomí, musel to udělat bez vědomého úsilí, téměř instinktivně, jakýmsi podmíněným reflexem, kterým unikl nebezpečí.
Bylo to něco, o čem neměl nejmenší ponětí, jak se to dělá, i když jen o minutu dříve by byl přísahal, že je nemožné to provést. Bylo to něco, co se žádné lidské bytosti předtím nepodařilo, o čem by se žádný člověk ani nepokoušel snít Neboť se přenesl časem. Vrátil se asi o hodinu a půl do minulosti.
Stál na ulici a pokoušel se znovu si vybavit, jak se mu to mohlo podařit. Ale všechno, na co se mohl upamatovat, byla obrovská hrůza, která se na něj vlnu za vlnou valila, aby ho utopila. Byla jen jediná odpověď: Povedlo se mu to díky hluboko zasuté schopnosti, jejíž vlastnictví si neuvědomoval, a dosáhl toho jen mezním, zoufalým, instinktivním úsilím - jako když člověk bez přemýšlení vymrští paži, aby odvrátil neočekávaný úder.
Takový kousek se nacházel kdesi daleko za hranicemi lidských možností, ale nepochybně to nebylo nemožné pro cizí mysl. Jako lidská bytost tuhle schopnost neměl a neuměl ani základy potřebné dovednosti. Byla to schopnost dokonce mimo rámec paranormálních činností. Nebylo sporu: přenést v čase se mohl jen působením té cizí mysli, jen díky její laskavosti.
Ale vypadalo to, že ho cizí mysl opustila; už s ním nebyla. Pátral po ní a volal ji, ale nezůstala po ní ani stopa, nedočkal se žádné odpovědi.
Otočil se k severu a vydal se na cestu. Držel se uprostřed ulice a kráčel tímto strašidelným městem.
Hřbitov minulosti, pomyslel si. Nikde žádný život. Jen mrtvé holé kameny a cihly, dřevo a jíl bez života.
Kam se poděl život?
Proč musela být minulost mrtvá?
A co se stalo s myslí, kterou si s ním cizí bytost na vzdálené hvězdě vyměnila?
Znovu ji hledal a nemohl ji najít, ale nalezl její stopy; objevil její stezky, drobounké otisky nohou, které vedly napříč bahýnkem mozku; nacházel úlomky a drobty, které za sebou zanechávala - cizí chaotické vzpomínky a útržky nesouvislých exotických informací, které plavaly jako odhozená lodní zátěž ve zpěněném příboji.
Nenalezl ji, ale objevil vysvětlení jejího odchodu - intuitivní odpověď, která se náhle objevila. Mysl nebyla pryč, neopustila ho. Spíše se konečně stala jeho součástí. Ve výhni strachu a hrůzy, v tyg-líku nebezpečí, se uplatnil jakýsi psychologický faktor, který je dva definitivně stavil dohromady.
Zatím byl stále člověkem. A proto, řekl si, musí být ta odpověď nesprávná. Ale přesto v něm přetrvávala. Nebyl k tomu žádný důvod a nemělo to žádnou logiku - protože pokud měl dvě mysli, pokud byl napůl člověk a napůl cizinec, měl by tu být nějaký rozdíl. Změna, které by si povšiml.
Obchodní část ulice ustupovala ošumělým obytným domům a před sebou uviděl konec městečka - toho městečka, které mělo před půlhodinou úžasný zájem na tom, aby ho zabilo.
Na chvíli stanul a ohlédl se. Viděl kupoli stanice a vzpomněl si, že všechno, co vlastnil, tam zanechal zamčené v šerifově stole. Okamžik váhal a zvažoval, zda by se měl vrátit. Bylo to hrozné, být bez jediného dolaru a mít všechny kapsy prázdné.
Kdyby se vrátil, pomyslel si, mohl by ukrást auto. Kdyby nenašel žádné s klíčky zapomenutými v zapalování, mohl by zkratovat dráty, aby ho nastartoval. Měl na to myslet dřív, pomyslel si. Auta tam stála a čekala, až si je vezme.
Otočil se vyrazil zpátky. Ušel dva kroky a znovu se zarazil.
Netroufal si jít zpět. Byl již mimo nebezpečí. Neexistovalo nic, co by ho mohlo přesvědčit - peníze, auto ani cokoliv jiného - aby šel zpátky do městečka.
Světla ubývalo a on zamířil k severu. Ustálil tempo, aby urazil kus cesty - ne během, ale rychlou chůzí dlouhými uvolněnými kroky, které rychle ze silnice ukrajovaly.
Opustil město a dostal se do volné krajiny. Zde byla ještě větší samota, ještě větší prázdnota. Několik mrtvých uschlých topolů lemovalo potok, který protékal údolím, přízračné sloupky plotů stály v křivolakých řadách, ale země byla holá, bez plevele a bez stonků trávy. Se skučením tu poušť zametal vítr.
Tma zhoustla a vyšel měsíc, zrcadlo uhrovité tváře s popraskaným a potemnělým stříbrem, aby rozlil své bledé světlo po vyprahlém kusu země.
Dorazil k hrubému prkennému můstku, který se klenul nad potůčkem, a na chvilku se zastavil, aby si odpočinul. Zadíval se zpátky. Nic se nepohnulo, nikdo ho nesledoval. Městečko měl několik mil za sebou a nahoře na kopci nad potokem stála zchátralá kostra jakési zapomenuté farmy - chlév, který vypadal jako vepřín, několik polorozpadlých hospodářských stavení a vlastní dům.
Blaine stál, nasával vzduch do plic a připadalo mu, že snad i sám ten vzduch je mrtvý. Neměl v sobě žádnou jiskru. Nebyla v něm žádná vůně ani chuť.
Natáhl ruku, aby se opřel o můstek, ale ruka mu prošla prknem. Dosáhla na prkno, vnikla do něj, prošla jím, ale neucítil nic. Nebylo žádné prkno, nebyl žádný most.
Zkusil to znovu. Říkal si, že se mohl minout, že mohl natáhnout ruku a nedosáhnout a jen si představovat, že mu ruka prošla prknem. Měsíční světlo, připomněl si, často oči oklame.

Proto byl tentokrát velmi obezřetný.
Jeho ruka opět prošla prknem.
Odstoupil krok nebo dva od můstku, neboť se to náhle stalo faktem. Ne snad hrozbou, ale byla to věc, na kterou si člověk musel dávat velký pozor. Byla to fantazie a přelud, byl to duch, který stál u cesty. Kdyby šel dál, řekl si, kdyby se pokusil vstoupit na můstek, byl by se zřítil do potoka.
A ty mrtvé stromy a sloupky plotů - jsou to také přeludy?
Stál nehybně a vtom ho něco napadlo: Co když je přelud úplně všechno? Chvíli si netroufal pohnout se a stěží se odvážil dýchat, protože jakýkoliv pohyb, kterého by se mohl dopustit, mohl s rachotem poslat toto křehké a nereálné místo do prachu bezútěšné prázdnoty.
Ale půda pod jeho nohama byla pevná, nebo alespoň pevně vypadala. Jednou nohou na ni silně dupl. Země držela.
Opatrně klesl na kolena a pod roztaženýma rukama cítil půdu, tlačil proti ní prsty, jako by zkoušel její konzistenci, a zajel hluboko do prachu, až na tvrdý podklad.
Je to nesmysl, řekl si, hněvaje se sám na sebe - protože po této cestě šel a ona se pod dopadem jeho kroků nepropadla a vydržela.
Ale i tak to bylo místo, kde si člověk nemohl být jistý; kde, jak se zdálo, neexistovala žádná pravidla. Nebo přinejmenším místo, kde jste byli donuceni pravidla stanovit, jako třeba: cesty jsou reálné, ale mosty ne.
Ačkoliv to tak vůbec nebylo. Bylo to něco jiného. Všechno muselo být založeno na faktu, že v tomto světě neexistoval žádný život.
Toto byla minulost a byla to minulost mrtvá. Nalézal v ní jen mrtvá těla - a snad ani ta ne, jen stíny těchto těl. Protože mrtvý strom, sloupky plotu, mosty a budovy na kopci, všechno vypadalo jako stíny. Nebyl zde žádný život, ten byl jinde. Život musí zaujímat jen jediný bod v čase, a jak se čas pohnul, život se přestěhoval s ním. A tak jsou pryč, pomyslel si Blaine, všechny sny, že by člověk někdy mohl navštívit minulost, žít v jejím ději a sledovat myšlenky a názory lidí, kteří se již dávno obrátili v prach. Protože živoucí minulost neexistuje, ani lidská minulost, s výjimkou záznamů této minulosti. Přítomnost je jediný platný bod - život se pohybuje dál, zachovává krok se současností, a když je jednou ztracen, všechny stopy jeho existence jsou pečlivě vymazány.
Snad byly určité základní věci - sama skutečná země - které existovaly během všech časových bodů, zachovávajíce jakýsi druh omezené věčnosti, aby poskytovaly pevnou formu. A to mrtvé - to mrtvé, co bylo vytvořeno - zůstalo v minulosti jako duchové. Sloupky plotu a na nich napjatý drát, mrtvé stromy, budovy farmy a most byly stíny přítomnosti, přetrvávající v minulosti. Snad neochotně, neboť pokud neměly žádný život, nemohly se pohnout dál. Byly časem spoutány a přibity a byly to dlouhé, velmi dlouhé stíny.
On je, uvědomil si v šoku, jediná živoucí bytost, která v tuto chvíli na této zemi existuje. On a nic jiného.
Zvedl se z kolenou a oprášil si ruce. Stál, díval se na most a v jasném měsíčním světle se mu nezdálo být nic v nepořádku. Ale ten klam již znal.
V pasti, pomyslel si. Pokud nenajde způsob, jak se odsud dostat, pak je zcela jistě v pasti - a on žádný způsob neznal.
V celé lidské zkušenosti nebylo nic, co by mu dávalo jakoukoliv šanci nebo naději, že by mohl nějaký objevit.
Stál tiše na cestě a přemýšlel, do jaké míry je člověkem, kolik lidskosti mu ještě zbylo. Pokud nebyl zcela člověkem, pokud byl ještě i cizí bytostí, pak měl šanci.
Cítím se člověkem - ale jak to mohu posoudit? Protože byl stále sám sebou, i když byl cizincem. Člověk, napůl člověk nebo něco úplně jiného, stále byl sám sebou. Nemohl mezi tím najít rozdíl. Nebyla žádná vnější pozice, z které by se na sebe mohl podívat a sám sebe objektivně rozsoudit.
On (nebo cokoliv už byl) přece ve chvíli hrůzy a paniky věděl, jak proklouznout do minulosti, a pokud toto znal, měl také právo se domnívat, že někde hluboko v jeho mozku je informace, jak se dostat zpět do přítomnosti nebo tam, kde byla jeho přítomnost - zpátky do časového bodu, ať už to nazveme jakkoliv, kde byl možný život.
Ale proti tomu stál jeden tvrdý chladný fakt: Neměl ani ponětí, jak by to mohl udělat!
Díval se kolem sebe na antiseptický chlad země zbarvené měsíčním světlem a v samém srdci se otřásl hrůzou. Pokusil se to potlačit, neboť v tom rozeznal předehru k bezdůvodnému zděšení, ale nedalo se to zastavit.
V duchu skřípal zuby, děsivý třes stále rostl, až náhle prohlédl - v koutku mysli se objevila jiskřička poznání.
Pak následoval zvuk větru prohánějícího se v topolech - přitom předtím tam žádné topoly nebyly. Něco se také stalo s mrazivým chvěním jeho těla, protože už ho nepociťoval. Byl znovu sám sebou.
Slyšel hmyz pronikavě vrzající někde v trávě nebo křovinách, viděl skvrny světla pohybující se tmou a prozrazující světlušky. A skrz přibouchnuté okenice domu na kopci k němu přilétal tenký paprsek světla.
Odbočil z cesty, sestoupil dolů k potoku, přebrodil se mělkou vodou a vyšplhal se na druhý břeh mezi stromy.
Byl zase zpátky - zpátky na místě, odkud vyšel. Vrátil se z minulosti do přítomnosti a dokázal to sám. Na prchavý okamžik, v samotném závěru rozhodující chvíle, ten postup zachytil, ale opět z něj vyklouzl a nyní jej neznal.
Ale na tom nezáleželo. Byl bezpečně doma.

Kapitola 12

Vzbudil se před rozbřeskem, když začali zpívat první ptáci, a vydal se vzhůru do kopce ke kousku zahrádky těsně u domu. Utrhl tři kukuřičné palice, rozhrábl kopeček brambor; vyryl řeznickou zeleninu a s uspokojením zaznamenal, že měla v zemi čtyři steaky.
Vrátil se zpět do topolového háje a prohledával kapsy, dokud nenašel krabičku zápalek, kterou mu šerif nechal, když mu zabavil všechny osobní věci. Otevřel ji a viděl, že zůstaly jen tři sirky.
Při pohledu na ně si vzpomněl na dávný den, kdy musel podstoupit zkoušku mladého skauta - rozdělávání ohně jedinou zápalkou. Byl zvědavý, jestli to teď k něčemu bude, a v duchu se usmál.

Našel kmen suchého stromu a hrabal se v jeho nitru, aby získal zpráchnivělé dřevo suché jako troud. Vybral staré a suché větvičky. Obstaral si ještě několik větších kusů dřeva a věnoval pečlivou pozornost tomu, aby byly suché, protože oheň musí kouřit co nejméně. Měl spoustu důvodů, proč neupozorňovat na svou přítomnost.
Na cestě nad ním přejelo první auto toho dne a daleko odtud zabučela kráva.
Oheň chytil na druhou zápalku. Úzkostlivě se o něj staral, kousek po kousku přidával větší větvičky a pak větve, dokud nepřišla chvíle, kdy mohl přiložil jedno z velkých polen. Oheň hořel čistě a bez kouře. Sedl si vedle něj, aby počkal, až vyhoří na vrstvu žhavých uhlíků. Slunce ještě nevyšlo, ale záře na východě jasněla a nad zemí se vznášel chlad. Pod svahem bublavě tekl potok s dnem plným oblázků. Blaine se zhluboka nadechl ranního vzduchu. Chutnal příjemně.
Byl stále naživu, třebas v zemi cizích lidí, a měl jídlo, aby se najedl - ale co dál? Neměl žádné peníze - neměl nic než jedinou zápalku a šaty na sobě. A měl mysl, která ho mohla prozradit - mysl, jak řekla ta stará babizna, která všechno odrážela jako zrcadlo. Pro každého slídila, pro každého detektiva, který by na něj narazil, by byl snadnou kořistí.
Mohl by se ve dne ukrývat a v noci jít, protože být venku v noci, když se všichni drží doma, by bylo bezpečnější. Mohl by vykrádat sady a zahrady, aby sehnal jídlo. Mohl by se udržet na živu a každou noc urazit několik mil, ale postupoval by pomalu.
Musí být nějaká jiná možnost, řekl si.
Přiložil na oheň více dřeva. Stále hořel jasně a bez kouře. Sešel dolů k potoku, lehl si na břicho a pil zurčící vodu.
Udělal chybu, když utekl z Udice? ptal se sám sebe. Bylo jedno, co ho čekalo v Udici; situace, v které se teď nacházel, byla možná horší. Protože nyní utíkal přede všemi a neexistoval nikdo, komu by mohl důvěřovat.
Ležel a upřeně hleděl do řečiště potoka. Díval se na oblázky - na jeden oblázek, který se leskl jako vyleštěný rubín. Uchopil ho svou myslí a viděl, z čeho se skládá, viděl strukturu krystalů, věděl, odkud pochází, a mohl sledovat jeho putování v průběhu tisíciletí.
Potom ho z mysli odhodil a uchopil jiný oblázek, svítivý kousek křemene -
Tady nebylo něco v pořádku!
Toto bylo něco, co nikdy předtím neuměl!
A teď to dělal, jako by to byl běžný úkon - nic, čemu by se měl člověk podivovat.
Zdvihl se a dřepl si vedle potoka. Jeho lidské smysly byly ohromené, ale ne zcela vyděšené - neboť byl stále sám sebou, bez ohledu na to, co vlastně byl.
Znovu pátral po cizí bytosti, ale nebyla tam. Neukázala se, ale on věděl, že tam někde je. Věděl, že tam pořád je, se svou směsicí nesmyslných vzpomínek, se svými zmatenými schopnostmi, se svou bláznivou logikou a zpřeházenými hodnotami.
V duchu viděl podivnou přehlídku purpurových geometrických znaků, kymácejících se pouští z ryzího zlata, nad nimi krvavě rudé. slunce, zavěšené na sírově žlutých nebesích. Všude stejný pohled. Na kratičký okamžik uviděl, kde leží toto místo, a jaký je jeho význam, spatřil souřadnice fantastického kosmografického systému, které by ho tam zavedly.
Potom všechno zmizelo - obrazy i informace.
Pomalu se postavil na nohy a vrátil se k ohni. Za tu dobu se už vytvořila vrstva žhavých uhlíků. Našel hůl, vyhrabal v popelu důlek a nasypal do něj brambory a kukuřici ve slupce. Pak znovu holí nahrnul uhlíky přes důlek. Ulomil silný zelený prut a použil ho na opečení jednoho steaku.
Seděl na patách vedle ohně, který mu zahříval ruce a obličej, a pociťoval samolibou spokojenost, která sem příliš nepatřila - uspokojení člověka, který omezil své potřeby jen na to zcela základní. Zároveň s uspokojením přišla zemitá odvaha, jaká nebyla právě na místě. Téměř to vypadalo, jako by se díval dopředu a viděl, že všechno bude v pořádku.
Ale nebylo to jasnovidectví. Existovali věštci, kteří to ovládali, nebo kteří se tak alespoň tvářili, ale on k nim nepatřil. Bylo to spíše, jako by před sebou vycítil úplně přesný obraz, ale bez konkrétních detailů, bez představy o podobě budoucnosti a jejím směru. Měl jedinou jistotu - něco, co bylo blízké prosté staro-módní předtuše a citu pro budoucnost, ale nic víc.
Steak prskal, cítil pečící se brambory a ušklíbl se při představě minutky s bramborem jako ranního menu. Ale to bylo v pořádku. V té chvíli bylo všechno v pořádku.
Vzpomněl si na Daltona zabořeného ochable v křesle, s pomačkaným doutníkem a kartáčovitými vlasy, jak zuřil na řeznické rostliny jako na další urážku, kterou obchodníkům vmetla zlomyslná Udice. Snažil se vybavit si, z které planety kterého slunce řeznické rostliny pocházely, a zdálo se mu, že to jméno má na jazyku, i když si teď na něj nemohl vzpomenout.
Řeznické rostliny, a kolik dalších věcí? pomyslel si. Jaký by byl celkový výsledek, kdyby se sečetly všechny příspěvky Udice?
Jednou z těch věcí byla třeba léčiva, celá nová soustava léků, přivezená z jiných hvězd, aby zmírňovala a léčila nemoci člověka. Výsledkem bylo, že všechny metly lidstva, všichni jeho vrahové, byli drženi v patřičných mezích. Kdyby se daly další generaci - nebo maximálně dvěma generacím - vymizel by z lidského slovníku pojem nemoc. Lidská rasa by pak existovala jako bytosti zdravé na těle i na duchu.
Objevily se nové výrobky, nové kovy a mnoho rozmanitých druhů potravin. Nová architektonická pojetí a materiály, nové parfémy, neznámá literatura, cizí postupy v umění. A také dimensino, prostředek zábavy, který vytlačil všechna dosavadní standardní lidská zábavní media - film, rádio a televizi.
Protože v dimensinu jste nejen viděli a slyšeli - vy jste se účastnili. Stali jste se součástí zobrazované situace. Ztotožnili jste se s jednou nebo s více postavami a prožívali jste jejich činy a emoce. Na určitou dobu jste přestali být sami sebou. Stali jste se osobou podle vlastního výběru, hercem v dramatu, které dimensino vytvářelo.
Téměř každá domácnost měla svou dimensinovou místnost vybavenou aparátem, který vysílal tajuplné cizí impulsy a

dělal vás někým jiným - pozdvihoval vás z všednosti, z vyježděných kolejí řádného života, a vysílal vás do divokých dobrodružství a za zvláštními úkoly. Nebo vás po hlavě hodil do exotických míst a fantastických situací.
A na to všechno - potraviny, výrobky, dimensino - měla monopol Udice.
Tím vším, pomyslel si Blaine, získala Udice nenávist lidí - nenávist kvůli nepochopení, kvůli vynechání ze hry, kvůli tomu, že pomáhala, jako ještě žádná jiná instituce lidské rase nepomáhala.
Steak byl hotov, Blaine opřel prut o keř a hrabal se v popelu, aby vydoloval brambory a kukuřici.
Sedl si vedle ohně a jedl. Slunce vyšlo, vánek se utišil a svět na prahu dalšího dne jako by zadržel dech. První sluneční paprsky pronikly hájkem topolů a proměnily některé listy v zlaté mince. Potok se utišil, jak sílily zvuky dne - bučení dobytka nahoře na kopci, vrčení aut projíždějících po silnici a vzdálený hukot letadla letícího daleko na obloze.
Na cestě dole u můstku přibrzdil a zastavil skříňový dodávkový vůz. Řidič vystoupil, zdvihl kapotu a do půl těla se pod ni nasoukal. Pak opět vylezl ven a šel zpátky do kabiny. Uvnitř v něčem hrabal, až našel, co hledal, a znovu vystoupil.
Položil sadu nářadí na nárazník, rozbalil ji a cinkání klíčů přilétalo jasně až na kopec.
Byl to starodávný náklaďák - s benzínovým motorem a koly, ale měl nějaké přídavné trysky. Takových vozidel mnoho nezůstalo, snad jen na smetištích.
Nezávislý šofér, pomyslel si Blaine. Dělají to, co mohou. Soutěží s konkurencí velkých kamiónů snižováním svých cen a omezováním režie, jak jen to jde.
Původní nátěr náklaďáku se ztrácel a loupal se v celých plátech, ale přes něj byla ostrou barvou čerstvě namalována kouzelná znamení, bezpochyby zaručeně zahánějící zlo tohoto světa.
Blaine si všiml, že auto má illinoiskou značku.
Řidič rozložil nářadí a znovu se sklonil pod kapotu. Na kopec doléhaly rány kladivem a skřípání tvrdohlavých zarezlých šroubů.
Blaine dojedl snídani. Zbyly mu ještě dva steaky a dva brambory. Uhlíky už začínaly vyhasínat. Rozhrábl oheň, přiložil další dřevo, nabodl steaky na klacek a opatrně je opékal.
Rány a skřípání pod kapotou pokračovaly. Několikrát muž vylezl a odpočíval a potom se znovu pustil do práce.
Když byly steaky hotové, strčil Blaine dva zbylé brambory do kapsy a kráčel dolů z kopce, drže klacek se steaky, jako by nesl do bitvy bojovou zástavu.
Při zvuku jeho kroků, křupajících po cestě, se řidič vysoukal zpod kapoty a otočil se čelem k němu.
"Dobré ráno," řekl Blaine, jak uměl nejpříjemněji. "Viděl jsem vás tady dole, když jsem snídal."
Řidič si ho značně podezíravě prohlížel.
"Zbylo mi ještě trochu jídla," řekl mu Blaine, "tak jsem ho pro vás udělal. I když jste možná už jedl."
"Ne, nejedl," odpověděl bez zájmu řidič. "Měl jsem v plánu najíst se ve městě kousek odsud, ale bylo ještě zavřeno."
"No, tak tedy," řekl Blaine a podával mu prut s dvěma nabodnutými kusy masa.
Muž si vzal klacek a držel ho, jako by se bál, že ho uštkne. Blaine hrábl do kapsy a vytáhl dva brambory.
"Měl jsem ještě nějakou kukuřici," řekl, "ale už jsem ji všechnu snědl. Byly to jenom tři palice."
"Tím myslíte, že mi to jako dáváte?"
"Jistě," řekl Blaine. "I když to můžete zahodit, jestli se vám to nějak nezdá."
Muž se rozpačitě usmál. "Myslím, že bych to mohl zkusit," prohlásil. "Další město je třicet mil daleko a s tímhle," mávl rukou k náklaďáku, "nevím, kdy se tam dostanu."
"Neměl jsem žádnou sůl," řekl Blaine omluvně, "ale i bez ní to není špatné."
"No," svolil muž, "když jinak nedáte…"
"Posaďte se," řekl Blaine, "a jezte. Co máte s tím motorem?"
"Nevím úplně přesně. Mohl by to být karburátor."
Blaine si sundal sako a úhledně ho složil. Opatrně jej položil na nárazník a vyhrnul si rukávy.
Pak vytáhl klíč a stoupl si na nárazník.
"Poslouchejte," řekl muž, "kde jste vzal tohle jídlo?"
"Tam na kopci," odpověděl Blaine. "Farmář toho měl spoustu."
"To znamená, že jste to ukradl?"
"No, co byste dělal, kdybyste byl bez práce, neměl žádné peníze a chtěl jste se dostat domů?"
"Kde to je?"
"V Jižní Dakotě."
Muž si ukousl velký kus steaku a měl plná ústa, takže nemohl mluvit.
Blaine se sklonil pod kapotu a uviděl, že karburátor je připevněn jen jediným šroubem. Nasadil na něj klíč a šroub kovově skřípavě zaprotestoval.
"Zatracený krám, úplně zareznul," řekl řidič sledující Blaina.
Blaine konečně šroub uvolnil a odmontoval karburátor. Potom slezl a posadil se vedle muže.
"Tenhle povoz se už skoro rozpadá," řekl řidič. "Už mu k tomu moc neschází. Měl jsem s ním celou cestu problémy. Můj rozpis jízd je v háji."
Blaine našel menší klíč, který pasoval na šrouby karburátoru, a začal zápasit se závity.
"Zkoušel jsem jet v noci," řekl muž, "ale není to pro mě. Takhle už nikdy. Je to hrozně riskantní."
"Viděl jste něco?"
"Kdyby nebylo těch znamení, co jsem namaloval na náklaďák, byl bych už nebožtík. Neumím řídit a zároveň zacházet s puškou."
"Asi by vám moc nepomohlo, ani kdybyste to uměl."
"Povím vám, pane," řekl řidič, "že jsem na ně připravený. Mám kapsu plnou patron, které jsou napěchované stříbrnými

broky."
"Není to drahé?"
"Jistě. Ale musíte být připravený."
"Jo," řekl Blaine. "Řekl bych, že vy jste."
"Je to pořád horší," prohlásil muž. "Každým rokem. Nahoře na severu je ten kazatel."
"Slyšel jsem, že je spousta kazatelů."
"Jo, spousta. Všechno, co umějí, je mluvit. Ale tenhle je vždycky připravený podniknout nějakou akci."
"A je to," řekl Blaine a vytáhl poslední šroub. Otevřel karburátor a prohlížel si ho.
"Tady to je," zaklel.
Muž se naklonil a podíval se, kam Blaine ukazoval.
"Jen aby to bylo tím, k sakru," řekl.
"Budu to mít spravené a namontované zpátky asi za patnáct minut. Máte olejničku, abychom mohli ty šrouby promazat?"
Muž se postavil a ohmatával si kapsy. "Podívám se po ní,"řekl.
Vykročil k nákladáku, ale pak se vrátil zpátky. "Jmenuju se Buck," řekl. "Buck Riley."
"Blaine. Můžeš mi říkat Shepe."
Potřásli si rukama.
Riley nerozhodně postával a přešlapoval.
"Říkal jsi, že máš namířeno do Dakoty?"
Blaine přikývl.
"Už se z toho asi brzo zblázním, sakra," nadával Riley. "Potřebuju někoho, kdo by mi pomohl."
"A s čím bych ti mohl pomoct?" zeptal se Blaine.
"Řídil bys v noci?"
"Jasně," řekl Blaine.
"Mohl bys řídit a já bych hlídal s puškou."
"Potřeboval by ses trochu vyspat."
"Ve dvou to zvládneme, nějak to už uděláme. Tenhle náklaďák musí pořád jet. Na to, abych odpočíval, jsem už ztratil moc času."
"Jedeš směrem na Jižní Dakotu?"
Riley přitakal. "Pojedeš teda se mnou?"
"Rád," řekl Blaine. "To věčné vandrování mě už unavuje."
"Měl bys z toho nějaké peníze. Ne moc…"
"Zapomeň na peníze. Chci se jenom svézt."

Kapitola 13
Cestovali z jihozápadu na severovýchod a střídali se v řízení ve dne i v noci - ale celou tu dobu nejeli, pravděpodobně nejeli víc než polovinu té doby. Neboť náklaďák nebyl nic víc než hromada harampádí. Bojovali s jankovitým motorem, potýkali se se starými sjetými pneumatikami, ošetřovali rozhrkaný podvozek - a urazili pár mil, ale ne moc.
Cesty byly špatné, jako teď byly všechny cesty. Dávno byla mrtvá koncepce hladkých, téměř vyleštěných dálnic s tvrdým povrchem, protože už nebyly potřeba. Dopravu těchto dní tvořila téměř zcela auta a nákladní vozy, které byly zpola letadly; pro vozidla, která se při pohybu nikdy nedotkla země, nebyly dobré cesty třeba.
Povrch staré silnice byl rozbitý a plný výmolů. Byla to zátěž na pneumatiky a ty už za moc nestály. Nové se daly sehnat jen velmi obtížně, i kdyby si to Riley mohl dovolit. Poptávka po pneumatikách, které používal u svého otlučeného náklaďáku, téměř ustala a bylo je možné objevit jen úplnou náhodou.
Pronásledovala je také všudypřítomná starost, jak sehnat benzín do nádrže. Neboť neexistovaly čerpací stanice. Benzínové pumpy zmizely téměř před padesáti lety. Neměly žádný význam, silniční doprava využívala atomovou energii. A tak v každém městě pátrali po farmářském servisním středisku nebo společných farmářských nádržích, aby získali jejich palivo, protože velká část zemědělských strojů ještě používala benzín.
Spali, jak se dalo, zdřímli si, kdykoliv k tomu byla možnost. Jedli za jízdy, většinou sendvič nebo koblihy z papírového sáčku, a zapíjeli kávou ze staré plechové nádoby, kterou s sebou vozili.
Tak ti dva ujížděli po dávné silnici, používané nyní moderní dopravou pouze proto, že tyto silnice byly dobře navržené, jen proto, že představovaly nejsnazší a nejkratší spojení mezi dvěma body.
"Nikdy jsem tuhle práci neměl vzít," řekl Riley, "ale dobře za ni platí a nebudu skrývat, že ty peníze potřebuju."
"Snad to všechno zvládneš," uklidňoval ho Blaine. "Možná budeš mít pár dní zpoždění, ale dostaneme se z toho."
"Jestli mi nějaký náklaďák zůstane."
"Neměl jsi moc peněz do začátku," namítl Blaine.
Riley si otřel obličej vybledlým kapesníkem. Jednu chvíli byl rudý jako krocan.
"Není to jenom náklaďák a všechna ta práce," řekl. "Jsou to trampoty i pro mě samotného."
Riley byl vystrašený člověk - a strach, jak Blaine viděl, mu pronikl až do morku kostí a do srdce.
To nebyl jen prostý emocionální pochod člověka vystrašeného děsivou přehlídkou špatnosti a zla, od které se nemohl ani s největším úsilím odpoutat, protože tomu věřil celý svůj život, řekl si Blaine, prohlížeje si toho muže. Bylo to něco víc; bylo to akutnější než skryté noční strachy.
Pro Blaina byl ten muž podivín, ukázka člověka z muzea středověku; člověk, který se bál tmy a vymyšlených tvorů, jimiž ji zaplňoval, muž, který důvěřoval namalovaným kouzelným znamením a pušce nabité dávkou těžkých stříbrných

broků. Slyšel už o podobných lidech, ale nikdy se s nimi nesetkal. Jestli mezi lidmi, které potkával v Udici, byli takoví jako on, úzkostlivě to skrývali za blazeovanou maskou.
Ale jestli byl Riley kuriozita pro Blaina, pak byl Blaine něco podobného pro něj.
"Ty se nebojíš?" zeptal se.
Blaine zavrtěl hlavou.
"Ty těmhle věcem nevěříš?"
"Mně vždycky připadaly trochu naivní," řekl mu Blaine.
Riley protestoval: "Nejsou naivní, kamaráde. O tom tě můžu ujistit. Poznal jsem už hodně lidí a slyšel až moc krvavých příběhů, takže vím, že je to pravda. Když jsem byl ještě malý kluk, u nás v Indianě, žil tam jeden, starý člověk. Našli ho zamotaného v plotě a s roztrhaným hrdlem. A kolem těla byly stopy a zápach síry."
Kdyby to nebyla právě tahle historka, byla by to jiná, zrovna tak příšerná, zrovna tak silně mystická a starodávně temná.
A co s tím mohl člověk dělat? Blaine uvažoval, kde by se jen dala najít odpověď. Protože víra - potřeba víry - byla hluboko zakořeněná v lidské povaze. Ani ne v živné půdě současné situace, ale v krvi a kostech člověka. A to už od doby, kdy žil v jeskyních. V lidské duši byla určitá vražedná fascinace všemi pohřebními věcmi. Lidé, pro které se svět stal všedním a mdlým místem bez strachu - kromě mocného tupého děsu z atomových zbraní a nejistoty z lability osobností u moci - přijímali tuto situaci, tento stav, ochotně a téměř radostně.
Začalo to docela nevinně, když se lidé pro zábavu a povyražení chopili nových možností PK. Téměř přes noc se z vědeckého faktu stal bláznivý nápad, který zaplavil svět. Noční kluby změnily jména, vynořily se nové módní trendy, nové slangy teenagerů, televize byla u vytržení nad horory a noviny chrlily miliardy výtisků s články o nadpřirozenu. Vznikly nové kulty a ty staré prosperovaly. Po dvou staletích skrývání v mlhách minulých věků, kdy se s duchy hrálo pro potěšení a vzrušení, se vrátily spiritistické tabulky, ale neuspěly, protože se ukázalo, že s duchovním světem se žádná hra hrát nedá. Buď jste v něj věřili, nebo ne, ale střední cesta neexistovala.
Vynořili se šarlatáni a charismatické osobnosti, z velké části podvodníci, kteří si na tomto bláznivém nápadu udělali jména a kariéru. Výrobci produkovali vagóny a vagóny novinek a zboží, sloužícího k provádění těch nových ztřeštěností, nových koníčků, nových věd nebo náboženství (jednotlivé termíny se používaly přímo úměrně k vážnosti, s jakou to každý člověk bral).
Všechno to ovšem byl omyl - protože paranormální kinetika nebyla nadpřirozená věc. Nebyla to ani duchařina, nepracovala se zjeveními, ďáble či jinými pojmy označujícími hordu zapomenutých stvoření, která přišla z hlubin středověku a bez rozmýšlení zaútočila na lidstvo. Naopak, byl to nový rozměr lidských schopností - ale lidé posedlí po této nové hračce ji nadšeně přijímali se všemi jejími mylnými výklady.
Jako vždy to přehnali. Tak dlouho si s těmito omyly zahrávali, až zapomněli, přes všechna varování, že to původně omyly byly. Nakonec začali věřit všem tajuplnostem a fantaziím a považovali to za svatou pravdu. To, co byla dřív legrace, z toho se teď stali pošilhávající fauni; kde byly žerty, byli teď skřítci a duchové.
A tak se dostavila reakce - nevyhnutelný vzestup fanatických reformátorů, doprovázený krutou surovostí s koňskou tváří a sle-potou, které jdou ruku v ruce s každou fanatickou reformou. Bezcitní a vystrašení lidé dnes pronásledovali své paranormální sousedy jako svatí misionáři.
Paranormálních lidí bylo hodně, ale teď se začali skrývat nebo přestrojovat a maskovat. Během celé historie lidstva jich bylo vždy dost, ale většina neměla tušení, nikdy je ani ve snu nenapadlo, že mají v sobě moc, která by je mohla dovést až ke hvězdám. Byli to lidé, kteří byli jen trochu podivínští, možná maličko popletení, a jejich sousedé na ně tolerantně pohlíželi jako na neškodné spoluobčany. Existovalo ovšem několik takových, kteří to částečně vykonávali, ale i přes tuto činnost tomu nevěřili, a pokud věřili, využívali své zvláštní schopnosti jen málo, protože je nechápali. V pozdějších letech, kdy by už mohli porozumět, se toho nikdo z nich neodvážil, neboť kmenové božstvo vědy to všechno odsoudilo jako naprostou hloupost.
Ale potom, co vytrvalí muži v Mexiku prokázali, že to úplná hloupost není, potom se lidé osmělili. Ti, kteří tyto schopnosti měli, se pak v jejich užívání neomezovali a používáním je rozvíjeli. Další, kteří nikdy netušili, že je mají, je ke svému překvapení objevili a také jich využívali. V některých případech se tyto schopnosti použily k dobrým a solidním účelům, ale jinde se s nimi zacházelo nesprávně nebo pro dosažení povrchních cílů. A byli i tací, kteří toto své nově nalezené umění zneužili k hanebným záměrům, a snad i několik málo lidí, kteří jím zplodili jen zlo.
Nyní se dobří nudní moralisté a černě odění reformátoři se svraštělým obočím, bušící do kazatelen, vydali do boje, aby potrestali PK za zlo, které způsobila. Používali psychologii strachu, hráli na strunu přirozených pověr, v noci pracovali s provazy, pochodněmi a pistolemi a rozšířili po celé zemi takový strach, že byl téměř cítit ve vzduchu - silný, nečistý zápach, který pronikal do chřípí a vháněl slzy do očí.
"Ty jsi šťastný," řekl Riley Blainovi. "Nebojíš se jich, jsi před nimi v bezpečí. Pes kousne člověka, který se ho bojí, ale tomu, kdo z něj strach nemá, olizuje ruku."
"Pak je snadná pomoc," odpověděl mu Blaine. "Neboj se."
Pro člověka jako Riley to byla nepoužitelná rada.
Noc za nocí seděl na pravém sedadle, a zatímco Blaine řídil, třásl se hrůzou jako vystrašený pes a křečovitě svíral pušku nabitou patronami se stříbrnými broky.
Prožívali poplachy a chvíle leknutí. Když na ně nalétla sova, když silnici přeběhla liška, když se jim zdálo, že vidí stín vedle cesty - to všechno se stávalo zlem, přicházejícím z temné noci, zatímco se vytí kojotů měnilo v kvílení bludiček a krvelačných víl, čekajících na svou oběť.
Ale nebyla to jen tato vymyšlená hrůza. Minuli stín, který vypadal jako člověk, ale nebyl to člověk - kroutil a točil se v lítém tanci kolem vysokých větví nad houštím. Viděli zčernalé ruiny farmy u silnice s proužkem kouře stoupajícího z

komína jako žalující prst namířený k nebesům. Blaine také narazil na malé ohniště, z něhož se kouřilo. Šel tehdy proti proudu potoka, aby našel pramen, zatímco Riley zápasil s neposlušnými svíčkami. Blaine se pohyboval tiše, takže ho zaslechli příliš pozdě nato, aby se mohli nepozorovaně ztratit, a zahlédl je, jak prchají jako zjevení vzhůru k zalesněným svahům nejasně se rýsujícího horského hřbetu.
Vstoupil na nevelké vyšlapané kruhovité tábořiště s malým ohništěm na vaření a odhozenou pánví, uviděl čtyři napolo upečené pstruhy ležící v udupané trávě, zmuchlané deky a prošívanou přikrývku, které sloužily jako postele, a nahrubo postavený přístřešek z větví, útočiště před deštěm.
Poklekl vedle ohniště a přisunul si pánev. Zdvihl ryby, očistil je od trávy a větviček a začal je znovu opékat.
Napadlo ho, že by mohl na skryté uprchlíky zavolat, aby se je pokusil uklidnit. Ale věděl, že by to bylo zbytečné, neboť všechna důvěra byla pryč.
Byla to štvaná zvěř. Pronásledovaná zvířata v těchto velikých Spojených státech, které si po léta cenily svobody a které v pozdějších letech stály před celým světem v pozici největšího ochránce lidských práv.
Klečel tam, sevřený hněvem a lítostí, a cítil, jak ho pálí oči. Sevřel pěst a protřel si je a vlhké klouby mu na obličeji nakreslily špinavé čáry.
Chvíli stál, ale nakonec se vzchopil a vracel se zpět podél potoka. Úplně zapomněl, že hledal pramen, který byl bezpochyby jen několik stop od tábořiště.
Když došel k autu, Rileymu se o tom, co našel, nezmínil.
Jeli přes pouště, probíjeli se horami a nakonec přijeli na velkou náhorní plošinu, kde se prohánělo vítr, aniž by ho mohl zastavit nějaký kopec, aniž by mu stál v cestě jediný strom. Holý, tvrdý, plochý kus země se táhnul až daleko k obzoru.
Blaine jel na sedadle vedle Rileyho, shrbený a uvolněný, aby vyrovnával drncání náklaďáku. Slunce zapadalo, vítr byl suchý a daleko odsud na severu se zvedaly víry prachu a točily se nad vyschlým korytem řeky.
Riley řídil. Pevně svíral volant a paže měl zapřené proti výmolům a vyježdeným kolejím. Jeho obličej byl napjatý a čas od času mu projel svalstvem tváře nervózní tik.
Dokonce i ve dne. Blaine si pomyslel, že ten člověk se stále bojí, stále běží svůj nekonečný závod s temnotou.
Má to něco společného s nákladem, který vezou? Riley ani jednou neřekl, co převáží, ani jednou to nezkontroloval. Na zadních dveřích vozu byl těžký visací zámek, který zvonil a řinčel, jak náklaďák rachotil po rozbité cestě.
Jednou nebo dvakrát se Blaine skoro odhodlal se ho zeptat, ale určitá zdrženlivost mu v tom zabránila. Nebrzdilo ho to, co Riley říkal nebo dělal, ani způsob, jakým jednal, ale spíše jeho strojená nenucenost v této oblasti.
A koneckonců, řekl si Blaine, to nebyla jeho věc. Nestaral se o to, co by mohlo být na náklaďáku. Zajímal ho jen samotný vůz; každým otočením kol ho vezl tam, kam se musel dostat.
"Jestli budeme mít dneska v noci dobrou jízdu, dorazíme ráno k řece," řekl Riley.
"K Missouri?"
Riley přikývl. "Jestli se zas něco nerozbije. A jestli pojedem na čas."
Ale tu noc narazili na čarodějnice.

Kapitola 14
První, co z nich uviděli, bylo jakési třepotání ve vějíři světla, vrhaného na cestu reflektory: A potom je spatřili létat ve svitu měsíce. Ne doslova létat, protože neměly křídla, ale pohybovat se vzduchem, jako ryba plave ve vodě. Byly půvabné, jak dokáží být jen létající bytosti.
Chvíli je bylo možné považovat za můry letící za světlem nebo za dravce prohánějící se po obloze, ale náhle pocítil podivnou nedůvěru a při lidské racionalitě pak už nebylo pochyb, co jsou zač.
Čarodějnice na svém sabatu. Byli to létající lidé. Levitátoři. Blaine uviděl, jak Riley na sedadle vedle něho vysunul pušku z otevřeného okna. Blaine dupl na brzdy.
Zbraň vystřelila a zvuk rány projel kabinou jakou úder hromu.
Auto prudce zabrzdilo a zůstalo stát napříč silnicí. Blaine popadl Rileyho za rameno a silně jím zatřásl, až ho vychýlil z rovnováhy. Druhou rukou mu vytrhl pušku.
Letmo zahlédl jeho obličej a viděl, že Riley křičí. Čelist se mu pohybovala nahoru a dolů v nervózním rytmu a v koutcích úst se objevila pěna. Koulel divoce očima a obličej měl strnulý - svaly byly v křeči. Vypadal jako groteskní maska.
Zkřivené prsty se sápaly po zbrani.
"Nech toho!" zařval Blaine. "To jsou jenom levitátoři."
Ale pro člověka jako Riley to slovo nic neznamenalo. Všechen rozum a chápání zanikly v rachocení strašlivého hromu, který mu vybuchl v mozku.
Ve chvíli, kdy mluvil k Rileymu, si Blaine začal uvědomovat hlasy - nehlučné hlasy, směs hlasů, které přilétaly z noční temnoty a hovořily k němu.
Příteli, jeden z nás je zraněn (pramének vytékající červené barvy na hezky tvarovaném rameni). Ne zle (zbraň se skloněnou hlavní, klesající a náhle se měnící v poněkud melancholický a velmi falický symbol). Pozor - náš přítel má pušku. Dostaneme toho druhého (vrčící pes, ustupující do rohu, tchoř se zdviženým ocasem, stočený chřestýš, připravený k útoku).
Počkejte, zakřičel Blaine. Počkejte, všechno je v pořádku. Žádné střílení už nebude.
Zatlačil loktem na kliku dveří a ty se prudce otevřely. Odstrčil od sebe Rileyho a stále svíraje zbraň napolo vypadl z kabiny. Zlomil pušku a náboje vyskočily ven; potom ji zahodil a opřel se zády o náklaďák.
Noc byla náhle smrtelně tichá - až na Rileyho naříkání a bědování, které přicházelo z kabiny.
Vzduch je čistý, řekl Blaine. Žádné nebezpečí už nehrozí.
Snesli se z nebe, jako by seskočili z nějaké skryté plošiny, ale měkce přistáli na nohou.

Byla to hrozná hloupost, co jste udělali, řekl jim Blaine. Příště jednomu z vás někdo ustřelí hlavu (bezhlavý člověk, opatrně našlapující, pahýl krku, na kterém zuřivě pění krev).
Viděl, že jsou mladí, ještě ne dvacetiletí. Byli oblečeni v něčem, co připomínalo plavky. Zachytil ovzduší legrace a žertu. Obezřetně přicházeli. Blaine pátral po nějakých známkách nebezpečí, ale žádná znamení nepřicházela.
Kdo jste? zeptal se jeden z nich.
Shepherd Blaine z Udice.
A jedete?
Do Jižní Dakoty.
Tímhle náklaďákem?
A s tímto mužem, řekl Blaine. Chci, abyste ho nechali na pokoji.
Vystřelil na nás. Zranil Marii.
Nijak zle, řekla Marie. Je to jen škrábnutí.
Je to ustrašený člověk, vysvětloval Blaine. Používá stříbrné broky.
Pocítil jejich veselí při zmínce o stříbrných brocích.
A uvědomil si tajuplnost situace - noc plnou měsíčního světla a pustou silnici, auto stojící uprostřed cesty, osamělý vítr, který naříkal nad prérií, a je dva, jeho a Rileyho, obklíčené nikoli Siouxy, Komanči nebo Černonožci, ale kruhem paranormálních teenagerů na půlnoční zábavné výpravě.
A kdo by je měl z něčeho vinit nebo za něco karat? ptal se sám sebe. Pokud tímto malým aktem vzdoru nalezli ve svých pronásledovaných životech určitou míru sebeprosazení, pokud tímto způsobem získali něco, co se podobalo lidské důstojnosti, pak to nebylo nic víc než skutečně lidské jednání a nemělo by se odsuzovat.
Prohlížel si jejich obličeje, nezřetelné ve světle reflektorů a měsíce, a viděl v nich nerozhodnost. Situace byla vyhrocená.
Z kabiny vozu stále přicházelo naříkání člověka v duševní agónii:
Potom jeden z nich zareagoval: Udice? (Věžovité budovy na kopci, na mnoha akrech, mohutné, majestátní, inspirující…)
Správně, řekl Blaine.
Ze shluklé skupinky se oddělila dívka a přistoupila k Blainovi. Podávala mu ruku.
Příteli, řekla. My jsme nikoho nečekali. Všechny nás to mrzí, že jsme vám způsobili potíže.
Blaine napřáhl ruku a ucítil pevný, silný stisk mladých prstů.
Nestává se často, abychom v noci na někoho na cestě narazili, řekl další.
Chtěli jsme se jen pobavit, vysvětloval jiný. Je tak málo příležitostí, jak si užít trochu zábavy.
Vím, jak je jich málo, řekl Blaine. Viděl jsem to.
Hrajeme si na Hallowe'en - předvečer svátku Všech svatých, ozval se ještě někdo.
Hallowe'en? Ach ano, už vím. (První bušení na zavřené okenice, zahradní brána pověšená na stromě, kouzelné znamení vzhůru nohama.)
Je to v jejich zájmu. Přichází to k nim, protože si to přejí.
Souhlasím, řekl Blaine. Ale je to nebezpečné.
Nijak zvlášť. Jsou příliš vystrašení.
Ale to situaci nepomůže.
Pane, není nic, co by mohlo pomoci.
A co Udice? zeptala se dívka, která stála před Blainem.
Prohlížel si ji a viděl, že je krásná. Modré oči, zlaté vlasy a tvary, které by jí za dávných dob mohly přinést vítězství v soutěži krásy - jednom z těch starých projevů pohanství, který byl šťastně zapomenut ve zmatcích kolem ztřeštěností PK.
To vám nemohu říci, řekl Blaine. Je mi líto, ale nevím.
Máte problémy? Hrozí vám nebezpečí?
Ne, teď právě ne.
Mohli bychom vám pomoci.
Není třeba, pronesl tak nedbale, jak jen mohl, tak bezstarostně, jak uměl.
Mohli bychom vás vzít, kamkoliv byste si přál.
Nejsem levitátor.
Nemusíte být. Mohli bychom (on sám letící vzduchem, nesen dvěma levitátory, každým za jednu paži).
Blaine se otřásl. Ne, díky. Myslím, že raději ne.
Někdo otevřel dveře u kabiny, další se natáhl dovnitř a hodil Rileyho na zem.
Řidič se plazil po silnici po čtyřech a vzlykal.
Nechte ho být, křikl Blaine.
Dívka se otočila. Její myšlenky byly vyrovnané a ostré: Běžte od něho! Nedotýkejte se ho! Nesmíte mu nic udělat!
Ale Anito…
Vůbec nic, řekla.
Je to mizera. Používá stříbrné broky.
Ne!
Stáhli se.
Budeme muset jít, řekla Anita Blainovi. Bude v pořádku?
Myslíte jeho?

Přikývla.
Já si s ním poradím, řekl jí.
Jmenuji se Anita Andrewsová. Bydlím v Hamiltonu. Telefonní číslo je 276. Zaznamenejte si to.
Zaznamenáno, řekl Blaine, ukazuje slova a čísla.
Kdybyste potřeboval pomoc…
Zavolám.
Slibujete?
Slibuji (křížek na bijícím srdci).
Riley vyskočil. Sebral pušku, potácel se pryč a rukou šátral v kapse po nábojích.
Blaine k němu skočil. Chytil ho těsně nad koleny, tvrdě do něj vrazil ramenem, jednu paži obtočil kolem jeho těla a druhou vymrštil po pušce, ale minul.
A jak skočil, křičel: Ztraťte se odtud! Všichni!
Upadl na zem a smýkal se po břiše po rozbité silnici. Cítil, jak mu zničený asfaltový povrch rozdírá tělo a špiní oblečení. Ale stále svíral Rileyho, táhl jej s sebou.
Pád se zastavil a Blaine slepě šmátral po zbrani. Hlaveň pušky švihla tmou a udeřila ho do žeber. Zaklel a hmátl po ní, ale Riley ji znovu zvedl k další ráně. Blaine zoufale udeřil do tmy a jeho pěst zasáhla poddajné tělo, které při ráně vyjeklo. Puška padla dolů a minula Blainův obličej jen o zlomek palce.
Jeho ruka se natáhla, sevřela ji a trhla. Zároveň s ní prudce zakroutil - a zbraň byla volná.
Blaine se s puškou odkulil a vyskočil na nohy.
Na okraji osvětlené plochy viděl, jak se Riley blíží obrovskými skoky, s rozpřaženýma rukama a nahrbenými zády. Obličej měl přeťatý vrčící štěrbinou úst.
Blaine zvedl pušku a zahodil ji do tmy. Riley byl už téměř u něj. Uskočil, ale ne dost daleko. Jedna Rileyho kýtovitá ruka ho chytila za bok. Blaine se ohnal a znovu ustoupil. Riley se snažil zastavit svůj pohyb, ale zdálo se, že to nedokáže. Zuřivě škubal tělem, ale setrvačnost ho hnala kupředu a s hlasitou ranou narazil do čela nákladáku.
Potom se pomalu naklonil a sesypal se. Blaine stál a pozoroval ho, ale muž se nehýbal.
Noc byla tichá. Byli jen oni dva. Všichni ostatní zmizeli. On a Riley zůstali sami s otlučeným nákladákem.
Blaine se rozhlížel kolem a pátral po obloze. Nebylo tam nic, jen měsíc, hvězdy a opuštěný prérijní vítr.
Otočil se zpět k Rileymu. Viděl, že je naživu. Vzepřel se do sedu a zády se opřel o předek nákladáku. Přes čelo se mu táhl šrám, jak narazil na kov, a všechna bojovnost z něho vyprchala. Supěl, popadal dech a oči se mu divoce leskly.
Blaine k němu přikročil.
"Ty zatracený blázne," řekl. "Kdybys na ně ještě jednou vystřelil, vrhli by se na nás. Roztrhali by nás na kusy."
Riley na něho zíral, ústa se mu pohybovala, ale nevyšlo z nich ani slovo. Vyrážel jen: "Ty - ty - ty."
Blaine pokročil kupředu a podal mu ruku, aby mu pomohl na nohy, ale Riley se od něho odtáhl. Tiskl se zády k nákladáku, jako by se chtěl vmáčknout do kovu.
"Ty jsi jeden z nich!" křičel. "Už jsem si to dávno myslel…"
"Jsi blázen!"
"Ale ty jsi jeden z nich! Bojíš se, aby tě nikdo neviděl. Držíš se u nákladáku. Vždycky jsem to byl já, kdo šel pro jídlo a pro kafe. Ty jsi nikdy nešel. To já jsem vždycky bral benzín. Ty nikdy."
"Je to tvoje auto," řekl Blaine. "Ty máš peníze, já ne. Víš, že jsem úplně na mizině."
"A to, jak jsi ke mně přišel. Vystoupil jsi z lesa. Musel jsi být v tom lese přes noc. A nikdy jsi nevěřil ničemu, čemu věří normální lidi."
"Nejsem hlupák," řekl Blaine. "Má to jediný důvod. Nejsem o nic víc PK než ty. Kdybych byl, myslíš, že bych jel takovou dálku v téhle hromadě šrotu, které říkáš nákladák?"
Přistoupil k Rileymu, uchopil ho a trhnutím postavil na nohy. Zatřásl s ním, až mu hlava poskakovala dopředu a dozadu.
"Koukej se z toho dostat!" vyštěkl Blaine. "Jsme v bezpečí. Vypadneme odsud."
"Puška! Zahodil jsi pušku!"
"K čertu s puškou. Nastup do auta."
"Ale ty jsi s nima mluvil! Já jsem slyšel, jak jsi s nima mluvil!"
"Neřekl jsem ani slovo."
"Ne pusou," řekl Riley. "Ne jazykem. Ale slyšel jsem, jak sis s nima povídal. Ne všechno, co jsi říkal. Jenom útržky. Říkám ti, že jsem tě slyšel."
Blaine ho přitiskl zády k nákladáku a držel ho jednou rukou, zatímco druhou otevřel dveře kabiny.
"Nastup a drž klapačku," řekl Blaine drsně. "Ta tvoje mizerná flinta! Stříbrné broky! Ty tvoje sluchové přeludy!"
Jenže už bylo pozdě, řekl si. Bylo zbytečné mu něco říkat. Byla by ztráta času mu něco dokazovat nebo se mu snažit pomoci. Možná, že kdyby jednou uhodl pravdu, ztratil by to poslední, co ho drželo při rozumu, a nakonec by zešílel a válel by se v bahně sebeobviňujících představ.
Blaine obešel auto a nastoupil druhou stranou. Nastartoval motor a vycouval s vozidlem zpátky do jízdního pruhu.
Asi hodinu jeli beze slova, Riley namáčknutý do svého rohu.
Konečně Riley řekl: "Promiň, Blaine. Myslím, žes měl předtím pravdu."
"Samozřejmě," řekl Blaine. "Kdybys začal střílet…"
"To jsem nemyslel," zavrtěl hlavou Riley. "Kdybys byl jeden z nich, odletěl bys s nima. Mohli s tebou odfrčet, kamkoliv bys chtěl, a rychleji než tahle kára."
Blaine se usmál. "Jenom abych ti to dokázal, skočím ráno pro jídlo a pro kafe. Jestli mi ale svěříš peníze."

Kapitola 15
Blaine seděl na židli v motorestu a čekal, až mu zabalí půl tuctu sendvičů a naplní termosku kávou. V lokále byli jen dva zákazníci a nevěnovali mu žádnou pozornost. Jeden právě dojedl a četl noviny. Ten druhý, skloněný nad talířem, se rýpal v mazlavé hmotě, která byla původně vajíčky se smaženými brambůrky, ale nyní vypadala jako nový druh žrádla pro psy, tak důkladně byla promíchaná.
Blaine si přestal prohlížet onoho muže a zadíval se ven přes silné tabule skla, které tvořily dvě stěny budovy.
Ranní ulice byla tichá, projelo jen několik aut a prošel jeden člověk.
Možná to byla hloupost, řekl si, přijít s tímhle bláznivým a zřejmě zbytečným pokusem zbavit Rileyho na chvíli společníka. Vrátit mu klid. Pravděpodobně vůbec nezáleželo na tom, co udělal, nebo co Riley říkal. Řidič ho stále trochu podezíral.
Ale už to nebude trvat dlouho, pomyslel si Blaine, protože jsou už určitě blízko řeky a Pierre musí být jen několik mil na sever. A další podivná věc, uvažoval - Riley mu nikdy neřekl, kam jede. Ačkoliv to divné vlastně nebylo, zapadalo to mezi ostatní fakta - mužův evidentní strach a jeho tajnosti kolem toho, co veze.
Odtrhl se od okna a sledoval, jak prodavač dává hamburgry do sáčku a nalévá kávu do termosky. Zaplatil pětidolarovou bankovkou, kterou mu Riley dal, a schoval drobné do kapsy.
Vyšel na ulici a zamířil k velké čerpací stanici, kde čekal Riley s nákladákem. Na to, aby byl někdo u pumpy, bylo ještě příliš brzo. Než se ukáže obsluha; alespoň se stačí nasnídat. Potom naplní nádrž a vyrazí na cestu. Měl by to být poslední den, kdy pojede nákladákem, pomyslel si Blaine.
Jakmile narazí na řeku, vystoupí a vydá se k severu do Pierru.
Ráno bylo chladné, bylo téměř na nule a vzduch, který vdechoval, pálil v nose. Nadcházel další hezký den - říjnový den s povětřím vonícím po víně a s mlhavou oblohou.
Když dorazil k ulici, kde stála velká pumpa, byl nákladák pryč.
Možná, řekl si, že ho Riley přemístil. Ale hned jak ho to napadlo, věděl, že to tak není. Věděl, že ho Riley hodil přes palubu.
Za cenu několika dolarů, za cenu, že musel najít jinou pumpu, kde by nabral benzín, se ho řidič zbavil.
Pro Blaina to nebyl velký šok, protože si uvědomoval, že to čekal, i když si tu myšlenku nepřipouštěl. Koneckonců, z Rileyho hlediska to bylo úžasně jednoduché řešení jeho nedůvěry, pocházející z předchozí noci.
Aby se přesvědčil, aby se ujistil, že se nemýlí, obešel blok.
Auto nikde nespatřil. Byl sám.
Za chvíli se město probudí k životu, a než se tak stane, musí být z dohledu. Musí najít místo, kde by se mohl přes den ukrýt.
Chvíli stál a orientoval se.
Bližší konec města, tím si byl jistý, ležel na východě, protože jižní částí města jeli asi jednu nebo dvě míle.
Vydal se na cestu a kráčel co nejrychleji, ale zase ne tak rychle (jak doufal), aby přitahoval pozornost. Po ulici přejelo několik aut, z jednoho domu vyšel muž, aby si vyzvedl ranní noviny, pak potkal jednoho člověka s přepravkou na jídlo, která se mu kývala v ruce. Nikdo si ho nevšímal.
Domů ubývalo, až přišel do poslední ulice. Prérie zde končila a terén, zalesněné kopečky, začínal klesat. Každý vršek byl níž než předchozí. Poznal, že pod ním teče Missouri. Někde dole, kde končil poslední kopec, bublala na své cestě mohutná řeka s písčitými mělčinami a vrbami porostlými ostrůvky.
Namířil si to přes pole, přelezl plot a seběhl po svahu strmé strže, jejíž svahy svíraly malý potůček. Hned vedle byla tůň se skupinou vrb, rostoucích těsně vedle sebe.
Blaine se spustil na všechny čtyři a zalezl pod vrby. Byl to dokonalý úkryt. Byl za městem a nikdo neměl důvod sem zavítat - potok byl na rybaření příliš malý a na koupání bylo už pozdě. Tady nebude rušen.
Nepřijde sem nikdo, kdo by vycítil lesklé zrcadlo, které nosil v mysli; nikdo, kdo by zařval: "Paríre!"
Až přijde noc, bude moci opět pokračovat v cestě.
Snědl tři hamburgry a vypil trochu kávy.
Vyšlo slunce a paprsky, které pronikaly větvemi, vytvářely na zemi pestrý vzorek světla a stínu.
Z města sem dolétaly vzdálené zvuky - rachot nákladních aut, hučení motorů, štěkot několika psů, volání matky shánící své dítě.
Byla to dlouhá cesta od té noci v Udici, řekl si Blaine. Seděl ve stínu vrby a vrtal klacíkem v písku. Daleká cesta od Charline a Freddyho Batese. A až do této chvíle neměl ani čas nad tím popře-mýšlet.
Tehdy vyvstala jedna otázka a ta trvala i nyní: Zda bylo chytré utéci z Udice? Možná bylo přes všechno, co řekl Godfrey Stone, moudřejší zůstat a využít čehokoliv, co mohla mít Udice přichystaného pro budoucnost.
Seděl tam, přemýšlel o tom a vrátil se zpátky do světle modré místnosti, kde to všechno začalo. Znovu tu místnost viděl, jako by to bylo teprve včera - lépe, než kdyby se to stalo včera. Do místnosti, která neměla střechu, slabě svítily cizí hvězdy a jasně modrá podlaha pod jeho koly byla hladká. Pokoj byl plný tajuplných předmětů, které mohly být nábytkem, uměleckými díly, domácími spotřebiči nebo v podstatě čímkoliv.
Všechno se mu zdálo tak živé, že to snad ani nemohla být pouhá představa - jasné a přesné, bez mlhavých obrysů a rozmazaných ploch. Žádná věc nepřibyla ani neubyla.
Růžová bytost se spokojeně protáhla, probrala se a řekla: Tak jsi se znovu vrátil!
A skutečně tam byl.
Bez přístroje či těla, bez viditelné schránky, bez čehokoliv - kromě své nahé mysli - se Shepherd Blaine vrátil zpátky k růžové bytosti.

Kapitola 16
Mysl nemůžete vidět.
Ale růžová bytost ji viděla či snad cítila - nebo přinejmenším poznala, že je mysl přítomná.
Pro Shepherda Blaina to nebylo žádné překvapení ani nic nezvyklého.
Téměř to vypadalo, jako by přišel domů, neboť světle modrá barva místnosti byla důvěrně známá a zdála se mu mnohem domáčtější než napoprvé.
No, řekla růžová bytost, prohlížejíc si mysl odshora dolů, tvoříme krásný pár!
Bylo to tak, samozřejmě, pomyslela si ta část mysli, která stále byla Shepherdem Blainem - on; nebo přinejmenším jeho část, snad až jeho polovina, se skutečně vrátil domů. Neboť byl součástí cizí bytosti, před kterou stál, částí zatím nevyjádřenou v procentech a snad ani nevyjádřitelnou. Byl Shepherd Blaine, cestovatel ze Země, ale stejně tak byl i přesná kopie tohoto tvora, přebývajícího v jasně modré místnosti.
A jak se vám daří? otázala se vlídně cizí bytost.
Trápí mne jen jedna věc, řekl Blaine a spěchal, aby to vyřešil dříve, než by mohl být přinucen odsud opět zmizet. Jedna jediná věc. Udělala jsi nás jako zrcadlo. Všechno odrážíme zpátky k lidem.
Zeptejte se proč. Byla to jediná možnost, vysvětlovala cizí bytost. Na cizí planetě potřebujete nějaký ochranný štít. Nechcete, aby ve vás slídily okolní inteligence. Proto jejich špehování odrážíte. Tady doma to samozřejmě není třeba…
Ale ty to nechápeš, odporoval Blaine. Nechrání nás to. Naopak, přitahuje to pozornost. Skoro nás to zabilo.
Nic takového neexistuje, řekla Blainovi nevrle cizí bytost. Neexistuje nic jako zabít. Neexistuje nic jako smrt. To je jen odporný výmysl. Ačkoliv se mohu mýlit. Mám dojem, že před velmi dávnou dobou byla jedna planeta…
Bylo skoro slyšet, jak rychle projíždí suchopárné soubory dat své přeplněné paměti.
Ano, řekla, existovala taková planeta. Dokonce několik takových planet. A byla to hanba. Nechápu to. Nedává mi to vůbec žádný smysl.
Mohu tě ujistit, řekl jí Blaine, že na mé planetě čeká smrt každého. Všechny tvory…
Všechny?
No, nejsem si úplně jistý. Snad…
Víš, řeklo stvoření, ani na tvé planetě to neplatí všeobecně.
Nevím, odpověděl Blaine. Zdá se mi, že si mlhavě vzpomínám, že existují nesmrtelné věci.
Myslíš normální věci.
Smrt má smysl, odporoval Blaine. Je to proces, faktor, který na mé planetě umožnil vývoj druhů a jejich diferenciaci. Zabraňuje tomu, aby se život dostal do slepé uličky. Je to retuš, která vymazává omyly, která činí opatření pro nové začátky.
Růžová bytost se posadila. Bylo to cítit - důstojně, pohodlně se rozložila k dlouhé a důkladné výměně myšlenek a snad i argumentů.
Může to tak být, řekla, ale je to velmi primitivní. Je to krok zpátky. Jsou lepší cesty. Existuje dokonce bod, kde už to další vylepšování, o němž jsi mluvil, není potřeba.
Ale odpověz mi na jednu základní otázku, řekl Blaine. Jsi spokojená?
Spokojená?
No, sama se vylepšuješ a vyvíjíš. A rozpínáš se. Jsi částečně sama sebou a částečně mnou.
A stejně tak jsi ty částí mne.
Vypadalo to, jako by se růžová bytost usmála. Ale existujeme jen my dva - ty a já - a já jsem tolik věcí najednou, že ti to ani neumím vypočítat. Vykonala jsem hodně návštěv a nasbírala spoustu údajů, včetně mnoha myslí. Některé z nich, proč bych ti to nemohla říci, měly sotva nějakou směnnou hodnotu. Ale víš, že přes všechny ty výlety, které jsem udělala, téměř nikdo nenavštívil mne? Ani neumím vyjádřit, jak tuto návštěvu oceňuji. Byla jedna bytost, která mne přicházela poměrně často navštěvovat, ale je to už tak dávno, že si to jen velmi těžko dovedu vybavit. Mimochodem, vy měříte čas, že ano - zemský čas. Co to je?
Blaine jí vysvětlil, jak lidé měří čas.
Hm, teď chvíli počkej, řeklo stvoření, provádějící v duchu rychlé výpočty, to by znamenalo, že to bylo asi před deseti tisíci lety.
Tehdy tě navštívila ta bytost?
Správně, řekla růžová bytost. Jsi první od té doby. Přišel jsi mne navštívit. Nečekal jsi, až tě navštívím já. A měl jsi ten přístroj…
Jak to, že jsi se mne musela ptát, jak počítáme čas? otázal se Blaine. Vždyť jsi to všechno věděla. Vyměnila sis se mnou mysl. Znáš všechno, co znám já.
Ovšem, zamumlala růžová bytost. Ovšem, že jsem to věděla. Ale nenašla jsem to. Nevěřil bys, kdybych ti řekla, jak jsem hrozně zavalená.
Je to pravda, pomyslel si Blaine. Dokonce i s jednou myslí navíc se cítil přecpaný vědomostmi. Byl zvědavý…
Ano, jistě, řekla mu růžová bytost. Všechno se to včas upraví. Zabere to jen krátkou chvíli. Stane se z vás jedna mysl, ne dvě. Dáte se dohromady. Vytvoříte tým. Takhle se ti to líbí, ne?
Je to trochu tvrdé, ten zrcadlový jev.
Nemám sklony k tomu, abych způsobovala obtíže, řekla růžová bytost. Dělám jen to nejlepší, co umím. Takže dělám i chyby. Ale dám to do pořádku. Vyjmu to zrcadlo, zruším ho. O.K.?
O.K., řekl Blaine.
Sedím tu, rozjímala růžová bytost, a vycházím na návštěvy. Aniž bych se pohnula z tohoto místa, jdu, kamkoliv si přeji,

a byl bys překvapen, jak málo nacházím myslí, s kterými mě zajímá výměna.
Ale za deset tisíc let jsi jich nasbírala spoustu.
Deset tisíc let, řeklo překvapeně stvoření. Deset tisíc let, to je, příteli, jen jako včerejšek.
Seděla tam, vracejíc se s mumláním zpátky a zpátky do minulosti, aby našla počátek všeho, ale nakonec to vzdala.
A je tak málo těch, kteří umějí zacházet s druhou myslí, stěžovala si. Musím na ně dávat pozor. Spousta si jich myslí, že trpí posedlostí. Někteří by zešíleli, kdybych s nimi udělala výměnu. Ty mi snad rozumíš.
Samozřejmě, řekl Blaine.
Pojď, vyzvala ho růžová bytost, a posaď se tady vedle mne.
Já jsem ve stavu, vysvětloval Blaine, kdy se těžko mohu nějak posadit.
Ach ano, jistě, řeklo stvoření. Měla jsem na to myslet. No, tak pojď alespoň blíž. Přišel jsi na návštěvu, předpokládám.
Přirozeně, řekl Blaine, neboť nevěděl, co odpovědět.
Takže, řeklo ponuře stvoření, návštěva je zahájena.
Ovšem, souhlasil Blaine a přesunul se o něco blíž.
Čím bych měla začít? uvažovala růžová bytost. Viděla jsem tolik míst, tolik návštěv a tolik různých stvoření. To je vždycky problém. Zřejmě to pramení z touhy po uspořádanosti myšlení, po pořádku. Trápí mne myšlenka, že kdybych to byla schopná dát všechno dohromady, možná bych dospěla k něčemu významnému. Doufám, že ti nebude vadit, když ti budu vyprávět o těch podivných stvořeních, ke kterým jsem se dostala až na samé hranici galaxie.
Vůbec ne, řekl Blaine.
Jsou dost mimořádná, řekla růžová bytost. Nevyvíjejí přístroje jako vaše kultura, ale nakonec se sama stávají stroji…
Růžová bytost vyprávěla, sedíc v jasně modré místnosti, s cizími hvězdami planoucími nad hlavou a za slabých vzdálených zvuků osamělého šeptajícího větru. Nejen o strojových formách života, ale i o mnoha dalších. O kmenech hmyzu, které během nekonečných staletí nahromadily obrovské zásoby potravy, kterou nemohly nijak využít, a úmorně otrocky dřely ve jménu slepé ekonomické mánie. O rase, která si udělala ze svých uměleckých výtvorů základ tajuplného náboženství. O odposlouchávacích stanicích, obsazených posádkami galaktické říše, které už byly dávno všemi zapomenuty, kromě posádek samých. O fantastických a komplikovaných sexuálních zvyklostech jiných bytostí, které, vystaveny obrovským problémům s rozmnožováním, myslely sotva na co jiného. O planetách, které nikdy nepoznaly život a valily se po svých drahách ponuré, hrubé a holé jako v den, kdy byly stvořeny. A o jiných planetách, které byly vroucím kotlem chemických reakcí, rozšiřujících možnosti mysli, ale opomíjejících samotné chápání, a o tom, jak tyto chemické reakce způsobily vznik určitého nestabilního, prchavého vnímání, které v jedné chvíli žilo a v následujícím okamžiku odumíralo.
Toto - a ještě mnohem víc.
Naslouchající Blaine si uvědomoval skutečně fantastická měřítka bytosti, na kterou narazil - zřejmě nesmrtelného tvora, který se ani nepamatoval na svůj počátek a neměl představu o konci; stvoření s toulavou myslí, které duševně prozkoumalo - během miliard let - milióny hvězd a planet, vzdálených milióny světelných roků, v této současné galaxii i v několika sousedních; mysli, která shromáždila gigantickou pokladnici utříděných informací, ale informací, které při vší snaze nemohla nikomu předat. Takže s největší pravděpodobností neměla žádnou představu, jak je využít, a navíc ji trápila mlhavá představa, že by toto skladiště znalostí mělo ležet ladem.
Jakési stvoření, které se vyhřívalo donekonečna na slunci a spřádalo výstřední historky o všem, co vidělo.
A pro lidské plemeno zde seděla encyklopedie galaktických vědomostí, lenošil zde atlas mapující nespočetné světelné, roky. Tady žilo jakési stvoření, které lidský rod mohl využít. Byla zde věčně drmolící ústa, která by lidstvu mohla přinést obrovský zisk - zisk z bytosti, která zřejmě neměla žádné emoce, až na určitý smysl pro přátelství. Všechny její emoce, pokud kdy nějaké existovaly, se za léta pozorování z křesla rozplynuly v prach. Žádnou ze shromážděných znalostí nepoužívala, ale rozhodně nebyla ztroskotancem. Neboť ze všech svých pozorování, z nahlížení do oken galaxie, získala velikou toleranci a pochopení - ne své vlastní povahy, ne lidské povahy, ale všech povah; pochopení života samotného, schopnosti vnímání a inteligence. A sympatie pro všechny motivy a etiky, pro všechny ambice, bez ohledu na to, jak byly v očích jiného života pokřivené.
A stejně tak je všechno o tomto tvoru, uvědomil si s trhnutím Blaine, uskladněno v mysli jedné lidské bytosti, jednoho Shepherda Blaina - kdyby se to ovšem mohlo oddělit, utřídit, uložit a později znovu vyzvednout a používat k vhodnému účelu.
Blaine naslouchal a ztratil veškerou představu o čase, všechno povědomí o tom, kde je, co je, nebo proč tu vlastně je. Naslouchal, jako když malý chlapec s úžasem sleduje ohromující předivo historek prastarého námořníka z daleké a neznámé země.
Místnost začínala být důvěrně známá, růžová bytost byla přítelkyně, hvězdy už nebyly cizí a vzdálené vytí pouštního větru znělo jako ukolébavka, kterou odjakživa znal.
Trvalo dlouhý čas, než si uvědomil, že naslouchá jen větru a že příběhy o dalekých končinách a dávných dobách ustaly.
Téměř ospale se pohnul a růžová bytost řekla: Byla to milá návštěva. Myslím, že byla ta nejlepší, jakou jsem kdy zažila.
Ještě něco, řekl Blaine. Jednu otázku -
Jestli jde o tu zrcadlovou ochranu, přerušila ho, nemusíš se bát. Už na tebe nebude nic upozorňovat.
To jsem nemyslel, řekl Blaine. Měl jsem na mysli čas. Já - tedy my dva - máme určitou vládu nad časem. Dvakrát mi to zachránilo život…
Je to tam, řekla bytost. Vysvětlení je ve tvé mysli. Musíš to najít sám.
Ale čas…
Čas, řeklo stvoření, je ta nejjednodušší věc. Budu ti vyprávět…

Kapitola 17

Blaine dlouhou dobu ležel a kochal se pocitem těla, neboť nyní ho opět měl. Cítil tlak, který na něj působil, vnímal pohyb vzduchu, který se dotýkal jeho kůže, uvědomoval si na pažích, obličeji a prsou horkou vlhkost štípajícího potu. Nebyl již v modré místnosti, protože tam žádné tělo neměl, a nedoléhal k němu už vzdálený svist pouštního větru. Místo toho sly-šel pravidelný škrabavý zvuk dechu, prodírajícího se slinami. A byla tu vůně, svíravá vůně, agresivně antiseptický pach, který vnikal nejen do chřípí, ale plnil celé tělo.

Pomalu, aby předešel náhlému překvapení, pozvedl víčka, připraven je opět spustit, kdyby to bylo třeba. Ale viděl jen bílou plochu, hladkou a monotónní. Nic než bělost stropu.

Hlava mu spočívala na polštáři, pod sebou měl prostěradlo a byl oblečen v jakémsi oděvu, který ho štípal.

Pohnul hlavou a uviděl další postel. Na ní ležela mumie.

"Čas," řeklo stvoření z jiného světa, "čas je ta nejjednodušší věc." A řeklo ještě, že mu o tom bude vyprávět, ale už k tomu nedošlo, neboť tam nezůstal, aby si to vyslechl.

Bylo to jako sen, pomyslel si - když se k tomu vracel. Mělo to nereálné, ploché obrysy snu, ale žádný sen to nebyl. Byl znovu v modré místnosti a mluvil s bytostí, která ji obývala. Slyšel, jak spřádá své příběhy, a v mysli si stále uchoval jejich detaily. Žádné podrobnosti nezmizely, jak by se to stalo v případě snu.

Na posteli ležela mumie zavinutá v obvazech. Byly v nich otvory pro nos a ústa, ale žádné pro oči. Jak dýchala, tekly jí z úst sliny.

Stěny byly stejně bělostné jako strop, podlaha byla pokrytá keramickou dlažbou a z celého místa vyzařovala sterilnost, která přímo křičela informaci o tom, kde se Blaine nachází.

Byl v nemocničním pokoji se slintající mumií.

Zvedl se v něm strach, náhlá vlna strachu, ale ležel tiše, než vše pominulo. Protože i zmítán strachem věděl, že je v bezpečí. Muselo existovat nějaké vysvětlení toho, že je v bezpečí. Mělo to nějakou příčinu, když si to mohl myslet.

Kde byl? Uvažoval. Kde ještě byl jinde než v modré místnosti? Jeho mysl šla zpátky po stopě a vzpomněl si - ve vrbovém houští v rokli za městem.

Venku na chodbě se ozvaly kroky a do pokoje vstoupil muž v bílém plášti.

U dveří se zastavil. Stál a díval se na něj.

"Tak jste konečně přišel k sobě," řekl doktor. "Jak se cítíte?"

"Docela dobře," řekl Blaine a skutečně se cítil v pořádku. Nezdálo se, že by mu něco bylo. "Kde jste mne našli?"

Doktor neodpověděl. Položil další otázku. "Už se vám někdy předtím stalo něco podobného?"

"Co podobného?"

"Ztráta vědomí," vysvětloval doktor. "Upadl jste do kómatu."

Blaine zavrtěl hlavou. "Ne, pokud vím."

"Skoro to vypadalo, jako byste se stal obětí nějakého kouzla."

Blaine se zasmál. "Čáry, doktore?"

Doktor udělal grimasu. "Ne, to se nedomnívám. Ale člověk nikdy neví. Pacienti si to někdy myslí."

Přešel pokoj a sedl si na kraj postele.

"Jsem doktor Wetmore," řekl Blainovi. "Jste tu už dva dny. Nějací hoši lovili východně od města králíky a našli vás. Zalezl jste někam pod vrby. Mysleli si, že jste mrtvý."

"A tak jste mě sem dopravili."

"To policie. Jeli tam a přivezli vás."

"A co se mnou je?"

Wetmore potřásl hlavou. "Nevím."

"Nemám žádné peníze. Nemohu vám zaplatit, doktore."

"To není vůbec důležité," řekl doktor.

Seděl tam a díval se na něho. "Ale je tu jedna věc. Neměl jste žádné doklady. Pamatujete si, kdo jste?"

"Jistě. Jsem Shepherd Blaine."

"A kde bydlíte?"

"Nikde," řekl Blaine. "Toulám se po světě."

"Jak jste se k našemu městu dostal?"

"Nějak si nemohu vzpomenout."

Posadil se na posteli. "Podívejte se, doktore, co kdybych odtud odešel? Jenom zabírám postel."

Doktor pokýval hlavou. "Byl bych rád, kdybyste se nevzdaloval. Nechal byl udělat ještě pár testů…"

"To bude spousta starostí."

"Nikdy jsem se nedostal k případu, jako je tento," řekl doktor. "Prokázal byste mi laskavost. S vámi je všechno v pořádku. Tedy fyziologicky. Měl jste zpomalený tep a trochu mělké dýchání. Trochu zvýšenou teplotu. Ale jinak všechno v pořádku, až na to, že jste nebyl při smyslech. Nemohli jsme vás žádným způsobem probudit."

Blaine ukázal hlavou na mumii. "Je na tom špatně, co?"

"Silniční nehoda," řekl doktor.

"To je dost kuriozita. Už jich moc nebývá."

"Došlo k tomu za neobvyklých okolností," vysvětloval doktor. "Řídil starý náklaďák a ve velké rychlosti mu praskla pneumatika. V zatáčkách nad řekou."

Blaine se pozorně zadíval na muže na druhé posteli, ale nemohl nic poznat. Nic z něho nebylo vidět. Chrčivě vdechoval, vydechoval a slintal, ale nedalo se určit, kdo by to mohl být.

"Mohl bych vám zařídit jiný pokoj," navrhl doktor.
"Není třeba. Nebudu tu moc dlouho."
"Byl bych rád, kdybyste ještě chvíli zůstal. Mohl byste se znovu složit. A nemuseli by vás včas najít."
"Budu to mít na paměti," slíbil Blaine.
Lehl si zpět na postel.
Doktor se zvedl a přešel k druhé posteli. Naklonil se a poslouchal dýchání. Našel chomáček vaty a osušil jím pacientovy rty. Něco k muži, který tam ležel, zamumlal a pak se narovnal.
"Potřebujete něco?" zeptal se Blaina. "Musíte už mít hlad."
Blaine přikývl. Teď, když na to pomyslel, ho dostal.
"Ale není žádný spěch," řekl.
"Řeknu to v kuchyni," řekl doktor. "Něco pro vás najdou."
Otočil se a svižně vyšel z pokoje. Blaine ležel a poslouchal, jak se chodbou vzdalují jeho rychlé, rázné kroky.
A náhle poznal - nebo si vzpomněl - proč je nyní v bezpečí. Blikavé výstražné světlo bylo pryč, neboť ta bytost ze vzdálené hvězdy je z něho odstranila. Teď již nebylo potřeba se skrývat a všem se vyhýbat.
Ležel tam, přemýšlel o tom a cítil se trochu více člověkem - ačkoliv, po pravdě řečeno, nikdy se ničím jiným než člověkem necítil. I když teď - a bylo to poprvé - cítil pod svým lidstvím prudký napjatý tlak nových znalostí, hlubokou vrstvu vědomostí, které do něho pronikly.
Naproti na druhé posteli mumie sípala, chrčela a slintala.
"Riley!" zašeptal Blaine.
Dýchání se nezměnilo, nepozoroval žádnou odezvu.
Blaine se na posteli obrátil a vystrčil nohy. Posadil se na kraj postele, spustil nohy na zem a zastudily ho vzorkované dlaždice. Postavil se a kolem nohou mu obscénně visela potrhaná nemocniční košile.
U druhé postele se naklonil těsně nad bíle obvázanou věcí, která tam ležela.
"Riley! Jsi to ty? Riley, slyšíš mě?"
Mumie se pohnula.
Hlava se snažila otočit směrem k němu, ale nedokázala to. Rty se chvěly úsilím a jazyk bojoval, aby utvořil zvuk.
"Řekni…" pronesl, protahuje to slovo, jak se ho snažil vyslovit.
Zkusil to znovu. "Řekni Finnovi."
Chtěl toho říci více. Blaine to cítil. Čekal. Rty se znovu namáhavě pohnuly. A ještě jednou. Jazyk se těžce svíjel uvnitř mokvající jeskyně. Ale nic víc se už neozvalo.
"Riley!"
Nedostal žádnou odpověď.
Blaine couval pryč, dokud nenarazil zezadu na hranu postele. Posadil se na ni.
Zůstal sedět a zíral na lůžko s nehybnou zavázanou figurínou.
A tak strach, pomyslel si, nakonec toho člověka dostihl; strach, před kterým prchal přes půl kontinentu. Ačkoliv to možná nebyl právě ten strach, před kterým utíkal, ale jiný. A jiné nebezpečí.
Riley supěl a lapal po dechu.
Tady leží člověk, uvažoval Blaine, člověk, který má předat určité informace muži jménem Finn. Kdo je ten Finn a kde je? Co má společného s Rileym?
Finn?
Existoval jeden Finn.
Jednou, kdysi dávno, už to jméno slyšel.
Blaine seděl rovně a strnule na posteli a vzpomínal, co ví o Finnovi.
I když to mohl být jiný Finn.
Neboť Lambert Finn byl také cestovatel Udice, jenže zmizel - stejně jako zmizel Godfrey Stone, ale mnoho let před Stonem - dlouho předtím, než sám Blaine vůbec přišel do Udice.
Nyní z něj byla legenda, šeptané jméno, postava a příběh, které naháněly hrůzu, jedna z mála strašidelných historek, které se v Udici vyprávěly.
Jak tvrdila pověst, Lambert Finn se jednoho dne vrátil zpátky z hvězd jako vyvádějící maniak!

Kapitola 18

Blaine ulehl na postel a upřeně hleděl do stropu. Oknem sem přilétal čenichající vánek a stíny listů venkovních stromů trhavě pobíhaly po stěně. Musí to být umíněný strom, pomyslel si Blaine, jeden z posledních, který neztratil listy, ačkoli byl již pozdní říjen.
Poslouchal tlumené zvuky přicházející z tichých chodeb za pokojem. Ve vzduchu stále visel palčivý antiseptický pach.
Musí se odsud dostat, uvažoval; musí pokračovat v cestě. Ale kam? Jistě, do Pierru - do Pierru a k Harriet, pokud tam Harriet je. Ale Pierre jako takový byl jen slepou uličkou. Věděl, že to není žádný cíl. Uvědomoval si, že to je jen místo, kam může utéct.
Neboť stále ještě utíkal, slepě a zoufale. Utíkal od té chvíle, kdy se vrátil ze své hvězdné mise. A co bylo nejhorší, prchal bez cíle, jen aby byl v bezpečí, jen aby se dostal pryč.
Ta neujasněnost cíle ho bolela. Dělala z něj prázdnou věc, kterou prohání vítr a nemá žádnou vlastní vůli.
Ležel a nechal do sebe pronikat bolest - a hořkost a pochyby, jestli to bylo moudré z Udice utíkat, jestli to měl dělat.
Potom si vzpomněl na Freddyho Batese, na jeho strojený úsměv, na záblesk v očích a na zbraň v kapse. A věděl, že neměl na vybranou: musel to udělat.

Ale někde přece muselo být něco, o co by se mohl opřít, čeho by se mohl chytit; nějaký slib nebo kousek naděje, na kterou by se mohl upnout. Nesmí už věčně bezcílně plout světem. Musí přece přijít chvíle, kdy bude moci svůj útěk skončit, kdy dá nohám odpočinout, kdy se bude moci rozhlédnout.
Vedle na posteli supěl Riley. Lapal po dechu, chrčel a nemluvil.
Zůstávat nemá smysl, řekl si Blaine, i když by si to doktor přál. Protože stejně nemohl nic objevit a Blaine mu nemohl nic říci, takže ani jeden z nich by z toho neměl žádný užitek.
Znovu vstal z postele a přešel místností ke dveřím, které se vší pravděpodobností vedly do komory.
Otevřel je. Skutečně to byla šatna a visely tam jeho šaty. Prádlo bylo pryč, ale zůstaly tam kalhoty a košile a pod nimi stály boty. Sako spadlo z věšáku a leželo na podlaze jako zmuchlaná hromádka.
Svlékl nemocniční košili á natáhl se pro kalhoty. Oblékl si je a pevně utáhl opasek.
Sahal po své košili, když vtom ho ohromilo ticho - klidné, čisté ticho podzimního odpoledne. Klid žlutých listů, jasný opar nad vzdálenými kopci a plnost tohoto období. Stejná jako u dobrého vína.
Ale ten klid nebyl vůbec v pořádku.
Mělo by zde být slyšet sípání a chrčení toho muže na posteli.
S rameny přikrčenými jako v očekávání rány Blaine čekal na ten zvuk, ale žádný nepřicházel.
Otočil se, udělal krok k posteli a prudce se zastavil. Nebyl důvod chodit blíž. Rileyho zafačované tělo leželo tiše a klidně a na rtech mu ztuhla bublina slin.
"Doktore!" zaječel Blaine. "Doktore!"
Utíkal ke dveřím, ale už jak běžel a křičel, uvědomoval si, že udělal hloupost, že jeho reakce byla nesmyslná.
Doběhl ke dveřím a zastavil se. Opřel se rukama o zárubeň, naklonil se a opatrně vystrčil hlavu na chodbu.
Halou přicházel doktor, spěchal, ale neutíkal.
"Doktore," zašeptal Blaine.
Doktor dorazil ke dveřím. Zvedl ruku a strčil Blaina zpátky do pokoje. Velkými kroky došel k posteli.
Chvíli se hrbil nad mumií se stetoskopem a potom od postele odstoupil.
Podíval se ostře na Blaina.
"A vy jdete kam?" zeptal se.
"Je mrtvý?" řekl Blaine. "Přestal dýchat a trvalo to dlouho…"
"Ano, je mrtvý. Nikdy neměl naději. Ani s gobathianem."
"Gobathian? To bylo to, co jste mu dal? Proto byl celý tak zabalený?"
"Byl polámaný," řekl doktor. "Jako hračka, kterou někdo hodil na zem a skákal po ní. Byl…"
Zmlkl a dlouhou chvíli se zkoumavě díval na Blaina.
"Co víte o gobathianu?" zeptal se.
"Slyšel jsem o něm," odpověděl Blaine.
Slyšel o něm. V pořádku, pomyslel si doktor.
"Je to cizí lék," řekl pak. "Používaný hmyzím národem. Bojovnou hmyzí rasou. A dělá zázraky. Dokáže vyléčit rozbité a polámané tělo. Umí spravit kosti i orgány. Roste po něm nová tkáň."
Pohlédl dolů na ovázanou mrtvolu a pak se znovu podíval na Blaina.
"Četl jste o tom v odborné literatuře?" zeptal se.
"Jen v populárně vědecké," zalhal Blaine. "V časopise."
A znovu kypící šílenství té divoké planety, kde na tento medikament, který hmyz používal, narazil - ačkoliv to ve skutečnosti nebyl hmyz a ani lék, co používali.
Ale není třeba si hrát se slovíčky, pomyslel si. Terminologie, vždycky obtížná, se při cestách ke hvězdám stala nepoužitelnou. Užívali jste přibližné pojmy a nechávali jste to být. Dělali jste, co jste mohli.
"Přestěhujeme vás do jiného pokoje," řekl mu doktor.
"Není třeba," namítl Blaine. "Právě jsem se chystal odejít."
"To nemůžete," řekl stroze doktor. "Nedovolím to. Nevezmu si vás na svědomí. Něco s vámi je, něco velmi vážného. Nikdo by se o vás nepostaral - žádní přátelé, žádní lidé."
"Já to zvládnu. Vždycky jsem to dokázal."
Doktor přišel blíž.
"Mám pocit," řekl, "že mi neříkáte pravdu - lépe řečeno, že mi neříkáte celou pravdu."
Blaine si ho nevšímal a nechal ho tam stát. Šel k šatně, vzal si košili a oblékl si ji. Obul si boty. Zdvihl sako, zavřel dveře skříně a otočil se.
"A teď," řekl, "kdybyste trochu uhnul, bych odešel."
Po chodbě někdo přicházel. Možná, pomyslel si Blaine, je to někdo s jídlem, jak doktor slíbil, a možná by měl na jídlo počkat, protože se potřeboval najíst.
Ale po chodbě šla víc než jedna osoba - slyšel přinejmenším dvoje kroky. Možná někdo, kdo ho slyšel volat doktora a zamířil k pokoji, aby se podíval, jestli není potřeba pomoc.
"Přál bych si, abyste změnil svůj úmysl," řekl doktor. "Kromě toho, že potřebujete pomoc, je tu také otázka formalit…"
Blaine už dál neslyšel, co říká, neboť příchozí došli ke dveřím, zastavili se a nahlédli do pokoje.
Harriet Quimbyová řekla s ledovým klidem: "Shepe, který vítr tě sem zavál? Všude jsme tě hledali."
A jako bič ho udeřil telepatický tlumený hlas: Dělej! Rychle! Doplň mě!
Jenom si mě vyžádej, to je všechno (rozzuřená žena, bez okolků za sebou táhnoucí zatoulaného uličníka). Když to uděláš, nechají mne jít. Našli mě ležet pod vrbou…
(Opilec, který nějak vlezl do popelnice a nemůže se odtamtud dostat, klobouk posunutý na ucho, nos blikající a svítící

jako reklamní neón, šilhavé oči, mírně překvapené.)
Ne, to ne, bránil se Blaine. Jenom jsem ležel pod stromem, mrtvý pro celý svět. Myslí si, Že mi něco je…
To je…
Ale ne to, co si…
Godfrey Stone měkce, přátelsky, s napůl úlevným a napůl ustaraným úsměvem řekl: "Takže zase ty staré problémy. Nejspíš příliš mnoho alkoholu. Víš, že ti doktor řekl…"
"K sakru," protestoval Blaine, "jenom jeden nebo dva hlty. Ne moc…"
"Teta Edna je pěkně vystrašená," řekla Harriet. "Představovala si, co všechno se ti mohlo stát. Vždyť víš, co všechno ji napadá. Byla přesvědčená, že už jsi v pánu."
Godfrey! Godfrey! Můj Bože, tři roky…
Jen klid, Shepe. Teď na to není čas. Dostaneme tě odtud.
Doktor Wetmore řekl: "Vy toho člověka znáte? Je to váš příbuzný?"
"Příbuzný ne," odpověděl Stone. "Jen přítel. Jeho teta Edna…"
"No, půjdeme," přerušil ho Blaine.
Stone tázavě pohlédl na doktora. Doktor Wetmore přikývl.
"Zastavte se v kanceláři," řekl, "a vyzvedněte si jeho propouštěcí list. Zavolám tam. Budou chtít vaše jména."
"Jistě," řekl Stone. "A mnohokrát vám děkujeme."
"To je v pořádku."
Blaine se u dveří zastavil a otočil se k doktorovi.
"Promiňte," řekl. "Neříkal jsem vám pravdu. Zrovna se tím nechlubím."
"Všichni lidé," řekl doktor, "mají chvíle, kterými se moc nepyšní. Nejste sám."
"Na shledanou, doktore."
"Sbohem," řekl doktor. "Dávejte na sebe pozor."
Potom šli chodbou všichni tři, bok po boku.
Kdo byl v té druhé posteli? zeptal se Stone.
Člověk, který se jmenoval Riley.
Riley!
Řidič nákladáku.
Riley! To byl ten člověk, kterého jsme hledali. Na tebe jsme narazili náhodou.
Stone se zarazil a napůl se otočil zpátky.
Je to zbytečné, řekl Blaine. Je mrtvý.
A jeho auto?
Zničené. Sjel z cesty.
"Ach, Godfrey!" rozplakala se Harriet.
Zavrtěl hlavou. "Nemá to smysl," řekl. "Žádný smysl."
Hej, o co jde?
Všechno ti řekneme. Ale nejdřív se musíme odsud dostat.
Stone ho chytil za loket a strkal ho dál.
Řekněte mi jenom jednu věc. Jak je v tom všem zamíchaný Lambert Finn?
"Lambert Finn," řekl nahlas Godfrey Stone, "je dnes ten nejnebezpečnější člověk na světě."

Kapitola 19

"Nemyslíš, že bychom měli jet kousek dál?" zeptala se Harriet. "Jestli nás ten doktor začal podezírat…"
Stone stočil auto znovu na vozovku.
"Proč by nás měl začít podezírat?"
"Začne o tom přemýšlet. To, co se stalo Blainovi, ho zmátlo a bude to chtít rozluštit. Koneckonců, naše historka měla spoustu děr."
"Na to, že to byl momentální nápad, jsme to myslím zvládli dobře."
"Ale jsme jenom deset mil za městem."
"Chtěl bych se večer vrátit. Musím si trochu ověřit, co se stalo s Rileyho nákladákem."
Zabrzdil a zastavil auto před jednotkou označenou "Kancelář".
"Takže chceš strčit hlavu do oprátky," řekla Harriet.
Muž, který zametal schody, přišel k autu.
"Vítejte, lidi," řekl srdečně. "Co pro vás může motel Plainsman udělat?"
"Máte dva pokoje?"
"Už to tak vypadá, že máme," řekl muž. "Měli jsme teď pěkné počasí."
"Ano, bylo opravdu nádherně."
"Myslím, že se brzo ochladí. Každým dnem. Je už skoro zima. Pamatujete si, loni jsme už měli touhle dobou sníh…"
"Ale tento rok ještě není," zarazil ho Stone.
"Ne, letos ne. Říkal jste, že byste chtěli dva pokoje?"
"Kdybyste byl tak hodný."
"Jen jeďte dál, rovně. Čísla deset a jedenáct. Vezmu si klíče a hned jsem tam."
Stone zdvihl auto na malých tryskách a sjel po vozovce. Proti jejich jednotce parkovaly další vozy. Lidé vykládali z kufrů zavazadla. Další seděli v křeslech v malém patiu. Na vzdálenějším konci parkoviště závodila s hlasitými výkřiky

čtveřice starších tatíků v házení podkovou.
Auto najelo na parkovací plochu před číslem deset a měkce se sneslo na zem.
Blaine vystoupil a podržel dveře Harriet.
Je to dobré, pomyslel si, být zase s těmi dvěma je skoro jako být doma - s těmi, které ztratil, ale teď se s nimi opět setkal. Ať se stane cokoliv, byl zase mezi svými.
Motel byl postaven na vršku strmého srázu nad řekou a z místa, kde stál, bylo vidět na severu i na východě široce rozevřenou krajinu - holé hnědé svahy a zbrázděné zalesněné rokle a strže, které spadaly do údolí. Divoká změť rozeklaných stromů lemovala čokoládový tok řeky, která meandrovala k nejistému cíli, jako by nezvládala svou představu, kam se chce vlastně dostat. Jako znamení své nerozhodnosti zanechávala za sebou izolované rybníčky, jezírka a bláznivě zatočené bahnité strouhy, nevyzpytatelné ve svém kursu, jak to dokáže jen řeka.
Byla v tom čistota a prostornost povzbuzující lidskou obrazotvornost. Cítil závan svěžesti a pocit uvolnění.
Po cestě přiklusal správce a cinkal klíči. Odemkl dveře a otevřel je dokořán.
"Najdete všechno v naprostém pořádku," řekl. "Dáváme si na tom velice záležet. Na všech oknech jsou okenice a veškeré zámky jsou ty nejlepší, jaké se dají sehnat. Ve skříňce jsou amulety a dostatek kouzelných znamení. Původně jsme je měli instalované napevno, ale zjistili jsme, že naši hosté mají své vlastní představy, jak je nejlépe používat."
"To je od vás velmi pozorné," řekl Stone.
"Je lepší," podotkl správce, "být v úkrytu a pod ochranou."
"To byla případná poznámka, příteli," řekl Blaine.
"Naproti máme i restauraci…"
"Zajdeme tam," řekla Harriet. "Skoro umírám hlady."
"Můžete se cestou u mne zastavit," navrhl správce, "a zapsat se do knihy hostů, jestli vás mohu poprosit."
"Ovšem," řekla Harriet.
Podal jí klíče a odklusal po cestě. S veselou pohostinností zdravil obyvatele ostatních jednotek.
"Pojďme dovnitř," řekl Stone.
Podržel Harriet a Blainovi dveře, potom vešel sám a zavřel za sebou.
Harriet hodila klíče na prádelník a rozhlížela se po pokoji.
"A ty," otočila se k Blainovi. "Co se s tebou dělo? Vrátila jsem se zpátky na to místo u hranic a celé město bylo vzhůru nohama. Muselo se stát něco hrozného. Nezjišťovala jsem, co to bylo. Nebyl na to čas. Musela jsem rychle odjet."
"Utekl jsem," řekl jí Blaine.
Stone k němu napřáhl ruku. "Udělal jsi to líp než já. Rovnou jsi zmizel."
Stonova velká dlaň pohltila Blainovu ruku a držela ji - netřásl s ní nahoru a dolů, ale pevně ji svíral.
"Jsem rád, že tě tu máme," řekl Stone.
"Tu noc jsi mi volal," řekl Blaine, "a mě to zaskočilo. Ale pamatoval jsem si, co jsi mi řekl. Nečekal jsem ani chvilku, až po mně půjdou."
Stone mu pustil ruku. Dívali se jeden na druhého a byl to jiný Stone, než jakého si Blaine pamatoval. Stone byl vždy velký muž a byl jím stále, ale ta velikost nyní nebyla jen fyzická a vnější - byla to velikost ducha a poslání, kterou musel každý, kdo se na něj podíval, okamžitě vycítit. A byla v něm i tvrdost, kterou dříve neznal.
"Nevím," řekl Blaine, "jestli jsem vám prokázal dobrou službu, když jsem na sebe takhle upozorňoval. Cestoval jsem pomalu a nešikovně. Mám v patách pátrače z Udice."
Stone tu myšlenku mávnutím ruky zahnal, téměř netrpělivým pohybem, jako by tu Udice nic neznamenala, jako by už Udice neměla nikdy nic znamenat.
Přešel pokoj a posadil se do křesla.
"Co se ti stalo, Shepe?"
"Kontaminoval jsem se."
"Já také," řekl Stone.
Chvíli byl zticha, jako by se ve vzpomínkách vracel do chvíle, kdy uprchl z Udice.
"Položil jsem telefon," řekl, "a už na mě čekali. Šel jsem s nimi. Nic jiného se nedalo dělat. Zavedli mě na jedno místo…"
(Velká prostorná scenérie na pobřeží s obrovským rozlehlým domem - bílým, tak bílým, až se leskl. Modrá obloha, až z toho bolely oči. Tak modrá, že zachytávala a odrážela zář slunce, a tak hluboká, že by do ní člověk hleděl, dokud by se v ní neztratil. A kolem té rozlehlé budovy další, které se ztrácely vedle mohutného domu jen proto, že měly menší rozměry. Obrovská plocha trávníku, až člověka okamžitě napadlo, že mohl tak bujně vyrůst jen v důsledku neustálého zalévání. Za zelení trávníku ležel sněhobílý pruh písečné pláže a zelenomodrý oceán s pěnivou tříští, která tam, kde příboj bušil do okolních skal, létala vysoko do vzduchu. A na pláži sytě červenožlutá barva slunečníků…)
"Byla to, jak jsem se dozvěděl později, Baja v Kalifornii. Naprosto opuštěné místo, vybájený azyl, umístěný v izolaci…"
(Golfové vytyčovací vlaječky, třepotající se v pobřežním větru, bílé čáry tenisových kurtů, patio s nečinně sedícími a rozprávějícími hosty, čekajícími na vozík s nápoji a tácy se sendviči, oblečenými do dokonalých prázdninových úborů.)
"Dalo se tam rybařit, jak se ti v životě nesnilo, lovit v kopcích a celý rok plavat v moři…"
"To se snad ani nedá vydržet," namítla Harriet.
"Ne," řekl Stone, "vůbec ne. Možná šest týdnů, snad i šest měsíců. Bylo tam všechno, co by člověk mohl chtít. Jídlo, pití, ženy. I to nejmenší přání se vám vyplnilo. Peníze byly zbytečné. Všechno bylo zadarmo."
"Ale mně se zdá," řekl Blaine, "jak by člověk…"
"Ovšem," řekl Stone. "Naprostá marnost. Jako by tě někdo - tebe, dospělého muže - vrátil do dětství, kde bys nemohl dělat nic, než si hrát. A to k nám byla Udice ještě laskavá. I když jsi ji nenáviděl, i když jsi to těžko snášel a bouřil se proti ní, chápal jsi její stanovisko. Nic proti nám neměla, skutečně. Neobjevily se žádné prohřešky, žádné zanedbání

povinností - tedy u většiny z nás. Ale nemohla riskovat a dál nás používat. Nemohla nás pustit, rozumíš, protože jméno Udice muselo být bez poskvrny. Nikdy se o ní nesmělo říkat, že pustila mezi ostatní lidi člověka s cizími vlastnostmi, s myslí nebo emocemi, které byly z lidského hlediska třeba jen nepatrně odchylné. Tak nám dala dlouhé prázdniny. Nekonečné prázdniny na místě, kde jinak pobývají jen milionáři.
Bylo to vychytralé. Nenáviděli jste to, ale přece jste nemohli odejít protože vám zdravý rozum říkal, že byste byli blázni, kdybyste to udělali. Žili jste v bezpečí a na vysoké úrovni. Bezpečnost byla bez debaty. Měli jste ji skutečně zajištěnou. Mysleli jste na útěk - i když se o útěku dá stěží mluvit, když vás nic nedrží. Tedy, dokud jste to nezkusili: Pak jste narazili na stráže a hlídky. Teprve potom jste pochopili, že každá cesta, každá pěšinka je hlídaná. A to přesto, že pustit se do vnitrozemí by byla pro pěšího člověka sebevražda. Pomaličku jste zjišťovali, že vás po celou tu dobu někdo hlídá - lidé, kteří vystupovali jako hosté, ale ve skutečnosti byli agenty Udice, kteří všechny sledovali a čekali na jakoukoliv známku toho, že se chystáte k útěku nebo třeba jen přemýšlíte, jak se odtamtud dostat.
Ale klec, v které vás tam drží, mříže, které vám brání v útěku, jsou luxusní a velice pohodlné. Je těžké od něčeho takového odejít. A Udice to ví. Řeknu ti, Shepe, že to je to nejtužší, nejtvrdší vězení, které kdy člověk vymyslel.
Ale jako každé vězení to z tebe udělá tvrdého a silného člověka. Má to za následek, že začneš bojovat, abys byl tvrdý a silný. Natolik tvrdý a silný, aby ses rozhodl; a až to dokážeš, aby sis vypracoval plán. Když se o agentech a strážích všechno dozvíš, staneš se vychytralým a lstivým a všichni ti strážní a špiclové se promění v překážku, kterou musíš překonat. Udice zašla příliš daleko, když vůbec nějakou ochranku zavedla. Kdyby tě nechali být, možná bys utíkal každý druhý týden, ale brzo by ses vrátil, až bys zjistil, jak je to venku těžké. Ale když existují nějaké bariéry - když objevíš muže, zbraně a psy - pak je to pro tebe výzva, začne ta být hra a je to tvůj život, co je v sázce…"
"Jenže," řekl Blaine, "k mnoha útěkům asi nedošlo. Ani k moc pokusům. Jinak by Udice přemýšlela, jak to vylepšit. Nikdy by to nenechali ustrnout."
Stone se lišácky ušklíbl. "Máš pravdu. Mnoho jich to nedokázalo. Dokonce bylo málo těch, kdo se o to jen pokusili."
"Ty a Lambert Finn."
"Lambert," řekl suše Stone, "to pro mě byla každodenní inspirace. Utekl několik let před tím, než jsem se tam dostal. A pak existoval ještě jeden, roky před Lambertem. Dodnes nikdo neví, co se s ním vlastně stalo."
"No, O.K.," řekl Blaine. "Co se stane s člověkem, který z Udice uprchl, který je na útěku? Kde skončí? Jsem tady, s pár dolary v kapse, které ani nejsou moje, ale patřily Rileymu, nemám žádnou totožnost, žádné povolání ani práci. Jak mohu…"
"Říkáš to, jako bys litoval, že jsi utekl."
"Jsou chvíle, kdy toho lituji. Tedy přechodně. Kdybych to musel udělat znovu, udělal bych to jinak. Předem bych se připravil. Převedl bych si peníze do nějaké jiné země. Měl bych do detailu vypracovanou novou totožnost. Nadřel bych se něco, co by mi přineslo pořádný majetek…"
"Ale ty jsi nikdy opravdu nevěřil, že bys musel utíkat. Věděl jsi, že se to přihodilo mně, ale říkal sis, že tobě se to stát nemůže."
"Už to tak asi bude."
"Je ti asi jasné," řekl Stone, "že se z tebe stala ztracená existence."
Blaine přisvědčil.
"Tak vítej do klubu," řekl Stone.
"Myslíš…"
"Ne, sebe ne. Já mám úkol, který musím splnit. Strašně důležitou práci."
"Ale…"
"Mluvím o značné části lidstva," řekl Stone. "Netuším, kolik je to miliónů lidí."
"No jistě, vždycky existuje…"
"Zase špatně," řekl Stone. "Mám na mysli paríry, člověče, paríry. Paríry, kteří nejsou v Udici. Neříkej mi, že jsi urazil skoro tisíc mil a…"
"Viděl jsem to," řekl Blaine a vzrůstalo v něm chladné hrůzyplné chvění, mrazivý pocit, který nebyl ani strachem, ani nenávistí, ale skládal se z obou těchto věcí. "Viděl jsem, co se děje."
"Je to škoda," řekl Stone. "Obrovská ztráta pro paríry i pro celé lidstvo. Lidé jsou tu pronásledováni, zaháněni do ghett, spílají jim a nenávidí je - a přitom v nich jediných spočívá naděje lidstva.
A řeknu ti ještě něco. Nejsou to jen tihle nesnášenliví, bigotní, omezení násilníci, kteří se považují za normální lidské bytosti, kdo celou situaci zavinil. Na vině je sama Udice a musí nést část té viny. Protože Udice institucionalizovala paranormální kinetiku pro své vlastní sobecké a podivné záměry. Pečovala o paríry, jako jsi ty nebo já, výtečně, pečlivě nás vybírala, abychom kvalitně prováděli práci. Ale potom se postavili proti ostatním. Vůbec se nezajímali, vůbec se nestarali o to, co by se mohlo stát. Stačilo jen napřáhnout ruku, ale i v tom zklamali a nechali ostatní paríry v postavení divokých zvířat, prchajících do lesů."
"Bojí se…"
"Kašlou na to," řekl Stone. "Situace, jaká je, se jim jenom hodí. Udice začala jako křížová výprava lidstva. Změnila se na jeden z největších monopolů, jaký kdy svět poznal - monopol, kterému nebránilo v rozvoji ani jediné omezení, s výjimkou těch, které si sama Udice vybrala."
"Mám hlad," připomněla Harriet.
Stone jí nevěnoval pozornost. Naklonil se v křesle.
"Těch vyděděnců jsou milióny," prohlásil. "Neškolených. Pronásledovaných, zatímco by je měli povzbuzovat. Mají schopnosti, které právě v této chvíli lidstvo víc než zoufale potřebuje. Mají necvičený, latentní talent, který by se ukázal být - kdyby ho vyzkoušeli - mnohem úspěšnější než všechno, čeho kdy Udice dosáhla.

Byla doba, kdy byla Udice potřeba. Nezáleželo na tom, co se mohlo stát, bylo jedno, k čemu mohlo dojít. Svět dlužil Udici víc, než kdy mohl splatit. Ale nadešel čas, kdy ji už nepotřebujeme. Dnes se Udice, pokud ignoruje paríry, kteří nejsou v jejích řadách, stala brzdou pokroku lidstva. Na využití PK už dál nesmí mít monopol jen Udice."
"Ale stále je tu ten hrozný předsudek," upozornil Blaine. "Ta slepá netolerance…"
"Dejme tomu," řekl mu Stone, "a částečně je i zasloužená. PK byla zneužívána a využívána, úplně hanebně zneužívána k nízkým a sobeckým záměrům. Vzali ji a vnutili ji modelu starého světa, který je teď mrtvý. A z toho důvodu mají parírové komplex viny. Za současné perzekuce a se svým hluboce zakořeněným pocitem viny nemohou účinně pracovat ani pro své dobro, ani ve prospěch lidstva. Ale je bez debat, že kdyby mohli otevřeně a efektivně pracovat bez útlaku veřejné kritiky, mohli by dokázat mnohem víc než Udice v té podobě, v jaké nyní funguje. A kdyby to směli udělat, kdyby jen mohli ukázat, že PK nepocházející z Udice může pracovat pro dobro lidské rasy, pak by je lidé uznávali a místo kritiky by se jim dostalo podpory a povzbuzení. Toho dne, Shepe, by člověk udělal veliký krok kupředu.
Musíme světu předvést, že PK je lidská schopnost, a nikoliv schopnost Udice. A navíc - pokud by se to podařilo, celá lidská rasa by se vrátila ke zdravému rozumu a znovu by nabyla své dávné sebeúcty."
"Mluvíš v termínech," řekl mu Blaine, "vývoje kultury. To je proces, který bude určitou dobu trvat. Nakonec se to možná vyřeší přirozenou cestou - za dalších sto let."
"Ale my nemůžeme čekat!" křičel Stone.
"Kdysi existovaly náboženské spory," vysvětloval Blaine. "Války mezi protestanty a katolíky, mezi islámem a křesťanstvím. A kde teď všechny jsou? Vedly se boje mezi komunistickou diktaturou a demokracií…"
"Udice tomu napomohla. Stala se mocnou třetí silou."
"Něco tomu vždycky pomůže," řekl Blaine. "Naděje nikdy neumírá. Okolnosti a události mají takový průběh, že včerejší sváry se stávají akademickým problémem, kterým se zabývají jen historikové."
"Sto let," řekl Stone. "Ty bys čekal sto let?"
"Nebudeš muset," řekla mu Harriet. "Začal jsi už teď. A Shep ti pomůže."
"Já?"
"Ano, ty."
"Shepe," řekl Stone, "prosím tě, poslouchej."
"Poslouchám," odpověděl Blaine a znovu v něm vzrůstalo mrazivé chvění a pocit cizoty, neboť tu bylo cítit nebezpečí.
"Už jsem to rozjel," řekl Stone. "Mám skupinu parírů - říkej tomu podzemí, tým nebo výbor, jak chceš - skupinu parírů, kteří pracují na předběžném plánu a taktice jistých pokusů a zkoumání pro předvedení efektní akce, kterou by mohli svobodní, tedy Udicí nezaměstnávaní paríři, přispět svým bližním."
"Pierre!" zvolal Blaine a podíval se na Harriet.
Přikývla.
"To bylo to, co jsi měla na mysli už od samého počátku. Na party u Charline jsi řekla starý přítel, starý kamarád…"
"Je to tak špatné?" zeptala se.
"Ne, vůbec ne."
"Odjel bys se mnou, kdybys věděl, oč jde?" otázala se.
"Nevím, Harriet. Musím přiznat, že nevím."
Stone se zvedl z křesla a přistoupil o krok nebo dva blíž k Blainovi. Napřáhl obě ruce a stiskl Blainova ramena. Jeho prsty ho pevně svíraly.
"Shepe," řekl vážně. "Shepe, je to důležité. Je to velice potřebná práce. Udice nemůže být jediné spojení člověka s hvězdami. Jedna část lidské rasy se nemůže osvobodit od země a druhá s ní zůstat svázána."
Jeho oči ztratily v nejasném světle místnosti svou tvrdost. Staly se mystické a leskly se v nich neskrývané slzy.
Když znovu promluvil, zněl jeho hlas měkce. "Jsou určité hvězdy," řekl a téměř šeptal, jako by mluvil sám k sobě, "které lidé musí navštívit. Aby poznali, jakých výšin může lidstvo dosáhnout. Aby zachránili své vlastní duše."
Harriet chvatně sebrala kabelku a rukavice.
"Já už s tím končím," oznámila. "Jdu se najíst. Padám hlady. Co vy dva, jdete se mnou?"
"Ano," řekl Blaine, "já půjdu."
Pak si náhle vzpomněl.
Zachytila tu myšlenku a měkce se usmála.
"Nech to na nás," řekla. "Řekněme, že je to malá splátka za časy, kdy jsi nás oba živil."
"To není třeba," prohlásil Stone. "Je už na výplatní listině. Našel si práci. Co ty na to, Shepe?"
Blaine nic neříkal.
"Shepe, zůstaneš se mnou? Potřebuji tě. Bez tebe se neobejdu. Ty jsi ten člověk, kterého potřebuji."
"Jdu do toho s tebou," řekl prostě Blaine.
"No a teď," pobízela je Harnet, "když se to vyřešilo, se půjdeme najíst."
"Běžte sami," řekl Stone. "Budu pokračovat v akci."
"Ale Godfrey…"
"Ještě si něco musím promyslet. Jeden nebo dva problémy…"
"Pojďme," řekla Harriet Blainovi. "Chce sedět a přemýšlet."
Zmatený Blaine s ní odešel.

Kapitola 20

Harriet se pohodlně usadila do křesla a čekali na objednané jídlo.

"A teď vyprávěj," požádala ho. "Co se v tom městě stalo? A co bylo potom? Jak jsi se dostal do toho nemocničního pokoje?"
"Později," odporoval Blaine. "Budeme mít ještě dost času, abych ti o tom všechno řekl. Nejdřív mi vysvětli, co se děje s Godfreym."
"Proč zůstal v pokoji a přemýšlí?"
"Ano. Ale nejen to. Ta jeho podivná posedlost. A ten pohled. Způsob, jakým vypráví, jak lidé létají ke hvězdám, aby zachránili své duše. Je jako středověký poustevník, který měl vidění."
"On je měl," řekla Harriet. "Je to přesně tak."
Blaina to ohromilo.
"Stalo se to na poslední průzkumné cestě," vysvětlovala Harriet. "Vrátil se zpátky trochu vyšinutý. Viděl něco, co s ním otřáslo."
"Rozumím," řekl Blaine. "Tam venku jsou věci…"
"Děsivé, to jsi měl na mysli."
"Jistě, děsivé. Ale to je jen částečný popis. Lepší slovo je nepochopitelné. Postupy, motivy a zvyklosti, které jsou z hlediska lidských znalostí a morálky absolutně vyloučené. Něco, co nedává vůbec žádný smysl, co se nedá vypočítat. Pokud jde o lidské chápání, je to kamenná zeď. A to tě vyděsí. Nemáš žádný orientační bod. Stojíš úplně sama a neobklopuje tě nic z tvého světa."
"A bráníš se tomu?"
"Vždycky jsem tomu vzdoroval," řekl Blaine. "Vyžaduje to určitý stav mysli - stav mysli, který do tebe Udice donekonečna vtlouká."
"S Godfreym to bylo jiné. Cosi poznal a pochopil. Snad až příliš. Bylo to dobro."
"Dobro!"
"Slabé slovo," řekla Harriet. "Dětsky nedokonalé. Ufňukaný výraz, ale jediný, který sedí."
"Dobro," opakoval Blaine, jako by to slovo otáčel a zkoumal jeho strukturu a barvu.
"Místo," řekla Harriet, "kde neexistovala hrabivost či nenávist ani dravé osobní ambice, které by nenávist nebo hrabivost živily. Dokonalé místo s dokonalým národem. Společenský ráj."
"Nechápu…"
"Chvilku přemýšlej a pochopíš. Viděl jsi někdy věc, objekt, obraz, sochařské dílo, výjev, který by byl tak krásný a tak dokonalý, že tě při pohledu na něj až zabolelo?"
"Ano. Jednou nebo dvakrát."
"Dobře, takže - obraz nebo sochařské dílo je něco mimo lidský život, mimo tvůj život. Je to jen emocionální zážitek. Nemá s tebou v podstatě nic společného. Mohl bys velice dobře prožít zbytek života, aniž bys ho ještě někdy viděl, ačkoliv by sis na něj čas od času vzpomněl a při té vzpomínce by tě pokaždé zabolelo. A představ si formu života, kultury, způsob života, způsob, jakým bys ty sám mohl žít, tak nádherný, že by to v tobě vyvolávalo bolest jako u toho obrazu, ale ještě tisíckrát větší. A tohle viděl Godfrey, s něčím takovým mluvil. Proto se vrátil napůl šílený. Cítil se jako ukoptěný malý chlapec od nádraží, který se skrz mříže dívá do pohádkové země - do skutečné, opravdové, živoucí pohádkové země, do které se dostal a dotkl se jí, ale nikdy v ní nebude moci žít."
Blaine zhluboka nabral vzduch do plic a pomalu vydechl.
"Tak takhle je to," řekl. "To tedy chce."
"Ty bys nechtěl?"
"Asi ano. Kdybych to zažil."
"Zeptej se Godfreyho. Poví ti to. Nebo o tom zkus přemýšlet, neptej se ho. Beztak ti to řekne."
"A tobě to vyprávěl?"
"Ano."
"A věříš v to?"
"Jsem tady," odpověděla.
Přišla servírka a přinesla, co si objednali - velké prskající steaky se smaženými brambůrky a salát. Doprostřed stolu postavila konvici s kávou.
"Vypadá to dobře," řekla Harnet. "Já mám pořád hlad. Pamatuješ si, Shepe, že když jsme se viděli poprvé, pozval jsi mě do restaurace?"
Blaine se zasmál. "Nikdy na to nezapomenu. Tehdy jsi měla taky hlad."
"A tys mi koupil růži."
"Myslím, že ano."
"Jsi milý kluk, Shepe."
"Pokud si správně vzpomínám, děláš u novin. Jak ses dostala…"
"Pořád dělám na tom článku."
"Udice," řekl Blaine. "Tvoje téma je Udice."
"Částečně," souhlasila a vrátila se ke svému steaku.
Chvíli jedli téměř beze slova.
"Ještě něco by mě zajímalo," řekl konečně Blaine. "Co se stalo s tím Finnem? Godfrey říkal, že je nebezpečný."
"Co o něm víš?"
"Nic moc. Byl už mimo Udici, když jsem se tam dostal já. Ale pověst o něm tam stále kolovala. Vrátil se zpátky s hrozným křikem. Něco se mu muselo přihodit."
"Něco ano," řekla Harriet. "A on o tom začal kázat po celé zemi."

"Kázat?"
"Dštil oheň a síru. Bušil by při kázání do bible, kdyby ještě nějaká existovala. Kázal o zlu z hvězd. Člověk musí zůstat na zemi. Je to pro něho jediné bezpečné místo. Mimo ni je jen zlo. A byli to prý parírové, kdo tomuto podhoubí zla otevřeli brány dokořán.
"A lidé to vzali vážně?"
"Lehkověrně to přijali a přijímají," řekla Harnet. "Úplně si v tom libují a naprosto to zbožňují. Víš, oni mít hvězdy nemohou. Takže je uspokojuje, že hvězdy jsou zlo."
"A parírové také, jak to vypadá. Jsou to pro ně upíři a vlkodlaci."
"A skřítci," doplnila Harriet. "Čarodějnice. Harpyje. Vyslov cokoli strašidelného a stanou se tím."
"Ten člověk je šarlatán."
Harriet zavrtěla hlavou. "Není to šarlatán. Je stejně seriózní jako Godfrey. Věří v zlo. Protože ho viděl, rozumíš."
"A Godfrey viděl dobro."
"Přesně tak. Všechno je to úplně jednoduché. Finn je právě tak přesvědčený, že člověk nemá mezi hvězdami co pohledávat, jako Godfrey věří, že tam nalezne spásu."
"A oba bojují proti Udici."
"Godfrey chce skoncovat s jejím monopolem, ale zachovat strukturu. Finn jde dál. Udice je pro něj vedlejší. Jeho cílem je PK. Chce ji vyhladit."
"A Finn válčí se Stonem."
"Pronásleduje ho," řekla Harriet. "S ním se nedá nějak skutečně bojovat. Na to, aby ho někdo mohl napadnout, toho Godfrey ukazuje moc málo. Ale Finn ho vypátral a vidí v něm jednu z klíčových osobností, která by mohla postavit paríry na nohy. Kdyby mohl, zničil by ho."
"Nevypadáš, že by ses toho moc obávala."
"Godfrey se ho nebojí. Finn je jen jeden z problémů, jedna z překážek."
Vyšli z restaurace a kráčeli po chodníku, který vedl k ubytovacím jednotkám.
Ve světle odcházejícího dne tonulo údolí řeky v černých a purpurových stínech a řeka sama se leskla jako temný bronz. Na vrcholcích srázu na druhé straně toku se mihotaly sluneční paprsky a vysoko na obloze dosud kroužil jestřáb. Jak plachtil v té modři, vrhala křídla stříbrné záblesky.
Došli ke dveřím jednotky, Blaine otevřel, ustoupil stranou, aby mohla Harriet projít, a pak ji následoval. Zrovna překročil práh, když do něj vrazila, jak udělala krok zpět.
Slyšel, jak těžce zalapala po dechu. Její tělo, které se k němu přitisklo, se napjalo a ztuhlo.
Když se jí podíval přes rameno, spatřil Godfreyho Stona ležícího na podlaze obličejem dolů.

Kapitola 21
Už když se nad ním sklonil, věděl, že Stone je mrtev. Byla na něm znát nějaká odlišnost, jakési zásadní zhroucení lidské formy, jako by život byl základní náplní, která pomáhala této formě udržet rozměry. Nyní byl Stone jen něco přes šest stop dlouhým, skleslým tělem, navlečeným do zmačkaného oděvu, a jeho nehybnost působila až děsivě.
Slyšel za sebou Harriet, jak zavírá dveře a zastrkuje závoru. A zdálo se mu, že v těch zvucích zaslechl vzlykání.
Sehnul se níž, aby se podíval pozorněji, a v šeru zpozoroval v místech, kde z lebky tekla krev, tmavší barvu vlasů.
Zasténaly a zavrzaly okenice, zavírající se s tichým klapnutím, jak Harriet zastrkovala západky, které je zajišťovaly.
"Teď bychom snad mohli rozsvítit."
"Hned to bude, Shepe."
Cvakl vypínač a od stropu se rozlilo světlo. V jeho záblesku Blaine spatřil, že je lebka rozdrcena těžkým úderem.
Bylo zbytečné hledat puls, nebylo třeba poslouchat srdce. S tak rozbitou hlavou nemohl nikdo přežít.
Blaine zavrávoral, balancoval přikrčen na bobku a žasl nad zuřivostí a snad zoufalstvím, které musely vést paži, když uštědřila takovou ránu.
Pohlédl na Harriet a tiše přikývl. Divil se, že je tak klidná, ale hned si vzpomněl, že v dobách, kdy pracovala na reportážích, pro ni nebyla násilná smrt nic výjimečného.
"To byl Finn," řekla tichým altovým hlasem, tak tichým, že člověk cítil, jak se musí ovládat. "Ne Finn sám, samozřejmě. Někdo, koho najal. Nebo někdo, kdo se přihlásil dobrovolně. Některý z jeho naivních stoupenců. Je spousta lidí, kteří by pro něj udělali cokoliv."
Přešla pokoj a dřepla si u mrtvého těla naproti Blainovi. Rty měla sevřené v tvrdou, rovnou čáru. Obličej přísný a stažený. Přes tvář se jí táhla stopa, kudy jí skanula jediná slza.
"Co teď uděláme?" zeptal se. "Napadá mne jenom policie."
Udělala rukou odmítavé gesto.
"Policii ne," řekla. "Nemůžeme si dovolit se do toho zaplést. To by bylo přesně to, co by Finn a jeho sebranka chtěli. O co se vsadíš, že někdo už na policii telefonoval?"
"Myslíš ten vrah?"
"Jistě. Proč ne? Prostě hlas - oznamující, že v motelu Plainsman v jednotce číslo deset byl zabit člověk. Pak rychle zavěsil."
"Aby nás dostal do maléru?"
"Aby do něj dostal kohokoliv, kdo byl s Godfreym. Dokonce možná přesně vědí, kdo jsme. Ten doktor…"
"Nevím," řekl Blaine. "Snad ano."
"Poslouchej, Shepe, po tom, co se stalo, jsem si naprosto jistá, že Finn je v Belmontu."
"V Belmontu?"

"V tom městě, kde jsme tě našli."
"Tak se tedy jmenuje."
"Něco se děje," řekla. "Právě tady. Něco důležitého. To byl Riley a jeho náklaďák a…"
"Ale co máme dělat?"
"Nesmíme dopustit, aby tu našli Godfreyho."
"Mohli bychom zajet s autem dozadu a vytáhnout ho zadním vchodem."
"Nejspíš tam někdo hlídá. Pak by nás stoprocentně měli."
Vztekle uhodila pěstí do dlaně.
"Když má teď Finn volné ruce," řekla, "může realizovat všechno, co má v plánu. Nemůžeme ho nechat, aby nás dostal ze hry. Musíme ho zarazit."
"My?"
"Ty a já. Budeš pokračovat v tom, co začal Godfrey. Teď je to na tobě."
"Ale já…"
V očích se jí náhle zablesklo. "Byl jsi jeho přítel. Slyšel jsi jeho příběh. Slíbil jsi, že budeš s ním."
"Jistě," řekl Blaine. "Ale musím se do toho dostat. Neznám celkovou situaci."
"Zastav Finna," řekla. "Zjisti, co dělá, a zataras mu cestu. Zahaj zdržovací akci…"
"Ty a tvoje vojenské uvažování. Tvoje zdržovací akce a vytyčené trasy ústupu." (Skutečná generálka s obrovskými vojenskými botami a lesem medailí, zavěšených na mohutném špičatém poprsí.)
Přestaň s tím!
Holka od novin. A ty chceš být objektivní.
"Shepe," řekla, "buď zticha. Jak můžu být objektivní? Godfreymu jsem věřila. Věřila jsem tomu, co dělá."
"Myslím, že tomu taky věřím. Ale je to všechno tak nové, tak najednou…"
"Snad bychom měli všeho nechat a utéct."
"Ne! Počkej chvilku. Když utečeme, budeme ztraceni stejně jistě, jako když nás chytí tady."
"Shepe, jiná možnost není."
"Jedna by tu možná byla," uvažoval. "Je tady v okolí město, které se jmenuje Hamilton?"
"Ano, proč? Jen asi jednu nebo dvě míle daleko. Dolů po řece."
Vyskočil na nohy a rozhlédl se po pokoji.
Na nočním stolku mezi postelemi stál telefon.
"Co…"
"Přítelkyně," řekl Blaine. "Dívka, kterou jsem potkal a která by nám mohla pomoci. Říkala jsi jednu nebo dvě míle?"
"Ano, tam je Hamilton. Pokud je to ten, co…"
"Je," řekl Blaine.
Svižně přešel pokoj a zdvihl sluchátko z vidlice. Zavolal spojovatelku.
"Chci zavolat do Hamiltonu. Jak to mám udělat?"
"Jaké číslo, pane?"
"Dvě stě sedmdesát šest."
"Spojím vás."
Otočil hlavu k Harriet. "Už se venku stmívá?"
"Stmívalo se, když jsem zavírala okenice."
Slyšel ve sluchátku vyzváněcí tón.
"Budou potřebovat trochu tmy," řekl. "Nemohli by přijít…"
"Nevím, jak by to mohlo změnit situaci," řekla Harriet.
"Haló," ozval se hlas v telefonu.
"Je tam Anita?"
"Ano, je," řekl hlas. "Malý moment." Anito, pro tebe. Nějaký muž.
Bylo to neskutečné. Blainovi divoce blesklo hlavou: To prostě není možné. To se mi snad jenom zdá.
"Haló," řekla Anita Andrewsová. "Kdo volá?"
Blaine, Shepherd Blaine. Vzpomínáte si? Byl jsem s tím mužem, který měl pušku. Se stříbrnými broky.
Ano, vzpomínám si.
Je to pravda, pomyslel si. Nevymyslel si to. Telepatie se dá používat i při telefonování!
Řekla jste, že kdybych někdy potřeboval pomoc…
Ano, to jsem vám řekla.
Teď ji potřebuji. (Tělo na podlaze; policejní auto přijíždějící ulicí; blikající červený maják a vyjící siréna; tachometr a hodiny, kterým vyrostly nohy a hnaly se k cílové pásce; znamení, o kterém mluvil člověk z motelu Plainsman; číslo pokoje na dveřích.) Přísahám, Anito. Není v tom nic špatného. Nemohu to vysvětlovat právě teď. Ale není to nic nečestného. Nemohu připustit, aby ho tu našli.
Odneseme ho od vás.
To mi tak věříte?
Věřím. Tehdy v noci jste s námi jednal férově.
Pospěšte si!
Hned. Vezmu s sebou pár dalších.
Díky, Anito. Ale už byla pryč.
Stál tam, svíral sluchátko v ruce, díval se na něj a potom zavěsil.

"Část jsem toho zachytila," řekla Harriet. "To přece není možné?"
"Ovšem, že ne," řekl Blaine. "Telepatický přenos po drátě. Nemusíš mi to říkat."
Zahleděl se na muže ležícího na podlaze. "To je jedna z věcí, o kterých mluvil. Mnohem úžasnější věc, než jakou kdy Udice může dokázat."
Harnet neodpověděla.
"Zajímalo by mě, kolik dalších ještě dovedou," řekl Blaine.
"Říkala, že si přijdou pro Godfreyho. Jak si pro něj přijdou? Jak brzo?"
V jejím hlase byl stín hysterie.
"Umějí létat," řekl. "Jsou to levitátoři. Čarodějové."
Hořce se usmála.
"Ale ty…"
"Jak jsem je poznal? Jednou v noci nás přepadli. Jenom trochu řádili venku. Riley měl pušku…"
"Riley!"
"Ten muž na pokoji v nemocnici, pamatuješ? Ten, co zemřel. Měl nehodu."
"Ale Shepe, ty jsi byl s Rileym? Jak jsi se k němu dostal?"
"Požádal jsem ho o svezení. Sám se v noci bál. Potřeboval někoho s sebou. Dávali jsme dohromady ten rozhrkaný náklaďák…"
Zůstala na něj překvapeně zírat.
"Počkej chviličku," řekl. "Tehdy v nemocnici jsi něco řekla. Řekla jsi, že jste…"
"Že jsme ho hledali. Godfrey ho najal a on měl zpoždění a…"
"Ale…"
"Co je, Shepe?"
"Mluvil jsem s ním těsně před tím, než zemřel. Snažil se mi předat nějakou zprávu, ale nemohl to ze sebe vypravit. Ta zpráva byla pro Finna. To bylo prvně, co jsem o Finnovi slyšel."
"Všechno bylo špatně," řekla Harriet. "Každá zatracená hloupost. Ten hvězdný stroj…"
Zarazila se, přešla pokojem a postavila se vedle něho. "Ale ty ten stroj neznáš. Nebo ano?"
Kývl hlavou. "Je jako ty v Udici? Ty, které nám pomáhaly ke hvězdám?"
Přisvědčila. "To byl ten náklad, co Riley vezl. Godfrey zařídil, aby ho dostal, a musel ho nějak dopravit do Pierru. A tak najal Rileyho…"
"Pašovaný hvězdný stroj," vydechl Blaine s respektem. "Přece víš, že každý národ na světě má zákony, které je zakazují vlastnit. Legální to je jedině v Udici."
"Godfrey to všechno věděl. Ale jeden potřeboval. Pokoušel se ho sestrojit, ale neuměl to. Neexistují žádné výkresy."
"Na to můžeš vzít jed."
"Shepe, co je s tebou?"
"Nevím. Opravdu mi nic není. Snad jsem jen trochu zmatený. Jak jsem do toho všeho tak znenadání vpadl."
"Vždycky můžeš utéct."
"Harriet, vždyť to dobře víš. S utíkáním jsem skončil. Není kam."
"Mohl by ses kdykoliv obrátit na nějakou velkou firmu. Byli by rádi, kdyby tě měli. Dali by ti dobrou práci a za to, co víš o Udici, by ti zaplatili spoustu peněz."
Potřásl hlavou a v duchu se přenesl zpět na party u Charline, kde seděl Dalton, dlouhé nohy pohodlně natažené, vlasy jako vrabčí hnízdo, ústa přežvykující doutník. A Dalton říkal: "Jako poradce byste byl neocenitelný."
"Ano, byl bys neocenitelný," řekla Harriet.
"Nemohl bych dělat mimo Udici, dal jsem slib. Řekl jsem Godfreymu, že jsem s ním. A nelíbí se mi, co se kolem nás děje. Nelíbí se mi, že mě ti lidé vláčeli, aby mě pověsili, protože jsem parír. Nelíbí se mi pár věcí, které jsem po cestě viděl a…"
"Jsi zahořklý," řekla. "Máš na to plné právo."
"A ty?"
"Já ne. Jsem jen vystrašená. Hrozně se bojím."
Ty se bojíš! Ostřílená novinářská holka…
Otočil se k ní a na něco si vzpomněl - na to místo, kde stará slepá paní prodávala růže. Tu noc viděl jak Harriet Quimbyové spadla maska, a nyní se to stalo podruhé.
Její obličej mu prozradil pravdu - tvrdé novinářské děvče, ale občas také vyděšená žena.
Napřáhl k ní ruce a ona přešla tu malou vzdálenost, která je dělila. Pevně ji sevřel a ona mu měkce a poddajně spočívala v náručí, ne ta silná žena s železnou vůlí, ale velice lidská bytost.
Bude to v pořádku, řekl. Všechno bude v pořádku.
A byl překvapen náhlou něhou a pocitem, že ji musí chránit, což nijak nezapadalo do vztahů mezi ním a ženou v jeho náruči.
Ale auto je zničené, řidič zemřel a policie, nebo dokonce Finn, má hvězdný stroj. A teď je mrtev i Godfrey a přijdou policisté…
Ještě to všem ukážeme, utěšoval ji. Nic nás nemůže zastavit…
Z dálky zazněla siréna, kvílení nesené prérijním větrem.
Odtrhla se od něho. "Shepe, už jedou!"
"Zadní východ," řekl rychle Blaine. "Utíkej k řece. Zmizíme jim."
Přiskočil ke dveřím a nahmatal závoru. Někdo zaťukal.
Zdvihl závoru, rozrazil dveře a v kuželu světla, které se linulo z místnosti, stála Anita Andrewsová a za ní další mladé

tváře.
"Právě včas," řekl Blaine.
"Kde je tělo?"
"Támhle," ukázal.
Chvatně vešli dovnitř.
Siréna už byla slyšet mnohem blíž.
"Byl to náš přítel," řekla Harriet nejistě. "Tohle je hrozný způsob…"
"Slečno," řekl Anita, "my se o něj postaráme. Bude to se vší důstojností a poctami…"
Zdálo se, že ječení sirény naplňuje celý pokoj.
Rychle! řekla Anita. Leťte nízko. Nesmíte být vidět proti nebi.
Jak to dořekla, pokoj se vyprázdnil a tělo z podlahy zmizelo.
Chvíli váhala a hleděla na ty dva.
Povíte mi jednou, co se tady vlastně stalo?
Jednou ano, řekl Blaine. A díky.
Není zač, odpověděla. My parírové držíme spolu. Musíme držet spolu. Kdyby to tak nebylo, zničili by nás.
Otočila se k Blainovi. Ucítil její dotyk, mysl proti mysli, ve večerním soumraku náhle spatřil světlušky a jemný opar řeky sem přinášel vůni šeříků.
Pak byla pryč, přední dveře byly zavřené a někdo na ně bušil.
Sedni si, řekl Blaine Harriet. Snaž se chovat co nejpřirozeněji. Bezstarostně. Uvolněně. Jenom tu sedíme a povídáme si. Godfrey byl s námi, ale odešel do města. Někdo přijel a on tam s ním odjel. Nevíme, kdo to byl. Měl by se vrátit asi za hodinu nebo za dvě.
Zvládnu to, řekla Harnet.
Posadila se do křesla a rozvážně složila ruce do klína.
Blaine šel ke dveřím, aby vpustil zákon.

Kapitola 22
Belmont se chystal na noc. Všechny domy, kolem kterých projížděli, byly pevně zabedněné, a když vjeli do obchodní čtvrti, viděli, jak se světla obchodů vytrácejí. O jeden nebo dva bloky dál dosud v soumraku jasně zářila hotelová markýza a svítící nápis na jejím průčelí hlásal, že bar Wild West stále čeká na své hosty.
"Nemyslím," řekla Harriet, "že bychom tu policii nějak moc převezli."
"Možná, že ne," souhlasil Blaine. "Ale zastavili jsme ji. Nemohli nic objevit."
"Chvíli jsem myslela, že nás seberou."
"Já také. Ale ty jsi klidně seděla a dělala jsi si z nich jemnou legraci. Bylo to pro ně dost nepříjemné. Byli rádi, že mohou zmizet. Museli se cítit jako hlupáci."
Ukázal na blikající nápis baru. "Možná bychom mohli začít tady."
"Je to stejně dobré místo jako kterékoliv jiné. A nejspíš to jediné, které tu je."
Vstoupili dovnitř. Bar zel prázdnotou. Barman se opíral loktem o pult a znuděně na něm utěrkou leštil neexistující vlhké skvrny.
Blaine a Harriet se usadili na stoličky proti němu.
"Co to bude?" zeptal se.
Objednali si.
"Trochu nuda dnes večer, co?" řekl Blaine.
"Už je skoro zavírací hodina," odpověděl muž. "Moc dlouho tu nezůstávají. Hned jak se začne stmívat, lidi se schovají. Všichni v tomhle městě."
"Je to špatné město?"
"Ne, nijak zvlášť. Je tu zákaz vycházení. U nás je to přísné. Po celém městě jsou hlídky a policajti jsou ostří. Dělají to opravdu důkladně."
"A co vy?" zeptala se Harriet.
"Ach, já jsem v pohodě, slečno. Chlapci mě znají. Místní podmínky mají v malíku. Vědí, že se tu musím potloukat, když mám pozdní hosty, jako třeba vás. Většinou z hotelu. Vědí, že musím podnik zamknout a zhasnout světla. Dávají mi pár minut navíc."
"To vypadá skutečně dost tvrdě," řekl Blaine.
Barman pokýval hlavou. "Je to pro naši vlastní bezpečnost, pane. Lidi nemají rozum. Kdyby nebyl zákaz vycházení, byli by pořád venku a něco by se jim mohlo stát."
Ustal v práci.
"Právě mě napadlo, mám tu něco nového. Možná byste to rádi zkusili."
"Co je to?" zeptala se Harriet.
Natáhl se dozadu, vzal láhev a zdvihl ji, aby jim ji ukázal.
"Novinka," řekl. "Přímo z Udice. Objevili to na nějakém vzdáleném místě. Šťáva stromu nebo něco takového. Obsahuje to snad hodně uhlovodanů. Dostal jsem pár lahví od správce z Obchodní misie. Jenom na zkoušku, rozumíte. Myslel jsem, že by se mohlo najít pár lidí, kterým by to chutnalo."
Blaine zavrtěl hlavou. "Pro mě ne. Bůh ví, co v tom je."
"Mně také ne," řekla Harriet.
Barman lítostivě vrátil láhev na místo.

"Já se na vás nezlobím," řekl a podal jim skleničky. "Sám jsem si toho jen trochu líznul. Abych to vyzkoušel, víte, protože já nepiju."
"Ne že bych proti tomu něco měl," dodal rychle na vysvětlenou.
"Jistě," řekla chápavě Harriet.
"Má to velice zvláštní chuť, víte," pokračoval. "Ani dobrou, ani špatnou. Takovou zatuchlou pachuť. Možná by vám to zachutnalo, kdybyste si dali jednu dvě skleničky."
Chvíli stál beze slova, ruce položené na baru.
"Víte, o čem jsem přemýšlel?" zeptal se.
"Ne," řekla Harriet.
"Celé odpoledne jsem uvažoval, jestli to ten správce z Obchodní misie nenamíchal sám. Rozumíte, jako nějaký pitomý žert."
"To by si snad nedovolil."
"No, asi máte pravdu, slečno. Ale všichni ti správci jsou taková zvláštní sorta cvoků. Lidi s nimi nepřijdou moc do styku - alespoň společensky - ale oni přesto vědí víc o tom, co se děje, než kdokoliv ve městě. Musejí pořád natahovat uši, protože mají ty nejčerstvější drby."
"A hlavně," zvýšil barman hlas, aby zdůraznil ten hrozný zločin, ten nedostatek společenského vychování, "nikdy vám nic neřeknou."
"To tedy ne," souhlasila nadšeně Harnet.
Barman zadumaně mlčel.
Blaine vrhl rychlý pohled do tmy venku. "Po městě je spousta lidí," řekl. "Co se chystá?"
Barman zaujal konverzační postoj a hlas se mu důvěrně ztišil.
"Takže vy jste o tom ještě neslyšeli?"
"Ne. Přijeli jsme do města teprve před pár hodinami."
"Teda, pane, nebudete tomu věřit, ale máme hvězdný stroj."
"Co?"
"Hvězdný stroj. To je jedna z těch mašinek, které používají paříři pro cesty ke hvězdám."
"Nikdy jsem o něm neslyšel."
"Není divu. Jediné místo, kde může legálně být, je Udice."
"Tím myslíte, že tenhle je tu ilegálně?"
"Nemůže tu být ilegálně. Státní policie ho má v hangáru u staré silnice. V tom na západním konci města, víte. Možná jste jeli kolem, když jste dnes přijížděli."
"Nepamatuji se."
"No, to je jedno, prostě tam je. A vrchol toho všeho - měl by se tu objevit Lambert Finn."
"Myslíte toho Lamberta Finna?"
"Koho jiného. Je tady, v hotelu. Bude mít zítra u silnice velké shromáždění a mši. Slyšel jsem, že policie souhlasila, že vyveze hvězdný stroj, aby o něm mohl kázat. Stroj bude stát vedle něj, venku, přímo před zraky lidí. Řeknu vám, pane, to bude něco, co bude stát za to si poslechnout. Bude dštít oheň a síru, jak jste to ještě neslyšel. Vyžene ty paríry. Vyčistí to tu od nich. Ti už se neodváží ani vystrčit nos."
"V městě, jako je tohle, jich asi moc nebude."
"Nó," protáhl barman, "přímo ve městě jich moc není. Ale jenom kousek odtud po řece je jedno místo, jmenuje se Hamilton, a tam je to samý parír. Je to nové město, které si paříři postavili. Přišli sem ze všech koutů státu. Existuje pro to takové jméno - já ho znám, ale nemůžu si teď vzpomenout. Je to jako to místo, které vyhradili v Evropě Židům."
"Ghetto."
Barman plácl rukou do pultu. "Jasně, jak to, že jsem si na to nevzpomněl? Ano, pane, to je to slovo. Až na to, že kdysi to snad bývalo v nejchudších částech měst a teď je to na venkově, v nejchudší oblasti venkova. Ta země kolem řeky skoro nic nevynáší. To není místo pro založení města. Ale parírům se tam líbí. Pokud nikoho neobtěžují, je také nikdo neotravuje. Pokud dodržují pravidla, necháváme je na pokoji. My víme, kde jsou oni, a oni zase, kde jsme my. A kdykoliv se něco stane, přesně víme, kde hledat viníky."
Mrkl na hodiny. "Jestli budete chtít, abych vám dal ještě jednu, musíte to rychle dopít."
"Ne, díky," odmítl Blaine. Položil na pult dvě bankovky. "Nechte to být," řekl.
"Děkuji, pane. Děkuji zdvořile."
Když sklouzli ze stoliček, připomněl jim barman: "Být vámi, co nejdřív bych se někam schoval. Když vás chytí policajti venku, budou na koni."
"Uděláme to," řekla Harnet. "A díky za rozhovor."
"Rádo se stalo. Vždycky si rád popovídám."
Před barem podržel Blaine Harriet dveře auta, pak ho obešel a nastoupil na druhé straně.
"K hangáru u silnice?" zeptal se.
"Shepe, co tam budeš dělat? Jenom se dostaneme do maléru."
"Něco už vymyslíme. Nemůžeme tam prostě ten stroj nechat, aby vedle něj Finn kázal a pouštěl hromy a blesky."
"Takže si představuješ, že ho odtamtud odvezeme."
"Ne, na to jsem nemyslel. Je moc velký a těžko se s ním manipuluje. Ale nějaký způsob musí existovat. Musíme to Finnovi překazit. Nějak to už zařídíme."
"Budou tam stráže."
"Řekl bych, že ne, Harriet. Bude zamčený, zavřený na závoru, ale nebudou ho hlídat. Není odvážlivce, který by držel

stráž. Tohle město je příliš vystrašené."
"Jsi úplně jako Godfrey," řekla. "Ten taky hodně nastavoval krk."
"Často na něj myslíš."
"Ano, často."
Nastartoval motor a vyjeli.
Vozovna u staré silnice byla černá a tichá a nic nenasvědčovalo tomu, že by v okolí někdo byl. Jednou nebo dvakrát projeli kolem, pomalu, aby si ji prohlédli, ale vše bylo stále stejné - stála tam jen velká budova, vzpomínka na časy, kdy se ještě opravovaly silnice a bylo třeba mít silniční stroje v suchu pod střechou.
Blaine sjel s autem z cesty, prokličkoval vrbovými houštinami, snesl se na zem a vypnul světla.
Obklopilo je ticho; slyšeli ve tmě jen svůj tep.
"Harriet," řekl Blaine.
"Ano, Shepe."
"Zůstaň tady. Nikam nechoď. Já se tam podívám."
"Nebudeš tam dlouho? Stejně nemůžeš nic udělat."
"Hned jsem zpátky. Máme baterku?"
"Je v přihrádce na rukavice."
Slyšel, jak tápe ve tmě. Pak cvakla dvířka skříňky a uvnitř se rozsvítilo maličké světélko. Baterka ležela ve změti silničních map, slunečních brýlí a dalších drobností.
Podala mu ji. Zkusmo ji zapnul. Fungovala. Zhasnul ji a vystoupil z auta.
"Seď tady," řekl jí.
"A ty buď opatrný," připomenula mu.

Kapitola 23
Hangár byl větší, než se zdál ze silnice. Byl obklopen vysokým, hustým porostem uschlého plevelu, který při sebemenším pohybu vzduchu tiše šelestil. Vystavěli ho z vlnitého plechu, který se pro budovy tohoto typu velmi často používal, než byly asi před šesti desítkami let zavedeny tmelové plastické hmoty z Aldebaranu VII. Jednolitost plochy kovu narušovala nahodilá okna, pokrytá prastarými špinavými pavučinami. Téměř celou čelní stěnu vyplňovaly dvoje stahovací dveře.
Na východě ležely temné obrysy města, rýsující se proti slabě narůžovělé obloze, což napovídalo, že již brzy vyjde měsíc.
Blaine opatrně obešel budovu a hledal cestu, kudy by se dostal dovnitř. Nenašel nic, co by mu to mohlo usnadnit. Oboje stahovací dveře byly zamčené. Na spodku budovy se uvolnilo několik plechů, ale materiál byl tak silný, že je člověk nemohl ohnout nahoru a vytvořit si tak skulinu, kudy by se protáhl dovnitř.
Uvědomil si, že je jen jediná cesta, jak se tam dostat.
Šel k rohu budovy, který byl nejblíž k silnici, a naslouchal. Kromě skřípavého šelestění plevelu nebylo nic slyšet. Silnice byla pustá a věděl, že tomu tak s největší pravděpodobností bude i nadále. Nikde nebylo ani stopy po světle - žádná lampa, žádný záblesk vzdáleného okna. Vypadalo to, jako by on i budova stáli ve světě, ve kterém neexistoval vůbec žádný život.
Chvíli si prohlížel vrbové houští u cesty, ale neviděl žádný odlesk, žádné světlo, nic, co by nasvědčovalo, že je tam ukryté auto.
Rychle vyrazil od rohu budovy a kráčel podél kovové stěny, až došel k oknu. Svlékl si rozedraný kabát a obtočil si ho kolem pěsti a předloktí.
Potom udeřil a okno se roztříštilo. Dalšími údery odstranil sklo, které ještě vězelo v rámu. Opatrně vytáhl zbývající střepiny, které by ho mohly pořezat, až poleze dovnitř.
Poté se vrátil na roh a chvíli tam zůstal stát. Noc byla stále tichá a nehybná.
Pak prolezl oknem do hangáru a opatrně se spouštěl dolů, až ucítil pod nohama podlahu. Vytáhl z kapsy baterku a rozsvítil ji. Přejel kuželem světla po prázdné jeskyni vnitřku budovy.
A tam, blízko dveří, stál rozbitý, úplně zničený náklaďák, který zde nalezl místo svého posledního odpočinku, a třpytivý hvězdný stroj, který převážel.
Našlapuje tak měkce, jak jen mohl, překonal Blaine volný prostor, stanul vedle stroje a posvítil na něj. Bylo to něco, co dobře znal, byl to stroj, se kterým se tam v Udici tak důvěrně skamarádil. Je v něm zvláštní krása, říkal si, když tam stál a díval se na něj, člověk jako by téměř viděl, jak se v jeho povrchu zrcadlí vzdálené oblasti vesmíru, k nimž se cestovatelé přenášeli právě s jeho pomocí.
Ale byl starý - jeden ze starších modelů, které Udice asi před deseti lety vyřadila, a nebylo pochyb, že tento je jeden z nich. Existovalo mnoho starších modelů jako tento, uložených v nějakém téměř zapomenutém skladišti. Ve skladu byly nejspíš proto, že bylo jednodušší je uskladnit, než je zničit. Takové věci musí být buď uloženy pod zámkem, nebo se musí zničit, protože se nemohou jen tak vyhodit. V těchto strojích byl klíč k monopolu Udice a nesměla existovat žádná možnost, jak by se některý z nich mohl dostat do cizích rukou.
Ale jeden přesto do cizích rukou padl a tuto noc zde ležel - němý důkaz rafinované farizejské intriky, které byla Udice, vždy plná pletich, bezděčným účastníkem.
Blaine se snažil představit si, jak to Stone dokázal, a jeho obdiv k tomuto muži stále vzrůstal. Spolklo to určitě spoustu peněz, bylo nutné mít spolehlivé agenty a vyžadovalo to plán operace, který by vyloučil všechny chyby.
Byl by rád věděl, nakolik s tím měla něco společného Harriet. Určitě neměla žádné výčitky, řekl si, když ho pašovala z Udice a když pak sama zmizela. Věděl, že je to právě ten typ ženy, který by takovou akci dokázal připravit - uměla se

dobře ovládat, byla klidná a měla určitě spolehlivé informace o všech těch vnitrních mechanismech, které udržovaly Udici v chodu. A také mozek, pracující s dokonalou precizností švýcarských hodinek.
Stone do tohoto stroje vkládal velké naděje - a ty teď byly pryč. Stone byl mrtev a hvězdný stroj ležel v opuštěném hangáru jako ukázkový doličný předmět pro člověka tak plného nenávisti, že chtěl vymýtit paranormální kinetiku až do samých kořenů.
A Finn by z tohoto stroje mohl hodně vytěžit, protože i když se tomu dalo říkat stroj, nebyl to ten typ stroje, na který si lidský rozum za dlouhá staletí uvykl. Neměl žádné pohyblivé prvky a nedala se na něm rozpoznat žádná funkce. Byl konstruován tak, aby nepracoval s ničím menším než s lidskou myslí a smysly. Pracoval spíše se symboly než s energií - a přesto pracoval. Stejně jako pracoval růže-nec v rukou zbožného člověka o celá staletí dříve, než někdo cokoliv tušil o paranormálních lidech.
Když je pryč naděje, pomyslel si Blaine, pak tu ten stroj nemůže zůstat. Jestli nedluží Stonovi nic jiného, dluží mu přinejmenším tohle. Je mu zavázán za ten noční telefonát, připomněl si.
Existoval jeden způsob - věděl, že takový je. Kdyby ho jen dokázal vylovit ze zpěněného moře cizích vědomostí, které se v něm přelévaly.
Pátral po něm, nalezl jej a při jeho objevení se dotkl dalších vědomostí, úhledně označených štítkem a skvěle roztříděných, jako by v jeho zpřeházené paměti pilně pracoval nějaký puntičkářský úředník.
Když tuto registraturu objevil, padla na něj slabost a zachvěl se, protože nevěděl, ba ani netušil, že to pokračuje. Ale je to lidské, řekl si - byl to důkaz lidské vzpoury proti kusé neuspořádanosti záplavy dat, které do jeho mysli vysypalo růžové stvoření na vzdálené planetě.
To stvoření v něm stále bylo, nebo jakási jeho podstata. Pátral po něm mezi jednotlivými přihrádkami, ale nemohl jej nikde objevit, nebylo po něm ani stopy. Bylo v něm však ještě něco jiného, něco velice špatného.
S námahou užasle sledoval stopu té špatnosti, zachytil ji a držel se jí. Pocítil náznak hrůzy - neboť vysvětlení bylo jednoduché: Jeho mysl už nebyla zcela lidskou myslí. A na hranicích hrůzy bylo strašné zjištění, že natolik ještě zůstal čistě lidskou bytostí, aby věděl, že to tak je.
Zvedl ruce a slepě tápal v prostoru, až se zachytil hrany hvězdného stroje. Křečovitě se ho držel.
Všechno to dokazuje jednoduchou skutečnost, říkal si s obavami, že zůstal člověkem, nebo z větší části člověkem, jen na povrchu, zatímco pod touto vnější slupkou byl splynutím dvou individualit. Splynutím vědomostí a snad i etik a motivů dvou rozdílných forem života. Když o tom přemýšlel, dávalo to smysl, neboť růžová bytost se nezměnila, zůstala sama sebou, vlhkým a rozvaleným stvořením; nebylo v ní ani stopy po člověku, ačkoliv v jejím nitru byla určitá část lidskosti a jen Bůh věděl čeho ještě.
Uvolnil křečovitě sevřenou ruku, dosud svírající hranu hvězdného stroje, a přejel dlaní po skelně hladkém povrchu kovové konstrukce.
Jedna cesta existovala - pokud ji ale bude moci použít. Měl nyní vědomosti, ale zvládne také technickou stránku věci? "Čas," řeklo mu růžové stvoření - "čas je ta nejjednodušší věc." Ale stále s ním neumím tak suverénně zacházet jako ono, říkal si Blaine.
Stál a přemýšlel a začalo se mu velmi jasně vybavovat, co bude muset udělat.
Nemělo nejmenší cenu sledovat cestu do minulosti, neboť ten stroj již v minulosti byl. Přímo přes minulost zanechal dlouhou a mlhavou stopu.
Ale budoucnost byla jiný případ. Kdyby se dal stroj přenést do budoucnosti, stal by se potom tento současný okamžik a všechny další následující body přítomnosti minulostí a zůstala by po něm jen jeho strašidelná stopa - a smích, posměšky a představa kouzla, což by už nemohlo být muži jménem Lambert Finn podkladem pro jeho ohnivá kázání bouřící lůzu.
A víc než to, pomyslel si Blaine, s největší pravděpodobností by to od něj zahnalo představu pekla.
Rozpínal svou mysl, aby obklopil celý stroj, ale nebylo to třeba. Mysl sama se otevřela dokořán a roztáhla se. Bylo v ní však málo místa a nemohl ho do ní dostat celý. Odpočinul si a zkoušel to znovu.
Ve skladišti se vznášela cizota a podivný pocit, kterého si dříve nepovšiml; v šelestění trávy za rozbitým oknem byla neznámá hrozba a ve vzduchu cítil bodavou ostrost, až mu na krku vyskočila husí kůže. Velice ho to mátlo, neboť se mu náhle zdálo, že ztratil veškeré spojení s tímto světem, kde se nacházel, a že nic - ani země, na které stál, ani vzduch, který dýchal, či tělo, které obýval - nebylo tím, co znal dříve. Z tohoto nedostatku důvěrně známých věcí, z posunu od známého, na které si už nevzpomínal, k tomu neznámému, v němž neměl záchytné body, čišela hrůza. Ale bylo by to v pořádku, všechno by bylo na správné cestě, kdyby mohl pohnout tím zvláštním artefaktem, který mu vězel. v mysli, neboť právě z tohoto důvodu si ho vyžádal ze tmy, tepla a pohodlného bezpečí. Až by tu práci udělal, mohl by se opět vrátit zpátky ke vzpomínkám na jiné dny, ke svému pomalému uspořádávání nových údajů a ke skrblickému uspokojení , z jejich přepočítávání, když je jeden po druhém rovnal do úhledných sloupečků.
S tímto artefaktem se přes všechnu jeho zvláštnost dalo snadno zacházet. Jeho kořeny nevedly příliš daleko zpátky, souřadnice odpovídaly poloze velice uspokojivě a on už ho téměř zvládl. Ale nesměl spěchat, přestože po tom všechno volalo; musel se obrnit trpělivostí. Čekal tedy na souřadnice, aby cesta na určené místo byla bez problémů, prováděl přesná a rozvážná měření časového zkreslení a v pravém okamžiku dal věcem impuls a byl přesně tam, kde chtěl být.
Potom se znovu snesl zpět, zpět do tmy a tepla, a náhle stál zbaven všeho kromě svého lidského já na místě mlhavé prázdnoty.
Nebylo tam nic - nic než on a hvězdný stroj. Pozvedl ruku a dotkl se stroje. Byl velmi hmatatelný. Široko daleko to byla jediná reálná věc.
Neboť mlha sama, pokud to mlha byla, měla neskutečnou povahu, jako by se snažila zamaskovat samotný fakt své existence.

Blaine tiše stál a bál se pohnout - bál se, že by ho jakýkoliv pohyb mohl vrhnout do nějaké jámy černé věčnosti. Neboť toto, uvědomil si, byla budoucnost. Bylo to místo bez jediného příznaku osnovy kosmického času, kterou znal. Bylo to místo, kde se ještě nic neudálo - absolutní prázdnota. Nebylo tam ani světlo, ani tma; nebylo tam nic než prázdnota. Na tomto místě nikdy nic nebylo, ani nebylo určeno nic, co by toto místo zaujalo - až do tohoto okamžiku, kdy sem byli vrženi. On a jeho stroj, vetřelci, kteří překročili svůj čas.
Pomalu vdechoval a vydechoval - ale do plic se mu nic nedostávalo!
Obestřela ho tma, cítil v hlavě hlasité bušení srdce a tápal kolem sebe, aby se něčeho zachytil - čehokoliv - v místě, kde se nebylo čeho chytit.
Hned jak to udělal, vrátila se cizota, užaslá vystrašená cizota, a galimatyáš záhadných symbolických obrazců, které mu v agónii mysli zaplavovaly mozek a které považoval za nějakou bizarní matematiku.
Pak znovu začal dýchat vzduch, pod nohama se objevila pevná země a ucítil zatuchlý pach vnitřku hangáru.
Byl opět zpátky doma a doma byla i ta cizota, neboť z něj zmizela. Zpátky, řekl si, v teple a tmě svého mozku.
Stál vzpřímeně a duševně se kontroloval. Byl v pořádku. Pozvolna otevřel oči, neboť je měl z nějakého důvodu zavřené, avšak viděl jen tmu. Dosud si nevzpomněl na baterku, kterou stále svíral v ruce. Ale nebyla už taková tma jako předtím. Rozbitým oknem dopadaly do hangáru paprsky právě vyšlého měsíce.
Zvedl baterku, posunul vypínač a zazářilo světlo. Před ním stál stroj, ale podivný a nehmotný - přízrak stroje, stopa, kterou po sobě zanechal, než byl přemístěn do budoucnosti.
Zdvihl volnou ruku a rukávem kabátu si osušil čelo. Teď už to bylo za ním. Udělal to, proč sem přišel. Zasadil úder za Stona, zastavil Finnův postup.
Téma přednášky zmizelo; už nebyl žádný předmět, o kterém by Finn mohl kázat. Místo toho tu posměšně stálo skutečné kouzlo, s kterým Finn už léta bojoval.
Vycítil za sebou pohyb a otočil se tak prudce, až mu baterka vypadla z prstů, dopadla na zem a odkutálela se.
Kdesi ve tmě promluvil hlas.
"Shepe," oslovil Blaina žoviálně, "to byla čistá práce."
Blaine ztuhl a zaplavila ho beznaděj.
Protože věděl, že je to jeho konec. Dostal se nejdál, kam až mohl dojít. Nakonec svůj závod prohrál.
Poznal ten srdečný hlas. Nikdy by ho nemohl zapomenout.
Člověk, který stál ve tmě hangáru, byl jeho starý přítel Kirby Rand!

Kapitola 24
Rand, který ve tmě tvořil skvrnu ještě temnější, popošel a zdvihl ze země baterku. Otočil se, aby posvítil na hvězdný stroj, a v záplavě světla bylo vidět, jak uvnitř stroje tančí vznášející se zrnka prachu.
"Ano," řekl Rand, "skutečně čistá práce. Nevím, jak jsi to udělal ani proč, ale zcela jistě je to tvoje zásluha."
Vypnul baterku a okamžik stáli beze slova ve tmě, narušované jen pruhy měsíčního světla, které sem dopadalo okny.
Potom Rand řekl: "Předpokládám, že víš, že za tohle ti Udice dluží poděkování."
"Nech toho," řekl tvrdě Blaine. "Víš moc dobře, že jsem to neudělal pro Udici."
"Nicméně," pokračoval Kirby, "se stalo, že právě v této oblasti se naše zájmy shodují. Nemohli jsme tu ten přístroj nechat stát. Nemohli jsme dovolit, aby padl do nepovolaných rukou. Jistě mi rozumíš."
"Perfektně," odpověděl Blaine.
Rand si ho změřil. "Očekával jsem potíže, a jestli si Udice něco nepřeje, pak jsou to potíže. Zvlášť když k nim dochází na venkově."
"Žádné problémy, kterých by se Udice musela obávat, nebyly," řekl Blaine.
"To rád slyším. A co ty, Shepe? Jak se ti vede?"
"Docela dobře, Kirby."
"To je fajn," řekl Kirby. "To je moc fajn. To mám opravdu radost. A teď myslím, že bychom odtud měli odejít."
Vedl ho přes místnost zpátky k rozbitému oknu a ustoupil stranou.
"Půjdeš první," řekl Blainovi, "a já hned po tobě. Rád bych tě požádal jako přítel přítele, aby ses nepokoušel utéct."
"Neměj obavy," odpověděl mu Blaine suše. Potom rychle prolezl oknem.
Mohl by se pokusit o útěk, samozřejmě, pomyslel si, ale bylo by to úplné šílenství, protože Rand měl bezpochyby zbraň a mohl by ji docela účinně použít - i v měsíčním světle. A navíc, kdyby došlo k nějaké střelbě, mohla by přiběhnout Harriet, aby mu nějak pomohla, a kdyby se do toho zamíchala, šlo by všechno přátelství stranou. Když se podvolí, říkal si téměř nábožně, zůstane Harriet ukrytá ve vrbovém houští. Uvidí, co se stalo, a ve chvilce si udělá o situaci obrázek.
Harriet byla jeho jediná naděje.
Protáhl se oknem a ustoupil stranou, aby mohl prolézt Rand.
Rand seskočil na zem a otočil se k němu; snad až příliš rychle, příliš jako lovec. Pak se znovu uvolnil a usmál se.
"To byl dokonalý trik, Shepe," řekl. "Perfektně připravený. Jednou mi budeš muset podrobně vyprávět, jak jsi to udělal. Ukrást hvězdný stroj není jednoduchá věc."
Blaine spolkl překvapení a doufal, že měsíční světlo skrylo výraz, který se mu musel objevit ve tváři.
Rand natáhl ruku a vzal ho kamarádsky za loket.
"Auto je támhle," řekl. "Přímo u cesty."
Kráčeli společně přes pás šustících travin. Kraj byl jiný, už nebyl temný a hrůzostrašný, ale zalit měsíčním světlem vypadal jako očarovaný. Po pravé straně leželo město, řady potemnělých domů, které vyhlížely spíše jako mohyly než domy, s mlhavým vzorem holých stromů rýsujících se proti východní obloze jako rozeklané štětce. Na sever a na západ

se táhlo stříbrné území prérie, ploché a jednotvárné, a tou nepřítomností jakékoliv změny působilo dojmem nekonečnosti.
Hned u cesty bylo vrbové houští.
Blaine k němu vrhl letmý pohled, ale viděl jen stromy. Nikde nezahlédl odlesk měsíčního světla na kovu; udělal ještě krok nebo dva, podíval se znovu a tentokrát věděl, že se nemůže mýlit. V houštinách nebylo žádné auto. Harriet byla pryč.
Správné děvče, pomyslel si. Má dobrý odhad. Zmizela zřejmě hned, jak se objevil Rand. Nejspíše si rychle spočítala, že jediný způsob kterým by mohla věci prospět, je rychle se ztratit a počkat, jak se situace vyvine.
"Předpokládám," řekl Rand, "že nemáš kam jít."
"Ne," odpověděl Blaine, "to nemám."
"Tohle je špatné město," řekl mu Rand. "Berou tady ty záležitosti s čarodějnictvím a upíry skutečně vážně. Policie mě dvakrát zastavila. Varovali mě, abych se ukryl. Velice přísně mi vysvětlovali, že je to pro mou vlastní bezpečnost."
"Všichni jsou dost rozrušení," řekl Blaine. "Je tady Lambert Finn."
"Ach ano," řekl bezstarostně Rand. "Náš starý přítel."
"Můj ne. Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal."
"Úžasný duch," pravil Rand. "Skutečně okouzlující."
"Vím o něm jen velice málo. Jen to, co jsem slyšel."
Rand něco zavrčel.
"Navrhoval bych," řekl potom, "abys přečkal noc v Misii. Správce ti najde koutek, kam se budeš moci uložit. Nepřekvapilo by mě, kdyby vyštrachal také nějakou láhev. Najednou cítím, že potřebuji pořádného panáka něčeho ostrého."
"Taky bych si jednoho dal," souhlasil Blaine.
Protože bojovat teď nemělo smysl, stejně jako utíkat. Šel s ním a čekal na svou příležitost. Rand se pokoušel ho vyvést z rovnováhy a Blaine se snažil udělat totéž jemu. A všechno, co věděl, co oba dva ve skrytu duše chápali, bylo to, že je to maximálně zdvořilá, ale smrtelně nebezpečná hra.
I když… Proč by měl být otrávený? Po těch několika posledních týdnech, říkal si, vypadá Udice jako báječné místo. I kdyby ho poslali do izolace do Baji v Kalifornii, bylo by to lepši než perspektiva, kterou měl v tomto městě u Missouri.
Došli k autu stojícímu vedle cesty. Blaine počkal, až se Rand usadí za volant, a pak sám nasedl.
Rand nastartoval motor, ale nerozsvítil světla. Vyjel s autem na silnici a přidal plyn.
"Policie skutečně nemůže dělat nic víc," řekl, "než zahnat tě do úkrytu, ale nevidím žádný důvod, proč bychom se s nimi měli zaplést, když se jim můžeme vyhnout."
"Máš pravdu," přikývl Blaine.
Rand objel centrum města a plížil se bočními ulicemi. Nakonec toho nechal a ujížděl nahoru alejí, zabočil na parkoviště a zastavil.
"Jsme tady," řekl. "Pojďme si dát něco k pití."
Na jeho zaklepání se boční dveře otevřely a vešli do zadní místnosti Obchodní misie. Většina plochy, kterou Blaine spatřil, byla využívána jako skladiště, ale jeden roh sloužil jako obývací pokoj. Stála tam postel, kamínka a stůl. Byl tam také masívní kamenný krb, v němž plápolala polena, a před ním byla rozmístěna křesla.
Poblíž dveří, které vedly do přední části obchodu, stálo jakési zařízení, podobné mohutné bedně, a Blaine, ačkoliv je nikdy neviděl, v něm okamžitě rozpoznal tranzo - přístroj sloužící k přenášení hmoty, který způsobil, že se po celé zeměkouli rozšířila rozsáhlá síť Obchodních misií a zvětšily se ekonomické možnosti obchodu. Pomocí tohoto zařízení mohlo přicházet hned po ohlášení jakékoliv zboží, když někoho z tisíců maloobchodních prodejců napadlo, že by je potřeboval.
To byl ten přístroj, o kterém mluvil Dalton tu noc na party u Charline - přístroj, který, jak řekl, mohl zničit přepravce na celém světě, kdyby se Udice někdy rozhodla dát ho k veřejnému používání.
Rand položil ruku na jedno z křesel. "Udělej si pohodlí," řekl Blainovi. "Grant obstará láhev. Máte nějakou, že ano, Grante?"
Správce se ušklíbl. "To víte, že mám. Jak jinak bych mohl žít na místě, jako je tohle?"
Blaine se posadil do jednoho z křesel před krbem a Rand si vybral to proti němu. Zamnul si ruce.
"Rozešli jsme se u láhve," připomněl Blainovi. "Řekl bych, že se tedy zrovna hodí, abychom při láhvi zase obnovili naše přátelství."
Blaine cítil, jak v něm narůstá napětí, pocit, že je lapen. Ale na Randa se usmál.
"Víš, jaký náskok jsem tu noc měl?" otázal se. "Mizerných osm krátkých minut. To bylo všechno."
"Spletl ses ve výpočtech, Shepe. Měl jsi jich přesně dvanáct. Chlapci byli při vyndavání záznamu trochu pomalí."
"A Freddy? Kdo by si jen pomyslel, že Freddy pracuje pro tebe?"
"Divil by ses," řekl ironicky Rand, "kolik různých lidí pro mě dělá."
Uvolněně seděli před plápolajícím ohněm z jabloňového dřeva a měřili si jeden druhého.
Nakonec Rand promluvil: "Proč mi o tom neřekneš, Shepe? Ještě neznám všechny odpovědi. Nemohu si to celé sestavit. Dostal ses do té situace tam za Plejádami a všechno jsi splnil…"
"Splnil?"
"Jistě. Splnil. Dokonale. Věděli jsme, že něco máš, a poslali jsme tam další, ale to tvoje stvoření tam sedělo, zíralo na ně a to bylo všechno. Pokoušeli se s ním promluvit, ale bylo úplně němé. Předstíralo, že je neslyší. Dělalo, že nerozumí…"
"Bratrství," řekl Blaine. "Podstoupili jsme takový obřad. Tomu bys nerozuměl."
"Myslím, že ano," řekl Rand. "Jak dalece je z tebe cizinec, Shepe?"

"Vyzkoušej mě a uvidíš."
Rand se otřásl. "Ne, díky. Víš, sledoval jsem tvoji stopu. Začalo to u Freddyho a postupně to bylo čím dál tajuplnější."
"A co s tím zamýšlíš udělat?"
"To kdybych, k sakru, věděl," řekl Rand.
Správce přinesl láhev a dvě skleničky.
"Pro vás nic?" zeptal se Blaine.
Grant zavrtěl hlavou. "Mám vepředu složené nějaké zboží. Jestli vám to nebude vadit…"
"Ovšem, že ne," řekl mu Rand. "Pokračujte v práci. Ještě něco…"
"Co, pane?"
"Chtěl bych se zeptat, jestli by tu pan Blaine mohl zůstat na noc."
"Jistě. I když tu jsou dost polní podmínky."
"To nevadí," řekl Blaine.
"Nabídl bych vám svoji postel, pane - ale upřímně řečeno - nebyla by to žádná výhoda. Časem si na ni člověk zvykne, naučí se takhle žít, ale napoprvně…"
"Neměl jsem v úmyslu vám ji zabrat."
"Mohl bych přinést pár přikrývek a vy byste se mohl uložit na zemi. Věřte mi, bylo by to lepší než ta postel."
"Mně je to jedno," souhlasil Blaine. "Budu vděčný za cokoliv."
Rand zdvihl láhev a vytáhl zátku.
"Přinesu ty přikrývky za chvilku," řekl jim správce.
"Děkuji, Grante," přikývl Rand.
Muž odešel. Dveře, které vedly do přední části obchodu, se za ním se slabým zaskřípěním zavřely.
Rand nalil skleničky.
"Poslouchej," řekl, "pokud nechceš, nemusíš tu zůstávat."
"Ne?"
"Vracím se zpátky do Udice. Pomocí tranza. Můžeš jít se mnou."
Blaine byl ticho. Rand mu podal skleničku.
"No, co říkáš?" zeptal se.
Blaine se zasmál. "Děláš to moc jednoduše."
"Možná," řekl Rand.
Napil se a opřel se v křesle.
"Tu cizí složku mohu pochopit," řekl. "To je riziko povolání, kterému je vystaven každý průzkumník. Ale jak s tím souvisí hvězdný stroj? Ovšem, byl jsi spolčený se Stonem."
"Víš, že Stone je po smrti?"
"Ne, o tom jsem neslyšel." Ale znělo to nepřesvědčivě.
A náhle z tónu Randova hlasu jakousi intuicí Blaine poznal, že je Randovi jedno, že je Stone mrtvý a Finn je zřejmě ve městě. Nezáleželo mu na tom. Nebo v tom mohlo být ještě něco víc. Možná, že je Rand docela spokojený, když ví, že je Stone mrtev, možná, že z velké části souhlasí s tím, co dělá Finn. Protože na světě bez parírů spočívá monopol Udice, na všech těch miliónech lidí po celém světě, kteří byli nuceni nábožně vzhlížet k Udici, protože obchodovala s hvězdami. A tak si Udice a Rand, uvědomil si Blaine s trochou leknutí, mohli snad i přát, aby viděli, jak se Finnova křížová výprava valí vpřed ke svému nevyhnutelnému závěru.
A kdyby tomu tak bylo, nemohla to být Udice, a ne Finn, kdo zasadil Stonovi onu smrtící ránu?
Chtěl tu myšlenku zahnat, ale pořád mu vířila hlavou, protože ukazovala situaci v jiném světle. Nemuselo jít jen o prostý souboj mezi Finnem a Stonem, mohlo to být složitější.
Možná by bylo nejlepší, řekl si, okamžitě popřít jakékoliv spojení s hvězdným strojem. Snad to měl popřít už v hangáru, když se o tom Rand poprvé zmínil. Ale kdyby řekl pravdu, kdyby Randovi prozradil, že ještě před několika hodinami o hvězdném stroji nevěděl, nejspíš by ztratil jediný trumf, který snad měl nějakou váhu. A i kdyby mu to řekl, Rand by mu zřejmě stejně odmítl uvěřit, protože se koneckonců s Rileym staral o náklaďák, který ten stroj vezl skoro celou cestu z Mexika.
"Trvalo vám strašně dlouho," řekl Blaine, "než jste mě dohonili. Copak jste mě ztratili? Nebo jste se tím jen bavili?"
Rand se zamračil. "Skoro jsi nám zmizel, Shepe. Zachytili jsme tě v tom městě, kde tě málem oběsili."
"Ty jsi tam tu noc byl také?"
"No, ne osobně," řekl Rand, "ale měl jsem tam pár lidí."
"A to mě skoro nechali oběsit?"
"Tedy, upřímně řečeno, nemohli jsme se dohodnout. Ale ty jsi to vyřešil za nás."
"A kdyby ne…?"
"Myslím, že bychom je nejspíš nechali, aby tě pověsili. Byla tu samozřejmě možnost, že kdybychom tě z toho vytáhli, zavedl bys nás k hvězdnému stroji. Ale v tu chvíli jsme byli zcela přesvědčeni, že ho vypátráme i sami."
Hlasitě položil sklenici na stůl. "Bláznivý nápad!" vykřikl. "Převážet takový stroj v té staré rachotině. V jakémkoliv -"
"Je to prosté," řekl Blaine a odpovídal tak za Stona. "A ty víš proč. Víš to stejně dobře jako já. Nikdo žádný blázen nebyl. Kdybys ukradl něco velice cenného, odvezl bys to co nejdál a co nejrychleji…"
"To by udělal každý," souhlasil Rand.
Viděl, že se Blaine usmál, a oplatil mu úsměv.
"Shepe," řekl, "mluvme na rovinu. Kdysi jsme byli dobří přátelé. Možná, že přes všechno, co vím, jsme jimi zůstali."
"Co chceš vědět?"

"Ty jsi ten stroj právě teď někam přemístil…"
Blaine přikývl.
"A můžeš ho zase vrátit?"
"Ne," řekl mu Blaine. "Jsem si úplně jistý, že bych to neuměl. Já jsem - no, jenom jsem si jaksi z někoho vystřelil."
"Ze mě snad?"
"Ne, z tebe ne. Z Lamberta Finna."
"Ty Finna nemáš rád, co?"
"Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal."
Rand zvedl láhev a znovu dolil sklenice. Vypil polovinu té své a zvedl se.
"Musím odejít," řekl, hledě na hodinky. "Dneska je zase jedna z těch party u Charline. Za nic na světě bych si ji nenechal ujít. Víš určitě, že nechceš jít taky? Charline by tě jistě ráda viděla."
"Ne, díky. Zůstanu tady. Pozdravuj ode mne Freddyho."
"Freddy," řekl Rand, "už u nás není."
Blaine vstal a přešel s Randem k tranzu. Rand otevřel dveře. Vnitřek se trochu podobal nákladnímu výtahu.
"Hrozná škoda," řekl Rand, "že je nemůžeme používat i pro přenos do vesmíru. Ušetřilo by to spoustu lidí."
"Předpokládám," zajímal se Blaine, "že na tom pracujete."
"Jistě," odpověděl mu Rand. "Je to jen záležitost dotažení řídícího systému."
Napřáhl ruku. "Měj se, Shepe. Ještě se uvidíme."
"Na shledanou, Kirby," řekl Blaine. "Budu se snažit, aby k tomu nedošlo."
Rand se pousmál, vstoupil do stroje a zavřel za sebou dveře. Nebylo vidět žádný záblesk - nic, co by naznačovalo, že zařízení pracuje.
A přece už v této chvíli, jak Blaine věděl, byl Kirby Rand opět zpátky v Udici.
Odvrátil se od přístroje a zamířil ke křeslu před krbem. Dveře vedoucí z přední části obchodu se otevřely a do místnosti vešel Grant. Přes ruku nesl složenou pruhovanou huňatou přikrývku.
"Mám jenom tohle," oznámil. "Zapomněl jsem, že tu nic jiného není."
Zdvihl přikrývku a rozložil ji.
"Není to krása?" otázal se.
Měl pravdu. Byla to jakási kožešina a byla upravena tak, že se v záři ohně třpytila, jako by ji někdo poprášil drobounkými úlomky démantů. Byla zlatožlutá, s příčnými černými pruhy a vypadala spíš jako hedvábí než jako kožešina.
"Už je to několik let," řekl Grant. "U řeky tábořil nějaký muž. Přišel sem a objednal si ji. Udice měla trochu potíže s okamžitým odesláním, ale nakonec ji dodali. Jistě víte, pane, že vždycky splní přání zákazníka."
"Ano, vím," přisvědčil Blaine.
"Ten člověk už se potom nikdy neobjevil. Ale ta kožešina byla tak krásná, že jsem se nemohl odhodlat poslat ji zpátky. Zapsal jsem ji do inventáře a předstíral jsem, že se mi jednoho dne naskytne možnost ji prodat. To se mi ovšem nikdy nepovede. Na tenhle zapadákov stojí příliš mnoho peněz."
"Co to je?"
"Ta nejteplejší, nejlehčí a nejměkčí kožešina ve vesmíru. Používají je táborníci. Jsou lepší než spací pytle."
"Nemohu si ji půjčit," bránil se Blaine. "Stačí mi běžná přikrývka -"
"Ale jen si ji vezměte," řekl mu Grant. "Uděláte mi tím radost. Moje ubytovací možnosti jsou tak ubohé, že se až stydím. Pokud vím, vy jste spával v luxusních podmínkách…"
Blaine se zasmál a zvedl ruku na znamení souhlasu.
"Dobrá," řekl. "A díky."
Grant mu dal přikrývku a Blaine ji potěžkal v ruce. Nemohl uvěřit, že by mohla být tak lehká.
"Mám ještě nějakou práci," řekl mu správce. "Kdyby vám to nevadilo, vrátím se a dodělám to. Můžete se uložit, kde chcete."
"Jen běžte," odpověděl Blaine. "Dopiji skleničku a zalehnu. Nedáte si jednu se mnou?"
"Později," řekl správce. "Vždycky si loknu, než jdu do postele."
"Nechám tu pro vás láhev."
"Dobrou noc," řekl správce. "Uvidíme se ráno."
Blaine se vrátil ke křeslu a posadil se, kožešinu položil na klín. Přejel po ní rukou a byla tak měkká a teplá, že budila dojem, jako by byla ještě živá.
Zvedl sklenku, pomalu vychutnával drink a přemítal o Randovi.
Ten muž byl snad nejnebezpečnější člověk na světě. I přesto, co říkal Stone o Finnovi - byl pro Blaina ten nejnebezpečnější. Úlisné buldočí číhání, slídil, který uskutečňoval politiku Udice, jako by to byla svátost. Žádný nepřítel Udice nebyl nikdy před Randem v bezpečí.
A nyní netrval na tom, aby se s ním Blaine vrátil. Jeho pozvání znělo téměř lhostejně, jako by se jednalo jen o drobnou společenskou záležitost, a nebyla na něm vidět žádná rozmrzelost nebo zjevné zklamání, když Blaine odmítl. Ani se nepokusil použít násilí, ačkoliv to bylo nejspíše proto, říkal si Blaine, že nevěděl přesně, s čím by se mohl setkat. Během pronásledování toho zřejmě zažil dost, než aby si hrál na jeho strážce, neboť věděl, že muž, po kterém pátral, má nějaké, pro Udici zcela nové, tajemné schopnosti.
Proto postupoval pomalu a obezřetně a zakrýval to nenuceností, která ovšem nikoho nemohla oklamat. Protože Rand, to Blaine věděl, byl člověk, který se nevzdával.
Měl ještě něco v záloze - a bylo to tak dobře skryté, že nevykukoval ani růžek.

Byla to připravená nastražená past. O tom nebylo pochyb.
Blaine seděl tiše v křesle a dopil svou skleničku.
Byla to od něj možná hloupost zůstávat v této Obchodní misii. Snad by bylo lepší, kdyby se zvedl a zmizel. Ale to právě mohlo být to, co od něj Rand očekával. Třeba ta past číhala za dveřmi a vůbec ne v Misii. Zdálo se být velice pravděpodobné, že tato místnost byla jediným místem na světě, kde mohl v bezpečí přenocovat.
Potřeboval úkryt, ale nepotřeboval spánek. Možná by zde měl zůstat, ale neměl by usnout. Mohl by si lehnout na podlahu, zabalit se pevně do pokrývky a předstírat, že spí, ale přitom sledovat Granta. Neboť jestliže byla v tomto pokoji past, mohl ji odhalit jedině Grant.
Položil sklenici na stůl vedle té, z které pil Rand, dosud ze čtvrtiny plné. Posunul láhev, aby stála vedle skleniček. Sbalil přikrývku pod paži a přešel k ohni. Uchopil pohrabáč a postrčil hořící polena k sobě, aby oživil zmírající plameny.
Rozhodl se, že si lehne tady, přímo před krbem, takže světlo bude mít za sebou a bude osvětlovat místnost.
Pečlivě rozložil přikrývku na podlahu, svlékl si kabát a složil ho místo polštáře. Odkopl boty a lehl si na kožešinu. Byla měkká a poddajná, skoro jako matrace, přestože vůbec nebyla silná. Přetáhl ji přes sebe a ona hladce splynula v jeden celek jako spací vak. Zažíval pohodlí, které nepocítil od těch dob, kdy byl ještě chlapec a hověl si v posteli pod pokrývkou ve svém pokoji za těch nejchladnějších zimních nocí.
Ležel a díval se do tmy skladiště. Viděl slabé obrysy sudů, pytlů a beden. A jak ležel v tom tichu, rušeném jen občasným zapraskáním ohně za jeho zády, začínal si uvědomovat slabé aróma, které naplňovalo místnost - nepopsatelný pach věcí, jež byly na Zemi cizí. Nebyl to odporný nebo exotický pach, ani nijakým způsobem zarážející, vůbec ne, ale jakási vůně, jaká se na Zemi nevyskytovala, vůně pocházející z koření a výrobků, ze dřev a potravin a ze všech těch dalších věcí shromážděných z různých planet. A jen malá část místních zásob, jak věděl, byla pro jednu z menších Misií nezbytné a běžné zboží. Byla to Misie s úplným potenciálem obrovských skladišť Udice, které byly na požádání okamžitě dostupné díky tranzu stojícímu v rohu.
A představovalo to jen malou část obchodu s hvězdami - byla to jen ta část, která byla hmatatelná, jedna malá část, kterou si mohl člověk koupit nebo vlastnit.
Existovala však také větší, neviditelná, téměř neuvědomovaná složka činnosti Udice - vyhledávání a sběr (a stejně tak hromadění myšlenek a vědomostí pochytaných v hlubinách vesmíru.
Na univerzitách Udice je studenti ze všech koutů světa prosévali, snažili se je porovnávat, studovat a v některých případech i aplikovat. V dobách, které teprve přijdou, to budou právě tyto znalosti a tyto myšlenky, co bude určovat směr vývoje a konečný osud celého lidstva.
Ale bylo to daleko komplikovanější. Jednak existovaly myšlenky a znalosti odhalené, jednak tajné soubory vědomostí a faktů držených v trezorech nebo přinejlepším kontrolovaných důvěryhodnými výbory a odborníky.
Neboť Udice - ve jménu lidstva, stejně jako ve svém vlastním zájmu - nemohla zveřejnit vše, co objevila.
Existovaly jisté nové přístupy, filozofie, ideje, či jak to nazvete, které, i když měly platnost ve svých vlastních společenských strukturách, nebyly v žádném ohledu lidské a ani se nedaly, třeba s největší představivostí, přizpůsobit lidské rase a lidským kritériím hodnot. A byly i další, které by se i daly využívat, ale bylo je nutné velmi pečlivě studovat, než se daly, bez ohledu na to jak zkresleně, předvést užšímu okruhu lidí, neboť mohly mít vedlejší účinky na lidské myšlení a lidská hlediska. A byly i zcela použitelné, které ale stejně nebylo možné pustit na veřejnost snad dalších sto let - myšlenky tak dalece vpředu, tak revoluční a převratné, že musely čekat, až se k nim lidstvo propracuje.
A v této oblasti muselo ležet cosi, o čem Stone přemýšlel, když započal své tažení, aby zlomil monopol Udice, aby přinesl paranormálním lidem mimo Udici určité měřítko velikosti jejich dědictví, které bylo pouze jejich, neboť měli úžasnou přednost svých schopností.
S tím Blaine mohl souhlasit, protože nebylo správné, říkal si, že by všechny výsledky PK měly být usměrňovány přísnou kontrolou monopolu, který za jedno století existence ztratil vroucnost své víry a svého poslání pro blaho lidstva ve zmatku komercialismu, jaký předtím žádný lidský tvor ani doba nepoznali.
Podle všech pravidel slušnosti patřila parakinetika i lidstvu samotnému, nikoliv skupině lidí či společnosti, dokonce ani svým objevitelům nebo dědicům těchto objevitelů - neboť její objevení, lépe řečeno uvědomění si její existence (nezáleží na tom, jaký termín si pro označení vyberete), nemohlo být v žádném případě výsledkem práce jednoho člověka nebo osamělé skupiny lidí. Bylo to něco, co muselo ležet v poli působnosti veřejnosti. Byl to naprosto přirozený jev - výstižněji řečeno přírodní zdroj jako vítr, dřevo nebo voda.
Polena za Blainem, prohořelá až ke svému středu, se s ohnivým praskotem zhroutila. Otočil se, aby se na ně podíval - Nebo se k nim spíše pokusil otočit.
Ale nemohl se pohnout.
Něco nebylo v pořádku.
Přikrývka ho začala nějakým způsobem těsně svírat.
Zapřel se oběma rukama do stran, aby ji uvolnil, ale nemohl ruce roztáhnout a osvobodit se.
Sevření spíše ještě vzrostlo. Cítil, jak se pokrývka utahuje.
Vyděšeně se pokoušel vymrštit tělo, aby se posadil.
Nešlo to.
Přikrývka ho držela v jemném, ale nepovolujícím objetí.
Byl tak dokonale znehybněn, jako by byl svázán provazem. Aniž by o tom věděl, z přikrývky se stala svěrací kazajka, která ho pevně, i když pohodlně spoutala.
Ležel tiše na zádech, a zatímco jeho tělem probíhalo mrazivé chvění, na čele mu vyrazil pot a stékal do očí.
Protože předtím očekával nějakou past.
Bál se jí.

Byl před ní ve střehu.
A teď, ze své svobodné vůle a bez sebemenšího podezření, ji kolem sebe sklapl.

Kapitola 25
Když si s ním potřásl rukou a vstoupil do komory tranza, Rand řekl: "Ještě se uvidíme." Znělo to přátelsky a velmi důvěrně. A měl důvod to říci, pomyslel si Blaine smutně, protože tohle všechno naplánoval. Věděl přesně, co se stane, a vymyslel to naprosto dokonale - našel způsob, jak uvěznit člověka, kterého se zřejmě trochu bál a nevěděl přesně, co od něj může očekávat.
Blaine ležel nehybně na podlaze, udržován v této poloze obtočenou pokrývkou - až na to, že to samozřejmě žádná pokrývka nebyla. Byl to určitě jeden z tajuplných objevů, které Udice shledala prospěšnými pro své vlastní účely a úzkostlivě je utajovala. Bezpochyby předvídala, že pro něj možná najde určité speciální uplatnění.
Blaine pátral v paměti, ale nenašel nic - nic, co by se jen trochu týkalo takovéto věci, snad jakési parazitické formy života; věci, která za normálních okolností tiše a klidně ležela jako přikrývka, ale která byla přivedena k vražednému životu, když se setkala s něčím živým a teplým.
Nyní ho měla a za několik okamžiků ho mohla začít požírat nebo cokoliv jiného, co by s ním mohla mít v úmyslu. Věděl, že je zbytečné s ní bojovat, neboť při každém pohybu těla by se ta věc ještě pevněji sevřela.
Znovu v mysli pátral po klíči k té věci a znenadání něco objevil - viděl to - temnou, neuspořádanou planetu se spletí porostu a záhadnými obyvateli, kteří se belhali, vrávorali a plazili. Bylo to děsivé místo, viděl ho přes opar vzpomínek jen mlhavě, ale co ho nejvíc překvapilo, bylo to, že i když paměť úplně prohrabal, byl si zcela jistý, že žádné takové vzpomínky neměl. Nikdy tam nebyl, nikdy nemluvil s nikým, kdo tam byl, i když to mohlo být něco, co získal z dimensina - v nějaké promarněné hodině před mnoha lety. Vrylo se mu to hluboko do mysli a až do této chvíle o tom neměl ani tušení.
Vidina se vyjasňovala a stávala se ostřejší, jako by někde v jeho mozku kdosi nastavoval čočky, aby dostal lepší obraz, a viděl nyní v pozoruhodných a otřesných detailech jakousi formu života, která přebývala ve zmatku chaotické džungle. Ti živočichové byli děsiví a obscénní, lezli, plazili se a byla v nich vědomá chladná zuřivost, nekontrolovaná a nevědomá krutost, řídící se jen pudem hladu a pudem nenávisti.
Blaine ležel ztuhlý pekelnou hrůzou z toho místa, neboť měl téměř pocit, jako by tam skutečně byl, jako by jedna jeho část ležela na podlaze před krbem, zatímco druhá polovina stála zcela reálně uprostřed odporné džungle.
Zdálo se mu, že slyší zvuk (či té jeho druhé polovině se zdálo, že ho slyší), a jeho část pohlédla nahoru na něco, co snad mohlo být stromem, i když to bylo příliš sukovité, příliš trnité a příliš odpudivé na to, aby to byl skutečný strom, a při pohledu vzhůru uviděl na větvi visící přikrývku, na jejíchž chlupech se blýskaly zlomky démantového prachu a která na něj skoro padala.
Vykřikl - nebo to vypadalo, že vykřikl - a planeta a její obyvatelé zmizeli, jako by ruka v jeho mozku rozostřila optiku.
Byl zpátky, úplně, v místnosti s krbem a skladištěm a s přístrojem tranzo stojícím v rohu. Dveře, které vedly do obchodu, se otevřely a přicházel jimi Grant.
Grant vešel a uvolnil zarážku dveří, které se za ním zavřely. Potom popošel a tiše se zastavil, obrovský a netečný, a prohlížel si muže na zemi.
"Pane Blaine," řekl měkce. "Pane Blaine, jste vzhůru?"
Blaine neodpověděl.
"Máte otevřené oči, pane Blaine. Stalo se vám něco?"
"Nic," řekl Blaine. "Jen jsem ležel a přemýšlel."
"Přemýšlelo se vám dobře, pane Blaine?"
"Velmi dobře, opravdu."
Grant se pozvolna pohyboval vpřed. Našlapoval na špičky, jako by se plížil ke zvířeti. Dostal se ke stolu a zdvihl láhev. Přiložil ji ke rtům a zhluboka se napil.
Odložil láhev.
"Pane Blaine, proč nevstanete? Mohli bychom se posadit, popovídat si a dát si jednu dvě skleničky. Moc často se k povídání s lidmi nedostanu. Přicházejí sem a nakupují, jistě, ale neprohodí se mnou víc, než nezbytně musí."
"Ne, díky," řekl Blaine. "Je mi docela příjemně."
Grant se pohnul od stolu a posadil se do jednoho z křesel před krbem.
"To byla hanba," řekl, "že jste se nevrátil do Udice s panem Randem. Udice je úžasné místo."
"Máte docela pravdu," odpověděl Blaine. Reagoval automaticky, aniž by tomu věnoval větší pozornost.
Neboť nyní věděl - poznal, kde vzal ty vzpomínky, odkud se vynořil ten mentální obraz jiné planety. Získal ho z úhledné hromádky informací, které dostal od růžové bytosti. On sám pochopitelně nikdy tu planetu nenavštívil, ale růžové stvoření ano.
A v paměti toho bylo víc než jen obraz planety jako z laterny magiky. Stejně tak tam byl uložen soubor dat o této planetě a jejím životě. Ale neuspořádaný; dosud neroztříděný a velmi obtížně přístupný.
Grant se v křesle naklonil a slabě se uculoval.
Natáhl ruku a poklepal prsty na přikrývku. Vydala zvuk jako němý buben.
"No," optal se, "jak se vám to líbí, pane Blaine?"
"To poznáte," řekl mu Blaine, "až se mi dostanete do rukou."
Grant vstal z křesla a vrátil se ke stolu, přičemž znehybnělého Blaina teatrálně a posměšně obešel. Zvedl láhev a dal si další hlt.
"Vy mě do rukou nedostanete," řekl, "protože za chvilku vás strčím támhle do tranza a vrátím vás do Udice."

Znovu se napil a postavil láhev zpátky.
"Nevím, co jste udělal," řekl. "Nevím, proč vás chtějí. Ale mám své příkazy."
Napůl zvedl láhev, ale pak se rozmyslel. Vrátil ji doprostřed stolu. Přešel k Blainovi a němě se nad ním tyčil jako věž.
Objevil se další obraz, další planeta, a uviděl bytost, která kráčela po něčem, co snad mohla být cesta. Nepodobala se ničemu, co Blaine dosud viděl. Vypadala asi jako chodící kaktus ale nebyl to kaktus a nic nenasvědčovalo tomu, že je to rostlina. Ale ani stvoření, ani cesta neměly velký význam. Důležité bylo to, co šlo tomu stvoření v patách, neohrabaně poskakujíce - půltucet přikrývek.
Honicí psi, pomyslel si Blaine. Kaktus byl lovec a tohle zde byli honicí psi. Nebo to byl lovec, který líčí pasti, a těmi byly ony. Přikrývky, ochočené z těch původních, které obývaly planetu po-rostlou džunglí, snad naložené nějakým vesmírným obchodníkem, dostatečně odolné, aby přežily hvězdnou radiaci, a přivezené na tuto planetu na výměnu za něco jiného, stejně cenného.
Možná pomyslel si vzrušeně Blaine, to bylo právě na této planetě, kde Udice přikrývku, která se teď kolem něho obtáčela, objevila a přivezla ji na Zem.
A ještě něco se v jeho mozku zmítalo - jakýsi výraz, velice cizí, snad výraz z řeči kaktusů. Bylo to barbarské, jak to slovo křivilo jazyk a nedávalo žádný smysl, ale když se k němu Grant s napřaženýma rukama sehnul, aby ho zvedl, vykřikl Blaine ten výraz, jak nejsilněji mohl.
A jak ho vykřikl, pokrývka se uvolnila. Už ho nesvírala. Blaine se mocným švihem těla překulil pod nohy muže, který se nad ním skláněl.
Grant se se vzteklým zařváním skácel obličejem k zemi. Blaine se zvedl na ruce a na kolena, osvobodil se a jedním skokem se přenesl na stůl.
Grant vstal ze země. Z jeho nosu, tam, kde narazil na prkna podlahy, pomalu kapala krev a valila se i z odřených kloubů ruky.
Udělal rychlý krok dopředu a obličej mu zkřivil ostrý strach - strach z muže, který se dokázal sám osvobodit z pout přikrývky, a z toho, že selhal ve své práci.
Potom vyrazil - hlavu skloněnou, ruce rozpažené, roztažené prsty - přímo na Blaina. Byl velký a silný a hnalo ho naprosté zoufalství, což bylo dvojnásob nebezpečné, neboť mu bylo všechno jedno.
Blaine uskočil stranou, ale ne dost daleko. Jedna z Grantových rozpřažených rukou ho chytila za rameno, sklouzla po něm, prsty divoce tápaly a svíraly se, až zachytily Blainovu košili. Na chvilku ho sevření vychýlilo z rovnováhy, pak látka povolila a rozpárala se s hlubokým zaskučením.
Grant se otočil a znovu se vrhl vpřed. Z hrdla mu vycházelo zvířecí vrčení. Blaine, pevně rozkročený, švihl rychle pěstí. Cítil, jak narazila na maso a kosti, uviděl, jak se Grantovo tělo zachvělo a ten velký muž se zapotácel.
Blaine udeřil znovu a ještě jednou, stále sledoval ustupujícího Granta. Každou ránu vedl až z kolen a dopadaly s takovou silou, že mu od lokte dolů paže znecitlivěla. Údery Grantem otřásaly a nutily ho couvat, nemilosrdně a neúnavně.
Nebyl to hněv, co Blaina pohánělo, i když hněv v sobě cítil; ani strach nebo odvaha, ale prostá a logická úvaha, že je to jeho jediná šance, že musí toho muže před sebou vyřídit, nebo bude vyřízený sám.
Dal první přesnou ránu a nesměl se zastavit. Nebyl tvrdý a houževnatý rváč; všechno by ztratil, kdyby nechal Granta znovu nabýt rovnováhy, kdyby mu dal možnost, aby proti němu znovu vyrazil nebo aby se do něj trefil pořádnou ranou.
Grant se slepě potácel, rukama zuřivě máchal vzduchem a údery ho ničily. Blaine s rozmyslem nemilosrdně zacílil na jeho bradu.
Zazněl dutý úder, Grantova hlava poskočila dozadu a stočila se ke straně. Tělo začalo ochabovat, svaly ani kosti ho již nemohly udržet. Grant se s rachotem zhroutil na podlahu a ležel jako hadrová panenka, oloupená o svou vycpávku z pilin.
Blaine nechal paže klesnout. Na kotnících rukou cítil bodání odřenin a mrtvou tupou bolest procházející svalstvem.
Proběhlo jím slabé překvapení - že to byl schopen dokázat; že on, se svými dvěma pěstmi, udělal z té veliké lidské bestie hromadu zkrvavené hmoty.
Dal první dobrou ránu a nebylo to nic než obyčejná náhoda. Objevil klíč, který odemykal přikrývku. Byl i v tom kus štěstí?
Uvažoval o tom a poznal, že to nebyla náhoda, že šlo o solidní informaci, vytěženou ze souboru faktů, který byl uložen do jeho mozku když si s ním bytost na planetě vzdálené pět tisíc světelných let směnila myšlenky. Ten výraz byl povel přikrývce, aby uvolnila sevření. Kdysi, během svého duševního vandrování nepředstavitelným vesmírem, nasbírala růžová bytost úžasné množství informací o kaktusových lidech. A z této neuvěřitelně zpřeházené hromady rozmanitých údajů byl bystrý mozek, patřící lidskému druhu, schopen vybrat jeden bezvýznamný detail, který měl v daném okamžiku pro přežití úžasnou hodnotu.
Blaine stál a díval se na Granta, ale muž se stále nehýbal.
A co teď? uvažoval Blaine.
Mohl by odtud samozřejmě odejít. Co nejrychleji. Protože kdykoliv mohl z tranza vystoupit někdo z Udice a pátrat po tom proč ještě nebyl odeslán, úhledně svázaný a krotký.
Mohl by se dát znovu na útěk, říkal si s hořkostí Blaine. Utíkání byla věc, kterou uměl skutečně dobře. Byl už na útěku nepřetržitě několik týdnů a zdálo se, že to nemá konce.
Věděl, že jednou bude muset přestat prchat. Někde se bude muset zastavit, když pro nic jiného, tedy alespoň proto, aby si zachoval úctu sám k sobě.
Ale ten čas ještě nepřišel. Dnes v noci by měl znovu začít utíkat, ale tentokrát s pevným cílem. Této noci pro svůj útěk

něco získal.
Otočil se, aby sebral ze stolu láhev, a zakopl o přikrývku, která ležela zmuchlaná na podlaze. Divoce ji odkopl, až ochable, téměř schlíple přistála na hromadě polen u krbu.
Blaine uchopil láhev do ruky a přešel místností ke kupě zboží uloženého ve skladovací části.
Objevil žoky a dloubl do nich. Byly měkké a suché. Vylil na ně obsah láhve a prázdnou láhev mrštil do kouta.
Vrátil se ke krbu, odstranil mříž a nabral na lopatu hořící uhlíky. Vysypal je na pytle nasáklé lihovinou, pak odhodil lopatu a ucouvl.
Hromadou věcí začaly proskakovat malé modré plaménky. Rostly a s praskotem se šířily.
Blaine věděl, že to bude v pořádku.
Ještě pět minut - a celá místnost bude v plamenech. Ze skladiště se stane peklo a požár už nic nezastaví. Tranzo se žárem zkroutí a roztaví a cesta do Udice bude uzavřená.
Sehnul se, uchopil Granta za límec košile a vlekl ho ke dveřím. Otevřel je a vytáhl muže na dvůr, do vzdálenosti asi třicet stop od budovy.
Grant zasténal, pokusil se vztyčit na všechny čtyři, ale potom se opět zhroutil na zem. Blaine ho v předklonu odtáhl ještě dalších deset stop a pak jej pustil. Grant cosi mumlal, škubal sebou, ale na to, aby vstal, byl příliš potlučený.
Blaine odcházel alejí, ale na okamžik se zastavil a ohlédl se. Za okny Obchodní misie k jeho spokojenosti plápolaly rudé plameny.
Blaine se otočil zpátky a zvolna kráčel alejí dál.
Nyní, říkal si, by byla vhodná doba zavolat Finnovi. Za malou chvíli bude město vzhůru nohama kvůli požáru. a policie bude příliš zaměstnána, než aby obtěžovala člověka na ulici, protože porušil zákaz vycházení.

Kapitola 26
Na schodech hotelu stála skupina lidí a dívala se na oheň, který plápolal proti nočnímu nebi jen dva bloky odtud.
Blaina si nevšímali. Po policii nebylo ani vidu.
"To je další kousek kadetů," řekl jeden muž.
Druhý přisvědčil. "To bych rád věděl, co se jim v těch hlavách honí," řekl. "Ve dne tam přijdou a obchodují - a v noci se potom připlíží a podpálí to."
"Přísahám Bohu," řekl první muž, "nevím, proč to Udice tak klidně snáší. Nemuseli by jenom stát a přihlížet."
"Udici je to jedno," odpověděl mu druhý. "Strávil jsem tam pět let. Řeknu ti, to místo je příšerné."
Blaine vyšel po schodech a vstoupil do prázdné haly. Vrazil pěsti do kapes, aby nikdo nemohl zahlédnout otlučené a zkrvavené klouby.
Hotel byl starý a vybavení haly, jak usoudil, se už po léta nezměnilo. Byl potemnělý a staromódní a nesl se v něm slabý nakyslý zápach mnoha lidí, kteří pod jeho střechou bydleli několik krátkých hodin.
Sem a tam sedělo pár lidí, četli noviny nebo prostě jen seděli a civěli před sebe, na tvářích výraz otráveného čekání.
Blaine pohlédl na hodiny nad přepážkou. Bylo jedenáct třicet.
Prošel kolem přepážky a zamířil k výtahu u zadního schodiště.
"Shepe!"
Blaine se s trhnutím otočil.
Z velkého koženého křesla se zvedl muž a hřmotně k němu zamířil halou.
Blaine čekal, až k němu ten člověk dojde, a po celou tu dobu cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz.
Muž k němu napřáhl ruku.
Blaine vytáhl z kapsy pravou ruku a ukázal mu ji.
"Spadl jsem," řekl. "Zakopl jsem ve tmě."
Muž na ruku pohlédl. "Raději byste si to měl umýt," řekl.
"To jsem měl právě v úmyslu."
"Pamatujete se na mě, ne?" vyptával se muž. "Bob Collins. Párkrát jsem vás potkal v Udici. V baru Red Ghost."
"Ano, ovšem," řekl rozpačitě Blaine. "Už si na vás vzpomínám. Musel jsem trochu zalovit v paměti. Jak se máte?"
"Dobře. Naštvalo mě, že mě vyhodili z Udice, ale i od téhle novinářské bandy dostane člověk spoustu všemožných ran - a většinou pod pás."
"Jste tu kvůli Finnovi?"
Collins přikývl. "A vy?"
"Jdu ho nahoru navštívit."
"Jestli se vám to podaří, budete mít z pekla štěstí. Je na čísle dvě stě deset. Před jeho dveřmi sedí veliký ostrý boxer."
"Myslím, že mě přijme."
Collins se k němu naklonil. "Slyšel jsem, že jste vzal roha. Povídá se to."
"Slyšel jste správně," řekl Blaine.
"Nevypadáte moc dobře," řekl Collins. "Neurazte se, ale dostal jsem pár dolarů navíc a mohl bych…"
Blaine se zasmál.
"Nebo něco k pití?"
"Ne. Musím spěchat k Finnovi."
"Děláte s ním?"
"No, ne tak docela…"
"Podívejte se, Shepe, dřív v Udici jsme byli dobří kamarádi. Můžete mi říci, co víte? Cokoliv. Když tady odvedu dobrou práci, možná mě pošlou zpátky do Udice. Nic bych si nepřál víc."

Blaine zavrtěl hlavou.
"Koukněte, Shepe, kolují všechny možné pověsti. Dole u řeky našli náklaďák, který sjel z cesty. Něco na něm vezli, něco, co má pro Finna obrovský význam. Oznámil to tisku. Má něco, co chce, abychom viděli. Říká se, že to je hvězdný stroj. Řekněte mi, Shepe, mohl by to být hvězdný stroj? Nikdo neví nic určitého."
"Já o tom nevím vůbec nic."
Collins se naklonil ještě blíž a ztišil hlas k chraplavému šeptání. "Je to velká věc, Shepe. Jestli to Finn bude moci definitivně rozhodnout. Myslí si, že má v rukou něco, co paríry vyřídí - každého paríra, celý pojem PK - jednou provždy. Víte, že na tom pracoval léta. Poněkud nenávistným způsobem, jistě, ale celá léta. Šířil nenávist křížem krážem po celé zemi. Je to prvotřídní demagogický agitátor. Potřebuje už jenom tohle, aby to dotáhl do konce. Když dostane příležitost, celý svět mu bude ležet u nohou. Dejte mu ten důkaz - a svět přivře oči nad tím, jak toho dosáhl. Lidé s křikem vyrazí a budou prahnout po krvi parírů."
"Zapomněl jste, že jsem také parír."
"Tím byl i Lambert Finn - svého času."
"Všude už je příliš mnoho zášti," řekl unaveně Blaine. "Je už moc nenávistných nálepek. Reformátoři nazývají paranormální lidi paríry a paríři říkají reformátorům kadeti. A vám je to fuk. Je vám jedno, kam to povede. Nešel byste a nepronásledoval byste někoho až k smrti. Ale budete o tom psát. Naplníte stránku krví. A houby vám záleží na tom, čí krev to je, hlavně že je to krev."
"Pro lásku boží, Shepe…"
"Takže já vám něco řeknu. Můžete napsat, že Finn nemá nic na předvádění, že nemá co říci. Můžete napsat, že se bojí. Můžete napsat, že si spálil prsty…"
"Shepe, vy si ze mě děláte legraci!"
"Neodváží se vám ukázat, co má."
"A co to je?"
"Něco, co kdyby ukázal, tak by to z něho udělalo hlupáka. Říkám vám, že se to neodváží ukázat. Zítra ráno bude Lambert Finn ten nejvyděšenější člověk, jakého kdy svět poznal."
"Tohle nemohu napsat. Přece víte, že nemohu…"
"Zítra v poledne," řekl mu Blaine, "to bude psát každý. Když začnete hned teď, stihnete poslední ranní vydání. Bude to světový sólokapr - jestli ale máte odvahu to udělat."
"Mám to považovat za důvěrnou informaci? Mám…"
"Rozhodněte se sám," řekl Blaine. "Je to pravda, každé slovo. Je to na vás. Teď už musím jít."
Collins váhal. "Díky, Shepe," řekl. "Strašně moc děkuji."
Blaine ho tam nechal stát, prošel kolem výtahu a vydal se do schodů.
Vyšel do druhého patra a tam, na konci chodby nalevo, seděl muž, v křesle zakloněném až ke zdi.
Blaine kráčel rozhodně chodbou. Když přišel blíž, strážce se zhoupl s křeslem dopředu a vstal.
Zvedl ruku proti Blainově hrudi.
"Moment, pane."
"Je to naléhavé. Musím vidět Finna."
"Ale on nechce vidět nikoho."
"Mohl byste mu předat vzkaz?"
"V tuto dobu ne, pane."
"Řekněte mu, že jsem od Stona."
"Ale Stone…"
"Jen mu řekněte, že jsem od něho."
Muž nerozhodně stál. Pak nechal paži klesnout.
"Počkáte tady," řekl. "Půjdu a zeptám se ho. Nepokoušejte se o nějakou hloupost."
"To je v pořádku. Počkám."
Čekal a přemítal, jestli udělal dobře. V položeru zatuchlé chodby ho přepadaly pochybnosti. Možná, říkal si, by se měl prostě otočit a rychle odejít.
Muž se vrátil.
"Stůjte klidně," přikázal mu. "Musím vás prohledat."
Po Blainovi přejely zkušené ruce, hledající nůž nebo pistoli.
Muž spokojeně kývl. "Jste čistý," řekl. "Můžete jít dovnitř. Budu hned za dveřmi."
"Rozumím," odpověděl Blaine.
Strážce otevřel dveře a Blaine vešel.
Místnost byla zařízena jako obývací pokoj. Za ní byla ložnice.
Uprostřed pokoje byl umístěn psací stůl a za ním stál vysoký muž. Byl oblečen do pohřebního oděvu s bílou vázankou. Jeho dlouhý kostnatý obličej připomínal dlouhou zimou vyzáblého koně, ale odrážel se v něm tvrdý, přísný cíl, až z něj šel strach.
Blaine kráčel pevně vpřed, až došel ke stolu.
"Vy jste Finn," řekl.
"Lambert Finn," odpověděl muž dutým hlasem, ale tónem kultivovaného řečníka, který nikdy nedokáže přestat být řečníkem, dokonce ani když odpočívá.
Blaine vytáhl ruce z kapes a položil je na stůl. Viděl, jak se Finn zadíval na krev a špínu.
"Vaše jméno," řekl Finn, "je Shepherd Blaine a vím o vás všechno."

"I to, že se vás chystám jednoho dne zabít?"
"I to," odpověděl Finn. "Nebo vás z toho přinejmenším podezírám."
"Ale ne dnes v noci," řekl Blaine, "protože chci vidět, jak se budete tvářit zítra. Chci vidět, jestli to dokážete zvládnout a vysvětlit."
"A proto jste mne přišel navštívit? To jste mi musel říci?"
"Je to zvláštní," řekl Blaine, "ale zrovna v tuto chvíli mě nenapadá žádný jiný důvod. Skutečně nedokážu říci, proč jsem se obtěžoval přijít."
"Možná chcete uzavřít obchod?"
"Na to jsem nemyslel. To, co bych chtěl, mně vy dát nemůžete."
"Snad ne, pane Blaine, ale vy máte něco, co chci já. Něco, za co bych vám bohatě zaplatil."
Blaine na něj hleděl a neodpovídal.
"Účastnil jste se jednoho obchodu s hvězdným strojem," řekl Finn. "Mohl byste mi vysvětlit jeho cíle a motivy. Mohl byste pospojovat jednotlivé útržky. Mohl byste mi ten příběh vyprávět. Bylo by to dobré svědectví."
Blaine se na něj ušklíbl. "Už jste mě jednou měli," řekl. "Nechali jste mě upláchnout."
"To ten ufňukaný doktor," rozzuřil se Finn. "Bál se, že by byl kravál a jeho nemocnice by mohla získat špatnou pověst."
"Měl byste si lépe vybírat své lidi, Finne."
Finn zavrčel. "Neodpověděl jste mi."
"Myslíte ohledně toho obchodu? To by bylo drahé. To by bylo strašně drahé."
"Jsem připraven zaplatit," řekl Finn. "A vy peníze potřebujete. Jste bez prostředků, na útěku, Udice je vám v patách."
"Před slabou hodinkou," souhlasil Blaine, "mě Udice svázala a chystala se mě zabít."
"Ale vy jste uprchl," přikývl Finn. "Možná, že se vám to podaří i příště. A stejně tak i v dalším případě. Ale Udice se nikdy nevzdá. Podle toho, jak vypadá situace, nemáte nejmenší šanci."
"Myslíte speciálně já? Nebo kdokoliv? A co vy?"
"Vy speciálně," odpověděl Finn. "Znáte Harriet Quimbyovou?"
"Velmi dobře," řekl Blaine.
"Je špiónem Udice," pronesl klidně Finn.
"Jste naprostý blázen!" vykřikl Blaine.
"Přestaňte křičet a zamyslete se nad tím," řekl Finn. "Myslím, že budete souhlasit."
Hleděli jeden na druhého přes desku stolu a ticho oživlo, bylo jako třetí přítomný v místnosti.
V Blainově mozku se zdvihla rudá myšlenka: Proč ho nezabít teď?
Neboť by to nebylo obtížné. Člověk ho mohl snadno nenávidět. Ne pouze z principu, ale jeho osobně, samu jeho podstatu.
Všechno, co člověk musel udělat, bylo uvědomit si nenávist, která se šířila celou zemí. Stačilo přivřít oči a viděl pomalu se rozkládající tělo, napolo zamaskované listím; opuštěné tábořiště s dekami přichystanými pro ty, kdo se zde ukryjí, a rybu k večeři, ležící na pánvi; plameny zjizvený komín, tyčící se proti nebi.
Napůl zvedl ruce ze stolu, ale pak je znovu položil.
Potom něco udělal, docela nechtěně, aniž by o tom přemýšlel, aniž by to jen vteřinu plánoval nebo ho to náhle napadlo. A hned jak to udělal, věděl, že to nezpůsobil on, ale ten druhý, ten, kdo se skrýval v jeho lebce.
Neboť on to udělat nemohl. Nemohlo by ho to napadnout. Žádnou lidskou bytost.
Blaine pronesl velmi tiše: "Vyměním si s tebou myšlenky."

Kapitola 27

Měsíc plul vysoko nad zaoblenými útesy, které lemovaly koryto řeky, dole v údolí houkala zasmušilá sova a mezi voláním se sama sobě chechtala. Její smích se nesl čerstvým nočním vzduchem, v němž byl cítit brzký mráz.
Blaine se zastavil před shlukem zakrslých cedrů, které se držely u země jako sukovití, shrbení staří lidé, a napjatě stál a naslouchal. Ale neslyšel nic kromě pochechtávání sovy a slabého šelestění umíněného listí, visícího dosud na topolech na svahu pod ním, a pak ještě další zvuk, tak tichý, že skoro pochyboval, zda jej skutečně slyší - vzdálený a snový hukot, hlas mohutné řeky plynoucí netečně pod stěnami nočním světlem zalitých útesů.
Blaine si dřepl a přikrčil se k zemi. Schoulil se v hluboké temnotě pokroucených cedrů a znovu si opakoval, že ho nikdo nesleduje, nikdo ho nehoní. Ani Udice, neboť požárem Obchodní misie se cesta pro Udici dočasně uzavřela. A ani Lambert Finn. Zrovna v tuto chvíli byl Finn ten poslední, kdo by ho pronásledoval.
Blaine tam seděl a vzpomínal bez stopy soucitu na pohled Finnových očí, když si s ním vyměnil myšlenky - zrak skelný hrůzou nad tím drzým znesvěcením, nad tím úmyslným poskvrněním slavného kazatele a velkého proroka, který oděl svou nenávist do pláště téměř náboženského, kam až se ho odvážil využít.
"Co jste to udělal!" vykřikl s chladným strnulým děsem. "Co jste mi to provedl!"
Neboť pocítil svazující mrazivý třes cizoty, obrovské nelidskosti a závan nenávisti, která vycházela ze samotného Blaina.
"Věc!" řekl mu Blaine. "Nejste nic než věc! Už nejste Finn. Jste člověkem jen zčásti. Jste částečně mnou a částečně něčím, co jsem objevil pět tisíc světelných let odtud. A doufám, že se tím zalknete."
Finn otevřel ústa dokořán a potom je sklapl, jako past sklapne čelisti.
"Nyní musím odejít," řekl mu Blaine, "a aby nedošlo k nějakému nedorozumění, snad byste mohl jít se mnou. Ruce kolem ramen, jako bychom byli dva dlouho odloučení bratři. Budete ke mně mluvit jako dávný důvěrný přítel, protože když to neuděláte, postarám se, aby se všichni dozvěděli, co vlastně jste."

Finn váhal.
"Co vlastně jste," opakoval znovu Blaine. "A všichni ti reportéři budou pozorně poslouchat každé mé slovo."
To Finnovi stačilo - více než to.
Protože to byl muž, uvažoval Blaine, který si nemohl dovolit, aby ho postihl jakýkoliv nesmyslný magický rituál, i když třeba fungující. Byl to puritánský, nelítostný, neúnavný reformátor, který se považoval za strážce morálních hodnot celé lidské rasy, a nesměl se kolem něho objevit ani stín skandálu, ani stopa podezírání.
Tak ti dva šli chodbou, po schodech a přes hotelovou halu ruku v ruce a rozmlouvali, sledováni pohledy všech okolostojících novinářů.
Vyšli na ulici, na obloze ještě svítila rudá záře hořící Misie, a kráčeli po chodníku, jako by se uchýlili stranou kvůli nějakému konečnému rozhodnutí.
Potom Blaine vklouzl do aleje a dal se do běhu směrem k východu, směrem k údolí řeky.
Tak jsem, pomyslel si, znovu na útěku a bez jediného plánu - jen znovu utíkám. I když mezi jednotlivými útěky rozdal několik úderů a zastavil Finnův postup. Oloupil ho o jeho děsivý důkaz věrolomnosti parírů a v nich skrytého nebezpečí; oslabil jeho mysl, která už nikdy, bez ohledu na to, co Finn udělá, nemůže být tak omezená a tak chorobně egoistická jako dříve.
Seděl a naslouchal. Noc byla tichá, až na řeku, sovu a listí topolů.
Pomalu se postavil na nohy, a jak to udělal, ozval se náhle jiný zvuk - vytí, v kterém bylo slyšet cvakání zubů. Na okamžik zůstal ochromeně a strnule stát. Ten zvuk rozechvíval strunu mimovolného strachu z dávných staletí - z jeskyň, a ještě před nimi z jiných dob, kdy člověk žil v hrůze z noci.
To byl pes, říkal si, nebo snad prérijní vlk. Vlkodlaci přece nejsou. Věděl, že neexistují.
Ale přesto zapracoval instinkt, který mohl stěží ovládnout - pud ponoukající ho k útěku, bláznivému a bez cíle, aby našel úkryt, jakýkoliv úkryt před tím slinícím nebezpečím, které klusalo v měsíč-ním svitu.
Napjatě stál, čekal na zavytí, ale už se znovu neozývalo. Tělo se uvolnilo, povolil napjaté svaly, opadla nervozita a byl opět téměř sám sebou.
Uvědomil si, že kdyby uvěřil, kdyby jen zpola uvěřil, byl by se musel dát na útěk. Bylo to jednoduché - nejdříve uvěřit a potom utíkat. A to dělalo lidi jako Finn tak nebezpečnými. Pracovali s lidskými instinkty, které ležely těsně pod kůží - s pudem strachu a následně s pudem nenávisti.
Opustil cedrový hájek a opatrně zamířil podél útesů. Chůze v měsíčním světle, jak se poučil, byla zrádná. Byly tu napůl skryté kameny které se zvrtávaly pod nohama, a ve stínu ukryté díry a výlomy, hotové pasti na kotníky.
Znovu přemýšlel o jedné věci, která ho tížila - která ho trápila už od té chvíle, co mluvil s Finnem.
Harriet Quimbyová - Finn řekl, že je špiónem Udice.
Samozřejmě to nemohla být pravda, protože právě Harriet mu pomohla z Udice uniknout.
Jenže - byla s ním v tom městě, kde ho téměř oběsili. Byla s ním, zatímco zabili Stona. Byla s ním, když šel do hangáru u silnice, kde ho chytil Rand.
Snažil se zařadit seznam vzpomínek zpátky na jejich místo v mysli, ale nechtěly tam zůstat. Neustále se tlačily ven, aby ho sužovaly.
Bylo to směšné. Harriet nebyla žádný špión. Bylo to prima děvče od novin a zatraceně dobrá kamarádka. Byla schopná, klidná a tvrdá. Mohla by být, připustil si Blaine, dobrý špión, kdyby jen chtěla - ale bylo to její povaze cizí. Úskoků nebyla schopna.
Útes přešel do příkrého úvozu, který se svažoval k řece, a na jeho kraji stála malá skupinka propletených stromů.
Blaine přešel k nižšímu konci hájku a usadil se na zem.
Pod ním se valila řeka, její černé vody probleskovaly stříbrem a mráz vanoucí z údolí byl ještě černější. Po obou stranách ubíhaly skály jako stříbřité hrbaté přízraky.
Sova tiše zahoukala, ale hukot vody byl nyní silnější, a když se člověk pozorně zaposlouchal, slyšel bublání vody, jak plyne po písčinách a hledá si cestu skrz stromy, které rostly z břehů a nakláněly se nad ní, kořeny dosud zakotvené v zemi, vrcholky ve vodě.
Tohle by nebylo špatné místo, pomyslel si Blaine, kde by se dala přečkat noc. Neměl žádnou deku ani přikrývku, ale stromy by mu poskytly přístřeší a ukryly by ho. A byl by tu bezpečnější než kdekoliv, kde dnes byl.
Zalezl do křoví, které rostlo pod stromy, a vyčistil si místo, kde bude přebývat. Musel odvalit jeden nebo dva kameny a odstranit zlomenou větev. Po hmatu potmě shrabal hromádku listí a po celou tu dobu myslel na chřestýše. Ačkoliv, říkal si, je už trochu pokročilý podzim na to, aby bylo mnoho chřestýšů.
Schoulil se na kupu listí, ale nebylo to tak pohodlné, jak doufal. Ale dalo se to vydržet a nebude tu pobývat moc dlouho. Brzy vyjde slunce.
Ležel tiše, všude kolem tma. Všechny zážitky toho dne začaly nemilosrdně defilovat po obrazovce vědomí - duševní shrnutí, které se pokoušel zastavit, ale neúspěšně.
Nekonečný filmový pás se vytrvale odvíjel, běžely dojmy a zážitky, jimiž byl ten den nabit, naplněn nereálnem všech dodatečných mentálních rekapitulací.
Kdyby to jen dokázal nějak zastavit, kdyby tak mohl myslet na něco jiného.
A bylo tu ještě něco - mysl Lamberta Finna.
Opatrně do ní pronikal, až ho udeřila do tváře chladná a sveřepá spleť strachu, nenávisti a pletich, která se svíjela jako klubko červů. A v jejím nitru byla čirá hrůza - hrůza z jiné planety, která proměnila svého lidského pozorovatele v ječícího maniaka, který se, když se vrátil z této hvězdy, zmítal ve svém hvězdném stroji s pěnou u úst, s vytřeštěnýma očima a prsty zkroucenými jako paňáty.
Bylo to odpuzující a obscénní. Bylo to surové a bezútěšné, bylo to všechno, co tvořilo protějšek lidskosti. Drmolilo to,

pokřikovalo a vylo. Cizí umrlčí lebka k němu chtivě pošilhávala. Nic nebylo čisté a jasné; neviděl žádné detaily, ale pociťoval propastnou podstatu zla.
Blaine sebou trhl a v mozku mu vybuchl výkřik, který vymazal hlavní centrum děsu.
Ale přetrvávala ještě další myšlenka - prchavá a absurdní.
Vzpomínka na Hallowe'en.
Blaine se jí pevně zachytil a bojoval, aby ji jádro cizí hrůzy nenapojilo na cívku toho nekonečného filmu.
Hallowe'en - mírná říjnová noc, kdy ulicí pluly tenké pavučiny kouře ze spáleného listí, ulicí osvětlenou pouličními lampami nebo úplňkem měsíce, který visel přímo nad vrcholky holých stromů a byl větší, než jej kdy Blaine v životě viděl, jako by se o něco přiblížil Zemi, aby sledoval všechnu tu zábavu. Vysoké pronikavé dětské hlasy letěly ulicí a všude se neslo cupitání běžících malých nohou, jako by kolem obíhaly skupinky skřítků, povykujících radostí a volajících na všechny strany. Nad všemi dveřmi zářila světla jako srdečná pozvání pro šprýmaře a zahalené postavy přicházely a odcházely, svírajíce vaky, které se s přibývajícím večerem nadouvaly a těžkly.
Blaine si na to podrobně vzpomínal - téměř jako by to bylo včera a on byl šťastné dítě pelášící městem. Ale věděl, že ve skutečnosti to bylo velmi dávno.
Bylo to předtím, než se rozšířil ten hnusný a všeobecný děs - kdy kouzla byla ještě mizejícími bláznivými nápady, byla v nich legrace a Hallowe'en byl veselý. A rodiče neměli strach, že jsou jejich děti v noci venku.
Dnes by byl takový Hallowe'en nemyslitelný. Nyní byl Hallowe'en dobou, kdy se dveře zavíraly na závoru, kdy se pevně ucpávaly komíny a nad vchody se přitloukala zvlášť účinná kouzelná znamení.
Je to moc špatné, pomyslel si. Dřív byla spousta legrace. Jednou v noci pověsili s Charlie Jonesem vedle okna starého pana Chandlera klepátko a stařík s křikem vyběhl s předstíraným hněvem, v ruce držel pušku a oni odtamtud prchali tak rychle, že spadli do příkopu za Lewisovým domem.
A ty dávné doby byty tak krásné, že nemohl myslet na nic jiného.

Kapitola 28
Probudil se ztuhlý, prokřehlý a zmatený a nemohl si vzpomenout, kde je. Protože nad ním se klenuly spletené větve a nepodobaly se ničemu, co kdy předtím viděl. Tělo ho bolelo od tvrdé země a chvěl se chladem. Díval se do větví a pozvolna se v něm probouzelo vědomí - kdo je a kde je.
A proč.
A vzpomněl si na Hallowe'en.
Prudce se posadil a uhodil se do hlavy o větev.
Neboť teď mu došlo, že jde o víc než jen o vzpomínku na Hallowe'en.
Že jde o spiknutí!
Zůstal toporně a ohromeně sedět, zatímco v jeho nitru bouřila zuřivost a strach.
Bylo to ďábelské, a přitom tak prosté - byl to ten nejúžasnější taktický manévr, jaký mohl člověk jako Lambert Finn naplánovat.
Nesměl dovolit, aby se něco takového stalo. Neboť kdyby k tomu došlo, rozpoutala by se nová vlna veřejné nenávisti k parírům, a až by se ta prudká reakce přehnala, byly by zavedeny nové restriktivní zákony. I když ty zákony by snad ani nebyly třeba, protože celá akce by mohla vyvolat pogrom, který by stál život tisíce parírů. Plán Hallowe'en by vedl k takové bouři obecného násilí, jakou svět často nezažil.
Věděl, že je jen jediná šance. Musí se dostat do Hamiltonu, neboť to je nejbližší místo, kde může najít nějakou pomoc. Lidé z Hamiltonu mu jistě pomohou. Je to sídlo parírů, které tu okolí trpí jen se sebezapřením. Jestli se něco takového stane, pak Hamilton zemře.
A Hallowe'en, pokud správně počítal, bude pozítří. Ne, špatně, protože dnes už je nový den. Když začne hned teď, zbývají mu necelé dva dny, aby to zastavil.
Vylezl z houští a spatřil, že slunce nevystoupilo výše než o jednu dlaň nad vrcholky kopců na východě. V ranním vzduchu se vznášela ostrá, čistá vůně a strmé svahy se světlými plochami sluncem vysušené trávy spadaly k hnědému toku řeky. Otřásl se chladem a třel si ruce, aby se trochu zahřál.
Hamilton ležel severněji po řece, protože motel Plainsman stál u silnice, která vedla z Belmontu na sever, a Hamilton byl odtamtud jen asi jednu nebo dvě míle.
Sestupoval šikmo po svahu a pohyb vyhnal z jeho těla chlad. Stoupající slunce jako by nabíralo sílu a více hřálo.
Dorazil k písčitému mysu, který vybíhal do řečiště, a vydal se po něm. Voda byla od písku a jílu hnědá a hněvivě hučela, jak se točila kolem špičky písčitého výběžku.
Blaine došel na jeho konec a dřepl si. Ponořil do vody dlaně sevřené do tvaru nádobky a nabral pískem zvířenou vodu. Zvedl dlaně k ústům a napil se. Voda měla tmavě hnědou chuť - chuť bahnitého jílu a rozkládající se vegetace. Když zavřel ústa, mezi zuby mu zaskřípal písek.
Ale byla to voda. Zaháněla žízeň. Znovu si nabral a pil, voda mu protékala mezi prsty, ať je sevřel sebevíc silně, a jen trocha mu svlažovala hrdlo.
Tiše seděl v podřepu a cítil mír a osamění, jako den po stvoření světa - jako by země byla dosud nová a čistá a ještě nepřišla doba k vybudování historických bariér strachu a lakoty, které sužovaly lidskou rasu.
Ticho přerušilo šplouchnutí. Rychle vyskočil na nohy. Nikde neviděl nic podezřelého. Ani na břehu nebo ve vodě či na ostrůvku zarostlém vrbami, který ležel kousek za písčitým jazykem. Zvíře, pomyslel si. Nutrie nebo ondatra, vydra nebo bobr, nebo snad ryba.
Znovu zaznělo šplouchnutí, zpoza ostrůvku vyjel člun a zamířil k písčině. Na jeho zádi seděl muž, zahalený v plášti, a pádloval tak neohrabaně, až ten pohled přiváděl člověka do rozpaků. Vahou jeho těla a přívěsného lodního motoru na

zádi se příď člunu zvedala z vo-dy.
Člun se klikatě blížil a v člověku, který se oháněl pádlem, bylo cosi důvěrně známého. Blaine si uvědomoval, že toho muže už někde a někdy viděl; že se jejich životy už setkaly.
Vstoupil do mělké vody, a když se příď přiblížila, uchopil loďku a vytáhl ji na písek.
"Bůh s vámi," řekl muž na člunu. "Jak se dnes ráno máte?"
"Otec Flanagan!" vykřikl Blaine.
Po tváři starého kněze přelétl úsměv, velmi lidský, téměř sluneční úsměv.
"Jste velice daleko od domova," podivil se Blaine.
"Jdu tam," odpověděl otec Flanagan, "kam mne náš dobrý Pán vyšle."
Naklonil se kupředu a poklepal na sedátko před sebou.
"Proč na chvilku nenastoupíte a neposadíte se?" zval ho. "Bůh mi odpusť, ale jsem zcela vyčerpaný a ubitý."
Blaine povytáhl člun do bezpečnější polohy na písek a vlezl dovnitř. Posadil se na sedátko, na které kněz ukázal, a napřáhl ruku. Otec Flanagan ji uchopil do obou svých artritidou zkroucených, ale velmi jemných tlap.
"Jsem rád, že vás vidím, otče."
"A já," řekl mu kněz, "jsem naplněn zmatkem. Neboť se musím přiznat, že jsem vás sledoval."
"Myslím," řekl Blaine napůl pobaveně a napůl vyplašeně, "že člověk vaší kategorie by si mohl najít na práci lepší věci."
Kněz pustil Blainovu ruku, ale nezapomněl na ni zlehka poklepat.
"Můj synu," odpověděl, "bohužel, je to tak. Nemám lepšího zaměstnání, než se vám držet na stopě."
"Promiňte, otče. Moc vám nerozumím."
Otec Flanagan se naklonil kupředu a objal si kolena znetvořenými prsty.
"Je důležité," řekl, "abyste mne pochopil. Pozorně mě poslouchejte. Nerozhněvejte se. Dopřejte mi čas."
"Samozřejmě," souhlasil Blaine.
"Snad jste již slyšel," vyprávěl otec Flanagan, "že církev svatá je nepružná a rigidní, že lpí na starých obyčejích a dávných názorech a že se mění jen pomalu, pokud se vůbec mění. Že je přísná a dogmatická a…"
"To jsem všechno slyšel," řekl Blaine.
"Ale není to pravda. Církev je moderní a mění se. Kdyby se veškerým změnám vzpírala, Bůh nás ochraňuj, nemohla by si zachovat všechnu svou velikost a slávu. Nezmítá se v bouři veřejných projevů, dokáže pevně stát a čelit vlnobití měnících se lidských mravů. Ale přizpůsobuje se, i když dost pomalu. Je proto tak pomalá, aby si byla naprosto jistá."
"Otče, snad si nemyslíte…"
"Ale ano. Jestli si vzpomínáte, zeptal jsem se vás, zda nejste kouzelník, a vám to připadalo velmi směšné…"
"Ovšemže mi to připadalo směšné."
"Byla to základní otázka," řekl otec Flanagan, "otázka co nejjednodušší, schválně takto formulovaná, aby se na ni dalo odpovědět buď ano, nebo ne."
"Odpovím vám tedy ještě jednou. Nejsem kouzelník."
Starý kněz k němu upíral zrak. "Neustále mi téma rozhovoru velice ztěžujete," řekl.
"Jen pokračujte," řekl Blaine. "Budu se krotit."
"Církev musí vědět," navázal otec Flanagan, "jestli je paranormální kinetika skutečně lidskou schopností, nebo zda je to kouzlo. Jednoho dne, snad až za mnoho let, bude muset udělat úřední rozhodnutí. Bude muset zaujmout nějaký postoj, jako přijímala v historii během staletí určitá stanoviska ke všem morálním hodnotám. Není žádným tajemstvím, že komise teologů podrobila celou záležitost pečlivému studiu…"
"A vy?" zeptal se Blaine.
"Já jsem jen jeden z mnoha, kterým byla určena úloha průzkumníků. Prostě shromažďujeme svědectví, která budou v pravý čas předána k přezkoumání teologům."
"A já jsem součástí vašeho svědectví."
Otec Flanagan vážně přikývl.
"Jednu věc ale nedokážu pochopit," řekl Blaine. "Proč by měla mít vaše víra vůbec nějaké pochybnosti. Máte své kompletně zdokumentované zázraky. A co jsou zázraky, ptám se vás, když nezahrnují i PK? Někde ve vesmíru se musí světská a duchovní moc setkat. Zde by mohl být váš most."
"Vy tomu skutečně věříte, synu?"
"Já nejsem věřící…"
"Já vím, že nejste, říkal jste mi to. Ale odpovězte mi: Toto je to, čemu věříte?"
"Domnívám se, že ano."
"Nevím," řekl otec Flanagan, "jestli s vámi mohu zcela souhlasit. Ta myšlenka mi zavání kacířstvím. Ale v tom to není. Jde o to, že ve vás je jakási cizota - cizota, s jakou jsem se ještě u nikoho jiného nesetkal."
"Jsem napůl cizí bytost," řekl Blaine hořce. "Žádný jiný člověk se nikdy tak neodlišoval. Nerozmlouváte jen se mnou, ale i s bytostí nepřipomínající člověka ani omylem - s bytostí přebývající na planetě vzdálené pět tisíc světelných let. Žije už milióny roků nebo i déle. Bude žít další milión a možná víc než to. Vysílá svou mysl, aby navštěvovala jiné planety, ale přes všechny ty návštěvy je to bytost velice opuštěná. Čas pro ni není žádné tajemství. Pochybuji, že pro ni vůbec něco tajemstvím zůstává. A všechno, co ví ona, vím i já a mohu to využít lépe než ona - když budu mít čas. Kdybych jen někdy měl čas to všechno přehrabat, seřadit a narovnat na police uvnitř svého mozku!"
Kněz pomalu vydechl. "Myslel jsem si, že by mohlo jít o něco takového."
"Tak konejte svou práci," řekl Blaine. "Vytáhněte svěcenou vodu. Pokropte mě s ní a rozplynu se v obláček špinavého kouře."
"Mýlíte se ve mně," bránil se otec Flanagan. "To není můj cíl. Ani můj postoj. Pokud v té moci, která vás vyslala ke

hvězdám, není žádné zlo, nemůže být v tom, co jste tam získal, víc než zlo nahodi-lé."
Jedna zkroucená ruka se zvedla a sevřela Blainovu paži s drtivou silou, jakou by u ní člověk nečekal.
"Máte velkou moc," řekl kněz, "a obrovské znalosti. Máte povinnost užívat jich ke slávě Boží pro dobro všeho lidstva. Můj slabý hlas vám tu odpovědnost a břímě ukládá. Není časté, aby takovou zátěž nesl jeden člověk. Nesmíte to promarnit, synu. Nesmíte toho zneužít. Ani to nemůžete prostě nechat ležet ladem. Bylo vám to dáno - snad nějakým zásahem prozřetelnosti, jíž nemůže nikdo z nás porozumět, neboť neznáme její záměry. Taková věc; tím jsem si jist, se nepřihodí pouhou shodou okolností."
"Prst Boží," řekl Blaine, míně to jako žert, ale nebyl schopen skutečně žertovat a litoval toho, hned jak ta slova vypustil.
"Prst Boží," opakoval po něm otec Flanagan, "vám to klade na srdce."
"Nežádal jsem o to," řekl Blaine. "Kdyby se mě kdokoliv zeptal, řekl bych ne."
"Vyprávějte mi ten příběh," požádal ho otec Flanagan. "Od samého začátku. Prokažte mi tu laskavost."
"Na oplátku za laskavost, kterou prokážete vy mně."
"A co je to?" zeptal se otec Flanagan.
"Říkáte, že jste mě sledoval. Jak jste mne mohl sledovat?"
"Proč, pro pána krále?!" řekl otec Flanagan. "Myslel jsem, že jste to už uhodl. Víte, já jsem jeden z vás. Jsem docela schopný stopař."

Kapitola 29
Za řekou podřimovalo město Hamilton. Mělo jakési mlhavé rysy a bodrost starého říčního města, přestože bylo docela nové. Nad ním se zdvihaly žlutohnědé pahorky a od jejich úpatí se k městu táhla kostkovaná pole. Z komínů stoupal líný ranní kouř a rohu každého tyčkového plotu vévodila skupinka ibišků.
"Vypadá to jako klidné místo," řekl otec Flanagan. "Víte, co budete dělat?"
Blaine přikývl. "A vy, otče? Co vy?"
"Dole po řece je opatství. Budu tam vítán."
"Ale ještě se uvidíme."
"Snad. Vrátím se do svého pohraničního městečka. Jsem osamělá stráž u hranic Udice."
"Budete pátrat do dalších, kteří by mohli proniknout?"
Kněz přisvědčil. Zmírnil otáčky motoru a zamířil s člunem ke břehu. Dno zaskřípalo o písek a oblázky a Blaine vyskočil.
Otec Flanagan zvedl obličej k západní obloze a začichal. "Blíží se změna počasí," prohlásil a vypadal přitom jako pes čenichající po vychladlé stopě. "Cítím to ve vzduchu."
Blaine se k němu přebrodil vodou, která mu sahala po kotníky, a napřáhl ruku.
"Díky za svezení," řekl. "Byl by to namáhavý pochod. Ušetřilo mi to spoustu času."
"Na shledanou, můj synu. Bůh s vámi."
Blaine odstrčil člun na hlubší vodu. Kněz přidal plyn a odplouval. Blaine se za ním díval, jak se vzdaluje po proudu.
Otec Flanagan zvedl ruku k poslednímu sbohem a Blaine mu zamával.
Potom vylezl z vody a vydal se po cestě, která vedla do města.
Přišel do první ulice a poznal, že je doma.
Nebyl to jeho domov, nebyl to domov, který znal, žádný domov, o jakém kdy snil, ale domov pro celý svět. Byl tu mír a bezpečí, klid ducha, pocit psychického uvolnění - takové místo, kde by se člověk mohl usadit a žít, pouze odpočítávat dny a prožít každý den, který přijde, v celé jeho plnosti, aniž by uvažoval o budoucnu.
Na ulici lemované úhlednými upravenými domy nikdo nebyl, ale cítil, jak se na něj dívají zpoza oken každého stavení - ne slídivě nebo podezíravě, ale s vlídným zájmem.
Z jednoho dvora vyběhl pes - smutné a milé štěně - přidal se k němu a šel po jeho boku jako věrný druh.
Přišel na příčnou ulici a nalevo uviděl malou skupinu obchodů. Na schodech jednoho z nich, který odhadoval na obchod se smíšeným zbožím, seděl hlouček mužů.
Blaine a pes zabočili a kráčeli k nim. Muži tiše seděli a hleděli na něj.
"Dobré ráno, pánové," řekl. "Mohl by mi někdo z vás říci, kde najdu člověka jménem Andrews?"
Několik okamžiků bylo ticho a potom jeden muž pronesl: "Já jsem Andrews."
"Potřeboval bych s vámi mluvit," řekl Blaine.
"Posaďte se," vybídl ho Andrews, "a povězte to nám všem."
"Jmenuji se Shepherd Blaine."
"My víme, kdo jste," řekl Andrews. "Věděli jsme to, hned jak ten člun přirazil ke břehu."
"Ano, ovšem," řekl Blaine. "Mělo mi to dojít."
"Tenhle pán," ukázal Andrews, "je Thomas Jackson, támhleten Johnson Carter a ten další je Ernie Ellis."
"Jsem rád," řekl Blaine, "že jsem vás všechny poznal."
"Posaďte se," řekl Thomas Jackson. "Přišel jste, abyste nám něco řekl."
Jackson se trochu posunul, aby mu udělal místo, a Blaine si sedl mezi něj a Andrewse.
"Na úvod," začal Blaine, "bych vám měl možná říci, že jsem uprchlík z Udice."
"Něco už o vás víme," řekl mu Andrews. "Moje dcera se s vámi nedávno setkala v lese. Byl jste s mužem jménem Riley. A minulou noc jsme sem přinesli vašeho mrtvého přítele…"
"Leží na kopci," řekl Jackson. "Vypravili jsme mu trochu spěšný, ale každopádně důstojný pohřeb. Víte, nebyl pro nás tak neznámý."
"Děkuji vám, pánové," řekl Blaine.
"A taky," navázal Andrews, "byl včera v noci v Belmontu nějaký bengál…"

"Nemáme z takových událostí zrovna radost," přerušil ho Carter. "Mohli bychom se do toho lehce zaplést."
"Pokud je to tak, pak se omlouvám," řekl jim Blaine. "Ale obávám se, že vám přináším další komplikace. Jistě znáte člověka, který se jmenuje Finn."
Přikývli.
"Minulou noc jsem s ním mluvil. Něco jsem se od něj dozvěděl. Musím dodat, že je to něco, co vůbec neměl v úmyslu mi říci."
Čekali.
"Zítra v noci je Hallowe'en," řekl Blaine. "Tehdy se to má stát."
Viděl, jak ztuhli, a rychle pokračoval: "Ať tak nebo jinak, nejsem si jistý, jak se mu toho podařilo dosáhnout, Finn způsobil, že se paranormální lidé uchylují do jakési částečné ilegality. Nikdo z nich přirozeně neví, že je za tím on. Spatřují v tom nějaké pseudopatriotické hnutí nebo společenský protest. Nijak zvlášť úspěšný ani rozsáhlý, ale on nemusí být rozsáhlý. Všechno, co Finn potřebuje, je vyvolat několik incidentů - několik děsivých případů. Protože to je jeho styl práce - využívat hrozných událostí, aby vyprovokoval davové šílenství. A teď zařídil, aby mladí paranormální lidé, kteří chtějí tuto zeď izolace rozbořit, předvedli při oslavách Hallowe'enu sérii ukázek PK. Řekl jim, že je to možnost ukázat paranormální schopnosti. Snad šance, jak vyrovnat nějaké staré dluhy. Bůh ví, těch nesplacených účtů musí být spousty."
Zmlkl a rozhlédl se kolem po jejich sklíčených obličejích. "Uvědomujete si jistě, co by udělal tucet takových ukázek - tucet na celém světě - kdyby jim dal Finn ten druh publicity, jaký zamýšlí, s představami normální populace."
"To by nebyl tucet," řekl tiše Andrews. "V celosvětovém měřítku by jich mohlo být sto nebo i několik set. Druhý den ráno by nás smetli z povrchu země."
Carter se pozorně naklonil kupředu. "Jak jste to vlastně zjistil?" zeptal se. "Finn by vám to nikdy neřekl, ledaže byste táhl s ním."
"Vyměnil jsem si s ním myšlenky," řekl Blaine. "Je to technika, kterou jsem získal při svých cestách na hvězdy. Dám mu vzorek své mysli a na výměnu si vezmu duplikát té jeho. Je to něco jako obchod s kopiemi. Neumím vám to vysvětlit, ale dá se to udělat."
"Finn," řekl Andrews, "vám za tohle nepoděkuje. Ta vaše mysl musí být ta nejnezvyklejší, jakou může člověk nosit v hlavě."
"Byl úplně zmatený," řekl Blaine.
"Ty děti…" zachmuřil se Carter. "Vyváděly by jako čarodějnice. Vyrážely by dveře. Smetly by auta na hromadu. Převrátily by menší budovy a zdemolovaly je. Všude by se rozléhaly hlasy a kvílení."
"Přesně tak," řekl mu Blaine. "Zrovna jako při našem staromódním, výtržnickém Hallowe'enu. Ale pro postižené by to nebyly jenom neplechy. Viděli by v tom všechny starodávné mocnosti temnot, které se osvobodily a vrhly se na tento svět. Spatřovali by v tom práci skřítků, duchů a vlkodlaků. Ve skutečnosti by to nebylo tak hrozné, ale v představách obětí by to narostlo do obrovských rozměrů. Do rána by na plotech visela natažená střeva, muži by měli podřezaná hrdla a o život by přišla i malá děvčátka. Nejen zde, nejen tam, kde by se o tom vyprávělo, ale i všude jinde. A lidé by tomu uvěřili. Uvěřili by všemu, co by slyšeli."
"Nicméně," řekl Jackson, "nemůžete tak tvrdě odsuzovat mladé paríry, že to chtějí udělat. Řeknu vám, pane, nedovedete si představit, čím vším museli projít. Ignorovali je a vyloučili ze společnosti. Tady, na začátku života, kolem sebe nacházejí jen mříže, ukazují si na ně…"
"Vím," řekl Blaine, "ale i tak to musíte zarazit. Musí být nějaký způsob, jak tomu předejít. Můžete využít telepatii po telefonu. Nebo něco jiného…"
"To je jednoduchý vynález," vysvětloval Andrews. "I když geniální. Vyvinuli jsme ho asi před dvěma lety."
"Tak jej použijte," naléhal Blaine. "Zavolejte každému, komu můžete. Požádejte všechny, s kterými budete mluvit, aby to varování předávali dál a dál. Vytvořte komunikační řetěz -"
Andrews zavrtěl hlavou. "Nemůžeme je všechny obsáhnout."
"Můžete se o to alespoň pokusit!" vykřikl Blaine.
"Ovšem, pokusíme se," uklidňoval ho Andrews. "Uděláme všechno, co je v našich silách. Nemyslete si, že jsme nevděční. Vů-bec ne. Moc vám děkujeme. Nikdy vám to nezapomeneme. Ale…"
"Ale co?"
"Nemůžete tu zůstat," řekl Jackson. "Jde po vás Finn. A snad i Udice. Všichni se sem přijdou podívat. Počítají, že byste sem mohl utéct, abyste se ukryl."
"Můj Bože," zvolal Blaine, "přišel jsem sem…"
"Je nám to líto," řekl Andrews. "Víme, jak se musíte cítit. Mohli bychom se pokusit vás schovat, ale kdyby vás našli…"
"Dobře, v pořádku. Tak mi dejte alespoň auto."
Andrews zavrtěl hlavou. "To je příliš nebezpečné. Finn bude cesty hlídat. A mohli by vás stopovat podle poznávací značky…"
"Tak co potom? Do kopců?"
Andrews přikývl.
"Dáte mi jídlo?"
Jackson vstal. "Dojdu pro to."
"A můžete se vrátit," řekl Andrews. "Až se to všechno přežene, rádi vás tu přivítáme."
"Díky," řekl Blaine.

Kapitola 30

Blaine seděl pod osamělým stromem, který stál na menším výběžku jednoho z velkých útesů, a hleděl přes řeku. Do údolí se snášelo hejno divokých kachen, černá čára proti obloze nad východními vršky.
Byly dny, vzpomínal, kdy se v tomto ročním období obloha setměla hejny tažných ptáků, kteří přilétali ze severu a prchali před prvními divokými předzvěstmi zimních bouří. Ale dnes jich bylo málo - byli vyhubeni, připraveni o potravu vysušením oblastí, kde byla jejich hnízdiště.
Kdysi se právě tato země hemžila bizony a téměř na každém potoce žili bobři. Nyní byli bizoni a skoro všichni bobři pryč.
Člověk je vyhubil, všechny tři druhy, divoké kachny, bizony, bobry. A kromě nich i spoustu dalších.
Seděl a přemýšlel o lidské schopnosti vyhubit zvířata - některá z nenávisti nebo strachu, jiná z obyčejné touhy po zisku.
Věděl, že právě to by se nejspíše přihodilo ve velkém měřítku parírům, kdyby vyšel Finnův plán. Tam v Hamiltonu udělají, co budou moci, samozřejmě - ale bude to stačit? Měli třicet šest hodin na to, aby dali dohromady obrovskou síť varování. Mohli značně omezit možnost incidentů. Ale mohli jim zcela zabránit? Zdálo se to nemožné.
Ačkoliv, říkal si, on by měl být ten poslední, kdo by si s tím měl dělat starosti, neboť ho odmrštili a vyhnali ho. Jeho vlastní lidé, ve městě, kde se cítil jako doma, a oni ho vyženou.
Zvedl se. Utáhl řemeny batohu, do kterého mu Jackson zabalil jídlo, připnul si na jeho bok polní láhev.
Na východě viděl vzdálený kouř komínů v Hamiltonu, a přestože byl dost rozzlobený, znovu cítil zvláštní pocit domova, s kterým se setkal, když procházel jeho ulicemi. Po celém světě musí být mnoho takových měst - ghett moderní doby, kde paranormální lidé žijí tiše a nenápadně, jak jen to je možné. Jsou to lidé, kteří se stáhli do zapomenutých koutů země a čekají na den, pokud kdy přijde, kdy jejich děti nebo děti jejich dětí budou moci svobodně vyjít na veřejnost a budou rovnoprávní s těmi, kteří byli dosud jen normální.
Kolik schopností a talentu, uvažoval, musí v těchto městech ležet ladem; schopností a talentu, které by mohl svět využít, ale nikdy je nepoznal, protože právě ti lidé, kteří nemají nadání, k nim chovají zášť a nesnášenlivost.
A je smutné, že tato nenávist, tato netolerance by se nikdy nezrodila, nikdy by neexistovala, kdyby nežili lidé jako Finn - bigotní a chorobně egoističtí, přísní a upjatí puritáni, malí lidé, kteří potřebovali moc, aby je pozvedla z jejich malosti.
V lidské povaze je málo prostřednosti, pomyslel si. Buď je někdo s vámi, nebo proti vám. Střední cesta je výjimečná.
Vezměte si například vědu. Věda při uskutečňování snu o vesmíru selhala a byla považována za přiživníka. Ale mužové vědy přesto pracovali, stejně jako doposud, k prospěchu celého lidstva. Dokud bude člověk existovat, bude vědu potřebovat. V Udici byly celé zástupy vědců, kteří pracovali na objevech a problémech pocházejících z galaxie - ale v představách mas byla věda vyřízená a podvodná.
Ale už je čas vyrazit, řekl si. Neměl proč tu déle zůstávat. Nebylo třeba něco promýšlet. Musel jít dál, neboť nic jiného mu nezbývalo. Předal své varování, a to bylo vše, co mu lidé z Hamiltonu dovolili.
Měl by jít do Pierru a v kavárně, která má nade dveřmi přibité losí paroží, by se měl zeptat po Harriet. Možná by měl vyhledat několik Stonových lidí a ti by pro něj mohli najít úkryt.
Hodil si batoh s polní lahví přes rameno. Pomalu se vzdaloval od stromu.
Náhle se za ním ozval jakýsi šelest. Otočil se a zůstal stát jako opařený.
Na zem přistávala dívka, chodidly ještě neohnula stébla trávy, půvabná jako ptáček a krásná jako jitro.
Blaine stál a hleděl na ni zasažen její krásou, neboť to bylo poprvé, kdy si ji mohl pořádně prohlédnout. Předtím ji viděl jednou ve slabém světle reflektorů nákladáku a podruhé v bídně osvětleném pokoji včera v noci, ale ne déle než minutu.
Její nohy se dotkly země a vykročila k němu.
"Právě jsem se to dozvěděla," řekla. "Myslím si, že je to hanebnost. Přišel jste nám přece pomoci…"
"To je v pořádku," usmál se Blaine. "Nepopírám, že mě to bolí; ale chápu jejich důvody."
"Tolik se nadřeli," řekla, "aby nás udrželi v tichosti, mimo veškerou pozornost. Snažili se nám zařídit ucházející život. Nemohou nic riskovat."
"Já vím," přikývl Blaine. "Viděl jsem pár takových, kteří se o svůj ucházející život postarat neuměli."
"My mladí jim děláme jen starosti. Neměli bychom jít slavit Hallowe'en, ale nemáme tu nic, čím bychom se mohli pobavit. Tak často musíme zůstávat doma. A děláme to jen zřídka."
"Jsem rád, že jste včera v noci mohli přijít," řekl jí Blaine. "Kdybych neznal vás, chytili by mne a Harriet nad Stonovým mrtvým tělem…"
"Udělali jsme pro Stona, co bylo v našich silách. Museli jsme spěchat a nemohli jsme příliš dbát na formality. Ale přišli všichni. Je pohřbený na kopci."
"Váš otec mi o tom říkal."
"Nemohli jsme postavit náhrobek ani navršit mohylu. Vyřízli jsme drny a potom jsme všechno upravili do původní podoby. Nikdo by to tam nikde nepoznal. Ale všichni máme to místo zapsané v mysli."
"Stone a já jsme byli přátelé už odedávna."
"V Udici?"
Blaine přikývl.
"Vyprávějte mi o ní, pane Blaine."
"Jmenuji se Shep."
"Tak Shepe. Povídejte."
"Je to velké a rozsáhlé místo." (Věže na kopci, náměstí a chodníky, stromy a mohutné budovy, obchody, sklady a restaurace, lidé…)
Shepe, proč nás tam nechtěli?

Nechtěli?
Někteří z nás jim psali a oni nám poslali na vyplnění přihlášky. Jenom formuláře, to bylo všechno. My jsme je vyplnili a odeslali. A už jsme o nich neslyšeli.
Jsou tisíce lidí, kteří se chtějí dostat do Udice.
Ale proč tam nemůžeme my? Proč nás všechny nepřijmou? Do rezervace Udice, kde mohou všichni ti obyčejní vystrašení lidé ko-nečně najít trochu klidu?
Neodpověděl. Uzavřel před ní svou mysl.
Shepe! Shepe, co se stalo? Řekla jsem něco špatného?
Poslouchejte, Anito, Udice vás nechce. Udice není to, co si myslíte. Změnila se. Stala se z ní obchodní společnost.
Ale my jsme si vždycky…
Já vím. VÍM. VÍM. Byla to zaslíbená země. Bylo to konečné řešení. Bájné místo. Ale ona taková vůbec není. Je to účtárna. Vypočítává zisky a ztráty. Ach, jistě, bude světu pomáhat, bude posunovat lidstvo kupředu. Teoreticky i prakticky je to ta největší věc, jaká se kdy stala. Ale není v ní žádná laskavost, žádné spříznění s ostatními paranormály. Jestli chceme tu zaslíbenou zemi, musíme si ji sami vytvořit. Musíme podstoupit své bitvy, jako třeba zastavit Finna a je-ho Projekt Hallowe'en…
To jsem vám právě přišla říci. Nejde to provést.
Telefony…
Nechali projít dva hovory. Do Detroitu a Chicaga. Pak jsme zkoušeli New York, ale nemohli jsme dostat spojení. Umíte si to představit - nešlo se tam dovolat! Zkusili jsme Denver a linka byla mimo provoz! Polekali jsme se a nechali jsme toho…
Nechali jste toho! Nemůžete přestat!
Používáme teď dálkové přenosy. Máme pár přístrojů. Ale je těžké se s někým spojit. Telepatie na dálku má malé využití a moc se nepraktikuje.
Blaine ohromením strnul.
Nemohou dostat New York! Linka do Denveru je přerušená!
Přece není možné, aby měl Finn tak úplnou kontrolu.
Nemá úplnou kontrolu, řekla mu Anita. Ale má na strategicky důležitých místech své lidi. Zřejmě by mohl například narušit celosvětovou komunikační síť. A má lidi, kteří stále sledují a odposlouchávají místa, jako je naše. Nemáme víc než jeden dálkový hovor za měsíc. Když šly tři během patnácti minut, Finnovi lidé poznali, že něco není v pořádku, a odřízli nás.
Blaine sundal batoh z ramene a položil ho na zem.
"Jdu zpátky," řekl.
"To by nebylo k ničemu. Neumíte dělat to, co teď provádíme."
"Ovšem," řekl Blaine. "Nejspíš máte pravdu. Byla by jedna šance, kdybych se ale mohl dostat včas do Pierru…"
"To je to místo, kde žil Stone?"
"Ano, proč? Vy jste o Stonovi věděla?"
"Slyšela jsem o něm. Nic víc. Byl to jakýsi Robin Hood parírů. Pracoval pro nás."
"Kdybych se mohl spojit s jeho organizací… Myslím, že vím, jak…"
"Ta žena tam také žije?"
"Myslíte Harriet. Ona je jediná, kdo mě může napojit na Stonovu skupinu. Ale možná tam není. Nevím, kde je."
"Kdybyste počkal na noc, několik z nás by vás tam mohlo odnést. Ve dne je to příliš nebezpečné. Všude je moc lidí, i tady."
"Nemůže to být dál než nějakých třicet mil. Mohu to ujít pěšky."
"Po řece by to bylo jednodušší. Umíte jezdit na kanoi?"
"Kdysi jsem to uměl. Myslím, že ještě vím, jak se to dělá."
"Bude to také bezpečnější," řekla Anita. "Na řece není velký provoz. Moje sestřenice má kanoi, je to kousek po řece nad městem. Ukáži vám, kde to je."

Kapitola 31
Blížila se bouře. Neohlašovalo ji žádné varování, až na to, že den postupně šedivěl. V poledne pomalu plynoucí mraky zastínily slunce a kolem třetí hodiny se celé nebe od obzoru k obzoru potáhlo šedí, která vypadala, jako by se sama obloha srazila.
Blaine zabral pádlem a zuřivě ujížděl, aby ukrojil další míli. Byly to už roky, co nedržel v ruce pádlo, léta nedělal nic, co by se blížilo fyzické usilovné práci. Paže mu ztuhly a znecitlivěly, ramena bolela a v horní části zad ho obepnula ocelová obruč, která se s každým dalším záběrem zatahovala. Ruce měl jeden obrovský puchýř.
Ale nesnížil tempo ani neubral na síle, neboť rozhodovala každá minuta. Věděl, že až se dostane do Pierru, nebude možná schopen okamžitě nalézt skupinu parírů, kteří se Stonem pracovali, a i když je objeví, mohou mu odmítnout pomoc. Mohou si chtít ověřit jeho totožnost, mohou si chtít zkontrolovat jeho příběh, nebo ho budou celkem oprávněně podezírat, že je Finnův vyzvědač. Kdyby tam byla Harriet, mohla by se za něj zaručit, i když si nebyl jistý, jaké má ve skupině postavení, jakou váhu má její slovo. Neměl ani jistotu, že tam bude.
Ale byla to poslední velká šance. Jediná naděje, kterou měl, nemohl ji promarnit. Musí se dostat do Pierru, musí najít skupinu, musí vysvětlit naléhavost situace.
Protože kdyby selhal, znamenalo by to konec Hamiltonu a všech dalších podobných Hamiltonů po celém světě. A byl by to také konec ostatních parírů, kteří v takových Hamiltonech nebyli, ale žili nejistým, opatrným životem mezi svými

normálními sousedy.
Samozřejmě, že by všichni nezahynuli. Ale všichni, nebo téměř všichni, by se museli rozptýlit, aby se skryli ve všemožných společenských a ekonomických zákoutích a skulinách, které by byli schopni nalézt. Znamenalo by to, že parírové na celém světě by ztratili své trpěné příbytky a i ono nedokonalé porozumění, které si se svými sousedy vytvořili. Znamenalo by to další ztracenou generaci, která by se pomalu vracela mezi lidi, která by znovu získávala, bolestně a kousek po kousku, o co přišla. Následkem by byla pouť snad padesáti roky bouří hněvivých vášní, než vyroste další tolerantnější generace normálních lidí.
V tom dlouhém filmu, který se před ním odvíjel, Blaine neviděl žádný náznak pomoci - ani sympatií nebo podpory. Neboť Udici, jediné organizaci, která by mohla pomoci, to bylo prostě jedno. Tak alespoň pochopil situaci ze svého setkání s Kirbym Randem.
Ta myšlenka v něm zanechala hořkou pachuť popela, protože mu vzala tu poslední příjemnou věc, kterou na celém světě měl - vzpomínku na dny v Udici. Miloval Udici; bojoval proti nutkání uprchnout; litoval, že ji opustil; občas uvažoval, zda neměl zůstat. Ale teď již věděl, že tam zůstával až příliš dlouho, že se k ní snad nikdy neměl připojit - neboť jeho místo bylo zde, venku, v trpkém světě ostatních parírů. Uvědomil si, že v nich je naděje rozvoje paranormální kinetiky až k jejímu plnému využití.
Byli to lidé, kteří se nedovedli přizpůsobit poměrům okolního světa; vyděděnci, neboť se odchylovali od lidských norem, jak se ustavily během celé historie. A přitom to byla právě tato odchylka, která z nich dělala naději celého lidstva. Běžné lidské bytosti - druh lidských bytostí, které lidskou rasu dovedly až do tohoto okamžiku - už dnešku nestačily. Běžní lidé postrčili kulturu dopředu, jak ji jen byli schopni posunout. Sloužila svému účelu; dostala běžného člověka až na nejzazší mez. Nyní se lidstvo vyvíjelo. Teď se probudily a rostly nové schopnosti - přesně stejně, jako se vyvíjely, specializovaly a znovu vyvíjely pozemské organismy od první chvíle, kdy se první slabá jiskřička života uchytila v kypícím chemickém kotli mladé a ztřeštěné planety.
Pomatené mozky, nazývali je lidé. Kouzelníci, obyvatelé temnot - a mohl by proti tomu někdo něco namítat? Neboť každá společnost si stanovuje pro každou generaci své standardy a tyto standardy a normy nebyly určeny podle nějakého univerzálního pravidla, podle všezahrnujícího měřítka, ale podle toho, jaká byla většinová dohoda, přičemž volbu ovlivňovaly všechny předsudky a zaujatosti, všechny chybné úvahy a vratká logika, ke které je náchylná každá inteligence.
A on sám, uvažoval - jak do toho všeho zapadá on? Protože jeho mysl byla deformovaná snad nejvíce. Nebyl už ani člověkem.
Myslel na Hamilton a na Anitu Andrewsovou a sevřelo se mu srdce - ale mohl po nějakém městě, po nějaké ženě žádat, aby ho přijali?
Zabíral pádlem a snažil se zahnat ty mučivé myšlenky, snažil se rozetnout začarovaný kruh otázek, které mu vířily hlavou.
Vítr, který už nebyl mírným vánkem jako před hodinou, se změnil, ustálil se ve směru od severozápadu a nabýval na prudkosti. Hladina řeky se zčeřila a na dlouhých rovných vlnách se začínaly objevovat bílé zpěněné hřebeny.
Obloha klesla, tlačíc se na zemi, zamlžené nebe, které se rozpínalo od útesu k útesu, uzavřelo pod svou střechou řeku a zakrylo slunce, takže se ptáci snesli s neklidným štěbetáním do vrbových houštin, celí zmatení tak brzkým příchodem noci.
Blaine si vzpomněl na starého kněze, jak seděl ve člunu a čichal k obloze. "Blíží se změna počasí," říkal, cítil to ve vzduchu.
Ale počasí mě nemůže zastavit, pomyslel si divoce Blaine a zuřivě pádloval. Nic ho nemohlo zastavit, žádná síla na světě; nesměl nic takového dopustit.
Na tváři ucítil první mokrý dotyk sněhu a řeka vpředu mizela za velkou šedou oponou, která se k němu proti proudu blížila. Jasně slyšel syčení, jak vločky sněhu pleskaly do vody, a za ním hladové sténání větru, jako by nějaké velké zvíře běželo po stopě a naříkalo strachem, že nedostihne to, co před ním utíkalo.
Břeh nebyl dál než sto yardů a Blaine věděl, že se tam musí dostat a dojít zbytek cesty pěšky. Neboť přes svůj zoufalý spěch, přes zuřivý boj s časem si uvědomoval, že po řece dál pokračovat ne-může.
Pevně se opřel o pádlo, aby udržel kanoi ve směru ke břehu, a hned jak to udělal, přihnal se vítr, obklopil ho sníh a jeho svět se zmenšil na prostor o průměru několika stop. Všude kolem byl jen sníh a běžící vlny, které prchaly před větrem a zmítaly kanoí v bláznivém tanci. Břeh a útesy nad ním zmizely. Nebylo nic než voda, vítr a sníh.
Kanoe divoce poskakovala, otáčela se a Blaine ve chvilce pozbyl jakékoliv představy o směru. Během jediné vteřiny se na řece ztratil a neměl ani ponětí, kde by mohl být břeh. Zvedl pádlo a položil ho přes lavičky, pevně se držel a snažil se vybočující a zmítající se kanoi udržet v rovnováze.
Vítr začal být ostrý a mrazivý, bodal do jeho zpoceného těla jako ledový nůž. Na obočí mu ulpívaly chomáče sněhu a po obličeji stékaly proudy vody, jak se mu vločky usazovaly ve vlasech a tály.
Kanoe divoce tančila, ujížděla po vlnách a Blaine na ní zoufale visel, ztracený a bez představy, co má dělat, ohromen tímto prudkým útokem, který se s řevem přihnal po řece.
Náhle se z šedi přímo před ním vynořila skupina sněhem pokrytých vrb, ani ne dvacet stop daleko, a kanoe se nesla rovnou k nim.
Blaine měl sotva čas připravit se na náraz, přikrčit se na sedátku, ohnout nohy a sevřít rukama vzpěry.
Kanoe vrazila mezi vrby se skřípavým zvukem, který vítr ztlumil, zachytil a odnesl pryč. Loď narazila, zase vyjela z hradby vrb, potom byla vyzdvižena, pomalu se převrhla a vyklopila Blaina do vody.
Slepě zápasil, plival a kašlal, až ucítil pod nohama měkké a kluzké dno. Chytil se větví, aby se mohl postavit.
Viděl, že kanoe už není k ničemu. Zachytila dnem o skrytý pařez a zela v ní dlouhá rozšklebená trhlina. Plnila se vodou a

pomalu klesala ke dnu.
Klouzal, napůl padal, ale razil si cestu vrbovým houštím na pevnou zem. Teprve když se dostal z vody, uvědomil si, že byla teplá. Vítr, který pronikal jeho mokrými šaty, bodal jako milión ledových jehliček.
Blaine se chvěl a díval se na propletené vrbové větve, které o sebe tloukly ve vichřici.
Věděl, že musí najít nějaké chráněné místo. Musí rozdělat oheň. Jinak nepřečká noc. Zvedl zápěstí před obličej a hodinky říkaly, že jsou teprve čtyři hodiny.
Zbývá mu ještě snad hodina světla a za tu dobu musí najít nějaký úkryt před bouří a chladem.
Vypotácel se ven, sleduje břeh, a náhle ho napadlo, že nemůže rozdělat oheň. Protože neměl zápalky, nebo se alespoň domníval, že je nemá, a i kdyby, byly by provlhlé a k nepotřebě. Ačkoliv, nejspíše by je mohl usušit. A tak se zastavil, aby se podíval. Zuřivě prohledával všechny své promáčené kapsy. Ale žádné nenašel.
Vyrazil kupředu. Kdyby se mu podařilo najít nějaký úkryt, mohl by snad přežít i bez ohně. Možná díru pod kořeny vyvráceného stromu nebo dutý kmen, kam by se mohl schoulit - jakýkoliv uzavřený prostor, kde by byl chráněn před větrem, kde by jeho šaty mohly tělesným teplem částečně uschnout a zahřát ho.
Nebyly tu žádné pořádné stromy. Nebylo tu nic než nekonečné vrby, bičované prudkým větrem.
Klopýtal dál, sklouzával a padal, zakopávaje o neviditelné klacky a naplavené dříví, které zde zanechala vysoká voda.
Při mnoha pádech se pokryl bahnem, z šatů měl mrazivý krunýř, ale stále se trmácel dál. Musel vytrvat, musel najít místo, kde se schová; kdyby se zastavil, kdyby se přestal pohybovat, zmrzl by.
Opět zakopl, padl na kolena a uviděl, že o kousek dál na mělčině, chycená mezi vrbami, se vznáší zatopená kanoe, těžce se kolébající pod bouřlivými nárazy vln.
Kanoe!
Otřel si obličej zablácenýma rukama, aby se ujistil, že dobře vidí.
Byla to stejná kanoe, protože jiná tu být nemohla!
Byla to kanoe, kterou tu zanechal, když se vydal na cestu podél břehu.
A byl u ní znovu, opět zpátky!
Bojoval se svým zmateným myšlením, aby nalezl odpověď - a našel ji. Jedinou odpověď, která připadala v úvahu.
Byl lapen na malém, vrbami porostlém ostrůvku!
Nebylo tu nic než vrby. Žádné statné stromy, vývraty, dutiny nebo něco podobného. Neměl zápalky, a i kdyby je měl, nebylo tu žádné palivo - kromě roztrouseného naplaveného dříví, ale ani toho nebylo moc.
Jeho kalhoty vypadaly jako prkna, byly ztuhlé mrazem, a když ohnul nohu v koleni, praskaly. Zdálo se mu, že teplota každou minutou klesá - i když to nemohl nijak určit. Zimou nemohl ani mluvit.
Pomalu se zvedl a vzpřímeně stanul čelem proti řezavému větru. Za syčení sněhu prodírajícího se vrbami, za hněvivého hukotu bouří bičované řeky přicházela s blížící se temnotou jiná odpověď na jeho nevyslovenou otázku.
Na tomto ostrově nemohl přežít noc, ale neexistoval způsob, jak se odtud dostat. Pokud věděl, mohl se nacházet jen asi necelých sto stop od břehu, ale i kdyby tomu tak nebylo, jaký by v tom byl rozdíl? Deset ku jedné, že by se měl na břehu o něco lépe než právě tady.
Nějaká cesta musí existovat, opakoval si. Nemůže přece zemřít na tomto malém kousku země, na tomto všivém mrňavém ostrůvku. Ne snad, že by jeho život měl takovou cenu - možná ani pro něj ne. Ale byl jediný člověk, který se mohl dostat do Pierru pro pomoc.
Bylo to jako výsměch. Nikdy se do Pierru nedostane. Nedostane se pryč z ostrůvku. Nakonec prostě zůstane tam, kde je, a je víc než pravděpodobné, že ho tu nikdo neobjeví. Až přijdou jarní záplavy, popluje jeho tělo po řece se všemi ostatními předměty, které tok sebere a ponese svým zuřivým a dravým proudem.
Otočil se a odešel od břehu. Našel si místo, kde byl částečně chráněn před větrem hustým porostem vrb, pomalu se posadil a natáhl nohy před sebe. Zdvihl límec kabátu, ale bylo to jen gesto, protože to nemohlo pomoci. Pevně přitiskl k tělu přes prsa složené paže, zabořil napůl zmrzlé ruce do chabého tepla podpaží a zíral přímo před sebe do strašidelného soumraku.
Věděl, že je to s ním špatné. Když se člověk dostane do takové šlamastiky, musí se pohybovat. Musí udržovat oběh krve. Zápasit se spánkem. Třít se a cvičit. Dupat a poskakovat. Bojovat, aby se udržel naživu.
Ale bylo by to zbytečné, pomyslel si. Mohl použít všechny techniky tohoto boje, ale nakonec stejně zemře.
Přece musí existovat ještě jiný způsob, lepší než tento.
Opravdu chytrý člověk by vymyslel něco lepšího.
Problém, říkal si, pokoušeje se odhlédnout od své současné situace, aby byl objektivní, problém je dostat sebe, své tělo, z tohoto ostrůvku, a nejde jen o to jak, ale také kam - na nějaké bezpečné místo.
Ale žádné takové místo neznal.
Ačkoliv náhle ho jedno napadlo.
Existovalo místo, kam mohl jít. Mohl se vrátit do jasně modrého obývacího pokoje, kde žila růžová bytost.
Ale ne! To by nebylo o nic lepší než zůstat na ostrově, protože kdyby odešel, odešla by jen mysl a zůstalo by zde jeho tělo. Až by se potom vrátil, jeho tělesná schránka by už zcela jistě byla k nepotřebě.
Kdyby tam dokázal přenést své tělo, bylo by všechno v pořádku.
Jenže to neuměl.
A i kdyby uměl, bylo by to pro něj asi velmi nebezpečné a nejspíš by zahynul.
Pokusil se vyvolat si údaje o vzdálené planetě, ale unikaly mu. Pronikal proto za nimi, vytahoval je z hlubokých zákoutí, kde byly pohřbené, a s hrůzou si je prohlížel.
Nežil by ani minutu, kdyby se tam jeho tělo dostalo!
Pro jeho formu života to byl naprostý jed.

Ale musí existovat ještě jiná místa. Jsou i jiné planety. Kdyby se tam jen uměl dostat - kdyby se tam dokázal přemístit celý!
Seděl, přikrčen před zimou a vlhkostí, a už je ani necítil.
Pátral v sobě po růžové bytosti, volal ji, ale odpověď se neozývala.
Volal znovu a znovu. Bez odezvy. Sondoval, pátral, usilovně hledal, a nenalezl po ní ani stopy. Poznal - skoro jako by se ozval hlas a řekl mu to - že nemá smysl dál volat a hnát se za ní, neboť ji nenajde. Teď už ji neobjeví, protože je její součástí. Oni dva prchali společně a už neexistovalo buď růžové stvoření, nebo člověk, ale jakási zvláštní směs jich obou.
Bylo zbytečné dál pátrat. Bylo by to, jako by honil sám sebe.
Cokoliv udělá, bude muset udělat sám, veškerou mocí bytosti, která se z něj stala.
Jeho mozek obsahoval údaje a myšlenky, znalosti, knowhow a jistou špínu, což byl Lambert Finn.
Ponořil se do své mysli, mezi police a pořadače, mezi sudy, pytle a bedny, do neuvěřitelné kupy věcí, které stále ještě nebyly roztříděné, do propletence miliard drobností a zbytečností, které do něj horempádem nasypala ta uchvátaná bytost.
Objevil věci, které ho ohromily. Některé se mu hnusily, jiné byly skvělé, ale nemohl je žádným způsobem využít k řešení svého současného problému.
A po celou tu dobu se mu jako vytrvalý čmuchal, motající se pod nohama, do cesty stále pletla ještě nevstřebaná mysl Lamberta Finna.
Odstrčil ji stranou, odhodil ji z cesty, smetl ji pod koberec a pokračoval v hledání - ale ty nečisté myšlenky, představy a nápady, Finnovy myšlenky, nerozluštěný důvod Finnovy zuřivé hrůzy, jeho planetární noční můry, se vynořovaly stále znovu.
A jak je po sté odháněl, zachytil náznak toho, co hledal. Škrábal se za tím - prodíral se všemi odpornostmi a zlem toho klubka mučivého děsu, které si na Finnově mysli vynutil. Protože tam to objevil - ne v úžasné sbírce haraburdí, které zdědil po růžové bytosti, ale v té haldě odpadků, které ukradl Finnovi.
Byla to cizí dovednost, slizká a pokřivená, a on poznal, že pochází z planety, odkud se Finn vrátil jako maniak. A jak ji držel ve svých mentálních dlaních a díval se, jak pracuje, jak jednoduše funguje, jaká je její logika, pochopil přinejmenším pocit viny a strachu, který hnal Finna s jeho zuřivou nenávistí po celé Zemi.
Neboť s touto technikou se otevíraly hvězdy, fyzicky se otevíraly všemu životu ve vesmíru. Pro Finnovu nevyrovnanou mysl to znamenalo jen jediné - že se otevřela také Země. A úplně přesně, že se otevřela té planetě, která tuto techniku ovládala. Aniž by přemýšlel, jak ji snad jiné formy života používají, aniž by si uvědomil, že je to nástroj, který by lidská rasa mohla využít ke svému prospěchu, viděl v tomto postupu jednoduše most mezi místem, kde jej nalezl, a planetou, kterou nazýval domovem. A bojoval vší silou, aby strhl tu starou domovskou planetu do její dřívější nicotnosti, aby zpřetrhal kontakty s hvězdami, aby vyhladověl a zardousil Udici tím, že vyhladí paríry, kteří by mohli být v budoucnu pozváni nebo povoláni, aby pokračovali v práci Udice.
Neboť Finn se domníval, uvažoval Blaine - Finnovy představy před sebou jako otevřenou knihu - že když Země zůstane malá a skromná, když nebude přitahovat pozornost, vesmír ji mine a ona pak bude v bezpečí.
Ale ať by to dopadlo jakkoliv, uchovával v mysli techniku přenosu těla na hvězdy, způsob, jak si zachránit život.
Teď musí najít planetu, kam by se mohl bezpečně přemístit - planetu, která by ho nezabila jedem, nevykuchala ho nebo ho nerozdrtila; místo, kde by mohl žít.
Znovu zalovil v mysli a tam, vytažené z hromady haraburdí a úhledně popsané, byly tisíce planet, které růžová bytost kdysi navštívila.
Hledal a objevoval stovky různých typů planet a každá byla pro nechráněného člověka vražedná. Jak je procházel, jeho hrůza rostla - nemohl dost rychle objevit takovou, kde by byl v bezpečí.
Pronikalo do něj vytí bouře, narušovalo zuřivou soustředěnost jeho hledání a uvědomil si, že je prochladlý - daleko zmrzlejší, než si myslel. Pokusil se pohnout nohou, ale stěží to dokázal. Ječel na něj vítr, vysmíval se mu, když se prohánět nad řekou, a mezi jednotlivými poryvy slyšel suchý chrastivý zvuk, jak tvrdé sněhové krupky prorážely větvovím vrb.
Stáhl se dovnitř před větrem, sněhem a chladem, před jekotem a chrastěním - a náhle tu planetu našel, přesně tu, kterou hledal.
Dvakrát překontroloval data, ale byla v pořádku. Zaznamenal si souřadnice. V duchu si ten obraz představil. Potom pomalu, krok po kroku, vkládal jednotlivé příkazy té dalekonosné metody - a slunce začalo hřát.
Ležel obličejem k zemi, pod ním rostla tráva a cítil její vůni a vůni země. Zmizelo vytí bouře, pryč bylo chrastění sněhu ve větvích vrb.
Převalil se na záda a posadil se.
Z toho, co viděl, se mu zatajil dech.
Byl v ráji!

Kapitola 32
Slunce prošlo zenitem a sklánělo se k západu, když Blaine dlouhými kroky rázoval po svahu útesu nad městem Hamilton, kráčeje rozmočeným sněhem a blátem po první bouřce podzimu.
Sem se dostal zase skoro pozdě, pomyslel si - opět ne dost včas. Neboť až se slunce sveze za obzor, začne Hallowe'en.
Byl by rád věděl, kolik parírských středisek se lidem z Hamiltonu podařilo kontaktovat. Je možné, řekl si, že jim to vyšlo lépe, než mohl kdokoliv doufat. Snad měli štěstí - a možná z pekla štěstí.
Uvažoval nad další věcí - o tom, co řekl starý kněz: "Prst Boží vám to klade na srdce."

Jednoho dne, pomyslel si, se svět ohlédne a užasne nad šílenstvím dneška - nad slepotou, nad bláhovostí a absolutní netolerancí. Jednou přijde ospravedlnění. Doba rozumu. Jednou hlava církve v Římě uzná, že paranormální lidé nepoužívají žádná kouzla, ale že jde o přirozený vývoj lidské rasy z milosti Boží. Jednoho dne padnou mezi paríry a jejich normálními sousedy všechny sociální a ekonomické přehrady - jestli do té doby ještě nějací normální lidé zůstanou. Jednou nebude Udice třeba. Snad nebude potřeba ani Země.
Neboť už nalezl odpověď. Nezdařilo se mu dostat se do Pierru, ale objevil řešení. Byl nasměrován (snad Božím prstem?) - postrčen, aby je našel.
Byla to lepší varianta než ta, kterou hledal Stone. Byla to lepší technika, než měla Udice. Protože zcela zavrhovala koncepci strojů. Vytvářela celého člověka, udělala z něho pána sebe sama i vesmíru.
Sestupoval po útesu a narazil na pěšinu vedoucí do Hamiltonu. Po obloze nad údolím se ještě prohánělo několik roztroušených rozedraných mraků, zadní voj bouře. Na cestičce stály kaluže vody, a přestože slunce už hřálo, vítr od západu měl ještě ostré zoubky.
Doplahočil se na ulici, která vedla do centra města, a asi o jeden nebo dva bloky dál uviděl, jak na něj čekají na prostranství před obchody - ne pár lidí jako předtím, ale celý zástup. Odhadoval, že tu je většina obyvatel Hamiltonu.
Kráčel přes náměstí a dav mlčel. Letmo jej přejel očima pátraje po Anitě, ale nezahlédl ji.
Na schodech čekali čtyři muži, s kterými se naposledy setkal.
Zastavil se před nimi.
"Dobré odpoledne," pozdravil.
"Slyšeli jsme, že přicházíte," řekl Aridrews.
"Nedostal jsem se do Pierru," řekl Blaine. "Snažil jsem se tam dostat, abych pro nás našel nějakou pomoc, ale na řece mě zastihla bouřka."
Jackson řekl: "Zablokovali nám telefon. Ale použili jsme dálkový přenos. Dovolali jsme se k několika dalším skupinám a ony tu zprávu šíří dál. Nevíme jak daleko."
"Ani jak úspěšně," dodal Andrews.
"Můžete těmi přenosy ty skupiny ještě kontaktovat?" zeptal se Blaine.
Andrews přikývl.
"Finnovi lidé se neukázali. A to nás znepokojuje. Finn se dostal do potíží…" poznamenal Jackson.
"Ukázali by se," řekl Andrews. "Kdyby vás hledali, obrátili by to tu vzhůru nohama."
"Možná mě nechtějí najít."
"Možná nejste ten, za koho se vydáváte," pronesl chladně Jackson.
V Blainovi se zvedl vztek. "K čertu s vámi!" vykřikl. "Sakra, skoro jsem kvůli vám přišel o život. Dělejte a zachraňte se."
Otočil se na podpatku a odcházel. Bouřil v něm hněv.
Jeho boj to nebyl. Ne jeho boj osobně. Nemuselo ho to zajímat o nic víc než kohokoliv z ostatních lidí. Ale přijal jej za svůj. Kvůli Stonovi, kvůli Randovi a Harriet, kvůli tomu knězi, který ho sledoval přes půl kontinentu, se ho pokoušel vyhrát. A snad i kvůli něčemu nedefinovatelnému, jemu neznámému, v sobě netušenému - kvůli nějakému bláznivému idealismu, jakémusi hluboce zakořeněnému smyslu pro spravedlnost, nějaké primární averzi k násilníkům, fanatikům a reformátorům.
Přišel do tohoto města s darem - spěchal sem, aby jim ho mohl předat. A oni jen stáli a zkoumali jeho čestnost a úmysly.
Ať jdou k čertu; řekl si.
Přičinil se už dost. Dál by neměl jít.
Zůstávala jen jediná věc, která měla cenu. Měl by jít a udělat ji, říkal si, a od tohoto okamžiku by nemělo existovat nic, na čem by mělo jemu nebo komukoliv jinému záležet.
"Shepe!"
Šel dál.
"Shepe! Počkej!"
Zastavil a otočil se.
Z davu vyšla Anita.
"Ne!" řekl.
"Ale takhle neuvažují všichni," řekla. "Jsme tu ještě my, ostatní. Vyslechneme tě."
Měla pravdu, samozřejmě.
Byli i jiní lidé.
Anita a ti zbývající. Ženy, děti a ti muži, kteří nestáli v čele města. Neboť to bylo vedení, kdo nainfikoval lidem podezření a odstup. Funkcionáři a hromadná zodpovědnost způsobili, že nejednali sami za sebe, ale jako jednotný celek, že se snažili myslet jako dav, a ne jako jednotlivci.
V tomto se parírové nebo komunita parírů nijak nelišili od normálních lidí či od jejich komunity. Paranormální schopnosti koneckonců nezmění osobnost. Spíše jí dají možnost stát se lepší.
"Neuspěl jste," řekla Anita. "My jsme neočekávali, že se vám to povede. Zkusil jste to a to stačí."
Popošel k ní blíž.
"Ale já jsem to dokázal," řekl.
Přicházeli teď všichni k němu, masa lidí se pomalu a tiše blížila. V čele šla Anita Andrewsová.
Zastavila se těsně před ním a pohlédla mu do tváře.
Ztišila hlas. "Kde jste byl?" otázala se. "Někteří z nás se vydali ven a hledali vás na řece. Našli jsme kanoi."
Natáhl paži, uchopil dívku, odvedl ji trochu stranou a rozhodně ji postavil před sebe.

"Povím vám to," řekl, "za malou chvilku. Co tihle lidé?"
"Jsou vyděšení," odpověděla. "Čekají třeba i jen na nepatrnou naději."
Dav se zastavil asi ve vzdálenosti dvanácti stop a muž vpředu řekl: "Jste člověk z Udice."
Blaine přisvědčil. "Byl jsem. Už s nimi nejsem."
"Jako Finn?"
"Jako Finn," připustil Blaine.
"A také jako Stone," namítla Anita. "Stone byl také z Udice."
"Máte strach," řekl Blaine. "Bojíte se mne, Finna a celého světa. Ale já jsem objevil místo, kde už nikdy nebudete muset na strach ani pomyslet. Našel jsem pro vás nový svět, a jestli chcete, je váš."
"Co je to za svět, pane? Jeden z těch cizích světů?"
"Je jako ta nejkrásnější místa na Zemi," řekl Blaine. "Zrovna jsem odtamtud přišel…"
"Ale vy jste přišel po svahu útesu. Viděli jsme vás sestupovat…"
"Buďte zticha, vy hlupáci!" vykřikla Anita. "Nechte ho domluvit."
"Objevil jsem cestu," řekl Blaine, "ukradl jsem ji - nazvěte to, jak chcete - kterou se každý může dostat na hvězdy jak tělesně, tak psychicky. Minulou noc jsem vyrazil ke hvězdám. Vrátil jsem se dnes ráno. Nevyžaduje to žádný stroj. Potřebujete jen trochu tomu porozumět."
"Ale jak můžeme vědět…"
"Nemůžete," odpověděl Blaine. "Musíte to risknout, to je celé."
"Ale ani Udice, pane…"
"Této noci," pronesl pomalu Blaine, "se Udice stala minulostí. Už ji nepotřebujeme. Můžeme se dostat, kam si budeme přát. Nepotřebujeme stroje. A to je cíl všech výzkumů paranormálních jevů. Stroje nebyly nikdy víc než berličky naší slabé mysli. Teď je můžeme konečně odhodit. Už je nepotřebujeme."
Zástupem se prodrala žena s vyzáblým obličejem.
"Skončeme tohle povídání," prohlásila. "Říkáte, že jste našel nějakou planetu?"
"Správně."
"A můžete nás tam vzít?"
"Nikdo nepotřebuje, abych ho někam bral. Můžete se tam dostat sami."
"Jste jeden z nás, mladý muži. Máte poctivou tvář. Nebudete nám lhát?"
Blaine se usmál. "Nebudu lhát."
"Tak nám řekněte, jak to udělat."
Někdo zavolal: "Můžeme si s sebou něco vzít?"
Blaine přikývl. "Ne moc. Matky mohou vzít své děti, když je budou držet v náručí. Můžete si sbalit batohy a připnout si je na záda. Přes rameno si můžete přehodit brašnu. Můžete si vzít vidle, sekyry a nějaké další nářadí."
Z řady vystoupil muž. "Budeme se muset podle toho zařídit. Musíme si promyslet, co si chceme vzít. Budeme potřebovat jídlo, zahradní semena, nějaké oblečení, nástroje…"
"Můžete se vrátit pro další," řekl Blaine, "kolikrát chcete. Není to nic těžkého."
"Dobrá," řekla žena s vyhublou tváří. "Nebudeme tady stát. Začněme s tím. Proč nám to neřeknete, pane?"
"Ještě jednu věc," zastavil ji Blaine. "Máte tu někoho, kdo ovládá dálkové přenosy?"
"Já jsem jedna z nich," odpověděla žena. "Já, támhle Myrtle a Jin vzadu a…"
"Budete to muset předat dál. Co nejvíce lidem. A ti, kterým to předáte, to budou muset dát dalším. Musíme otevřít brány co největšímu počtu parírů."
Žena přikývla. "Jen nám to řekněte."
V davu to zašumělo, všichni se hrnuli kupředu, obklopili Blaina a Anitu a utvořili kolem nich kruh.
"Dobrá," řekl Blaine. "Chytněte se."
Cítil, jak se ho chytají, jak se jemně stahují kolem jeho mysli, téměř jako by s ním splývali.
Ale tak to vůbec není, pomyslel si. On splýval s nimi. Zde, v kruhu mnoha myslí, vznikla mysl jediná. Jedna velká mysl, hřejivá, lidská a plná milosrdenství. Ucítil vůni jarního šeříku a noční říční mlhy plížící se nad zemí, vybavily se mu tóny podzimu, rudá barva kopců zbarvených indiánským létem. Slyšel praskání dřeva v krbu, oddychování před ním spícího psa a prozpěvování větru poletujícího okapy. Cítil v sobě domov a přátele, dobré jitro a dobrou noc, sousedy přes ulici a hlas vyzvánějících kostelních zvonů.
Byl by tam mohl zůstat, ale potlačil to.
Tady jsou souřadnice planety, na kterou budete cestovat.
Dal jim údaje a opakoval je, aby nemohlo dojít k žádné chybě.
A tady je, jak to uděláte.
Předložil jim tu slizkou cizí dovednost a podržel ji, aby ji viděli, dokud si na ni nezvyknou. Potom jim krok za krokem ukazoval techniku a logiku věci, i když to v podstatě nebylo potřeba, neboť kdo jednou spatřil obsah té znalosti, tomu se stala její technika a logika samozřejmostí.
Pak to všechno znovu zopakoval, aby ho všichni pochopili.
Mysli se stáhly a on byl zase sám, jen s Anitou po boku.
Viděl, jak na něj všichni upřeně hledí.
Co se stalo? zeptal si Anity.
Zachvěla se hrůzou. To bylo strašné.
Jistě. Ale viděl jsem už horší věci.
Bylo to tak, ovšem. Viděl už horší věci, ale tito lidé ještě nikdy. Žili po celý svůj život na Zemi, neznali nic než ji. Nikdy

nepřišli do styku s cizím myšlením a právě to teď před nimi leželo. Ve skutečnosti nebylo tak slizké, jak se zdálo. Bylo jen cizí. Existovala spousta cizích věcí, z kterých člověku vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, zatímco v jejich vlastním cizím kontextu byly zcela běžné.
Použijí to? zeptal se Blaine.
Vychrtlá žena mu řekla: Zaslechla jsem vás, mladý muži. Je to špína, ale použijeme to. Co jiného nám také zbývá?
Můžete tu zůstat.
Použijeme to, řekla žena.
A předáte to dál?
Uděláme, co je v našich silách.
Začali se rozcházet. Byli nejistí a zmatení, jako by někdo řekl na církevním společenském večírku nějaký zvlášť peprný vtip.
A vy? zeptal se Blaine Anity.
Pomalu se k němu otočila a pohlédla mu do očí. Musel jste to udělat, Shepe. Jiná možnost nebyla. Neuvědomil jste si, jak to budou těžko přijímat.
Ne, to jsem si neuvědomil. Už tak dlouho žiji s tou cizí bytostí. V podstatě jsem její součástí. Nejsem tak úplně člověk…
Tiše, řekla. Tiše, já přece vím, co jste.
Jste si jistá, Anito?
Naprosto, odpověděla.
Přitáhl si ji, na okamžik ji k sobě pevně přitiskl, potom se od ní odtáhl a pohlédl dívce do obličeje. Viděl v jejích očích, že hned za úsměvem se skrývají slzy.
"Musím jít," řekl. "Musím vyřídit ještě jednu záležitost."
"Lambert Finn?"
Přikývl.
"Ale to nemůžete!" vykřikla. "Nemůžete!"
"Ne tak, jak si myslíte," uklidňoval ji. "I když bych zatraceně rád. Rád bych ho zabil. Až do tohoto okamžiku jsem to měl v úmyslu."
"Ale není to nebezpečné, vrátit se?"
"Nevím. To se uvidí. Mohu se pokusit získat čas. Jsem jediný, kdo si to může dovolit. Finn má ze mne strach."
"Budete potřebovat auto?"
"Kdybyste mi mohla jedno sehnat."
"Nejspíš se vydáme na cestu krátce po setmění. Budete do té doby zpátky?"
"Nevím," řekl.
"Vrátíte se, abyste šel s námi? Abyste nás vedl?"
"Anito, nemohu vám nic slíbit. Nenuťte mě k tomu."
"Když budeme pryč, budete nás následovat?"
Jenom potřásl hlavou.
Nedokázal odpovědět.

Kapitola 33
Hotelová hala bylá tichá a téměř liduprázdná. V jednom křesle podřimoval nějaký muž, další četl noviny. Za přepážkou stála znuděná recepční, dívala se na ulici a zamyšleně lupala klouby prstů.
Blaine prošel halou a kráčel krátkou chodbou ke schodišti. Vedle otevřených dveří výtahu postával liftboy.
"Výtah, pane?" zeptal se.
"Neobtěžujte se," odpověděl Blaine. "Je to jen pár schodů."
Zahnul a stoupal po schodišti. Cítil, jak mu na zádech a na zátylku naskakuje husí kůže. Neboť si velmi dobře uvědomoval, že jde možná přímo do náruče smrti.
Ale musel riskovat.
Koberec na schodech tlumil jeho kroky, takže kráčel naprosto tiše, až na své nervózní sípavé oddychování.
Došel do druhého patra a uviděl stejný obraz jako minule. Nic se nezměnilo. Strážce se zakláněl v křesle a opíral se zády o zeď. Když k němu Blaine přišel, zhoupl se dopředu, usadil se s koleny od sebe a čekal.
"Teď nemůžete jít dovnitř," řekl Blainovi. "Vyhnal všechny ven. Říkal, že se pokusí usnout."
Blaine přikývl. "Má za sebou opravdu těžký den."
Strážce důvěrně poznamenal: "Nikdy jsem neviděl tak vyřízeného člověka. Kdo si myslíte, že mu to udělal?"
"To je nějaké další zatracené kouzlo."
Strážce chápavě přitakal. "I když on nebyl normální už předtím, než se to stalo. Když jste ho viděl, ještě byl v pořádku, ale hned potom, hned jak jste odsud odešel, se začal chovat podivně."
"Ničeho zvláštního jsem si na něm nevšiml."
"Jak vám říkám, když se vrátil, byl v pořádku. Asi tak za hodinu jsem nahlédl dovnitř a on seděl v křesle a zíral na dveře. Díval se nějak divně. Jako by ho uvnitř něco bolelo. Vůbec mě neviděl, když jsem tam strčil hlavu. Ani nevěděl, že tam jsem, dokud jsem na něho nepromluvil."
"Možná se zamyslel."
"Ano, snad. Včerejšek byl strašný. Byl tu hrozný dav lidí, kteří si ho přišli poslechnout, všichni ti novináři - a potom vyrazili do hangáru, kde měl ten hvězdný stroj…"
"Já jsem tady nebyl," řekl Blaine, "ale slyšel jsem o tom. Musel to být docela šok."

"Myslel jsem, že bude na místě po něm," řekl strážce. "Hned tam. Obličej mu zfialověl a…"
"Co byste řekl," navrhl Blaine, "kdybychom nakoukli dovnitř? Jestli usnul, půjdu pryč. Ale jestli je ještě vzhůru, rád bych s ním prohodil pár slov. Je to opravdu dost důležité."
"No, myslím, že by to šlo. Viděl jsem, že jste jeho přítel."
A toto, pomyslel si Blaine, je konečný zisk v téhle fantastické hře. Finn se o něm nikomu ani slovem nezmínil, neodvážil se o něm vůbec promluvit. Nechal všechny při tom, že je jeho přítel, neboť to chránilo Finna samotného. A proto na něho nezačala štvanice. Proto Finnovi zabijáci neobrátili Hamilton vzhůru nohama, aby ho našli.
Bylo to výkupné - pokud to nebyla past.
Cítil, jak se mu napínají svaly, a nutil se ke klidu.
Strážný vstal a šmátral po klíči.
"Hej, počkejte chvíli," ozval se Blaine. "Měl byste mě prohledat."
Strážný se zašklebil. "To není třeba," odpověděl. "Předtím jste byl čistý. Vyšli jste s Finnem ruku v ruce. Řekl mi, že jste jeho starý přítel, kterého už léta neviděl."
Našel klíč a odemkl.
"Půjdu první," řekl. "Podívám se, jestli spí."
Tiše otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Blaine ho následoval.
Muž se tak prudce zastavil, že do něho Blaine zezadu vrazil.
Ze strážcova hrdla se vydral podivný zvuk.
Blaine natáhl ruku a rychle ho odstrčil stranou.
Finn ležel na podlaze.
Kolem něho se vznášel zvláštní pocit cizoty.
Tělo měl zkroucené, jako by ho někdo vzal a násilím mu vnutil tuto nepřirozenou polohu. Obličej, spočívající na jedné tváři, měl výraz člověka, který pohlédl do věčných plamenů pekla a ucítil zápach věčně hořících těl. Ve světle lampy, stojící opodál vedle křesla, se jeho černý oděv nepatřičně leskl. Kolem hlavy a trupu se na koberci rozlévala velká temná skvrna. Z široce rozříznutého hrdla šla hrůza.
Strážný dosud stál stranou u dveří a zvuky, které vydával, se změnily v dávení.
Blaine přistoupil k Finnovi a tam, vedle rozhozené ruky, ležel smrtící nástroj - staromódní břitva s dlouhým ostřím, která by měla odpočívat v bezpečí muzea.
Nyní byla všechna naděje pryč, uvědomil si Blaine. Už se nedal uzavřít žádný výhodný obchod. Pro Lamberta Finna už všechny obchody skončily.
Až do poslední chvíle si ten člověk zachoval svou povahu a zůstal sám sebou - tvrdý a krutý. K tomu aby si vzal život, si nevybral snadný způsob, ale ten ze všech nejtěžší.
Ale přesto, pomyslel si Blaine, hledě s mrazivou hrůzou na rudou ránu na hrdle, přesto snad nebylo nutné to provést tak důkladně a řezat břitvou, i když už umíral.
Takto to mohl udělat jen člověk plný nenávisti, šílený záští ke své osobě - muž, který sebou pohrdal a hnusil se sám sobě.
Musel si připadat nečistý - nakažený přítomností cizí mysli ve své antiseptické lebce. Něco takového mohlo člověka jako Finn dohnat k smrti; ten úzkostlivý fanatik, který začal být posedlý svou vlastní ideou dokonalého státu, nedokázal žít nebo přežívat s nepochopitelnou záhadou cizí mysli.
Blaine se otočil na podpatku a vyšel z pokoje. V koutě chodby stál strážce, zlomený v pase, a zvracel.
"Zůstaňte tady," řekl mu Blaine. "Zavolám policii."
Muž se otočil. Oči měl skelné hrůzou. Otřel si rukou bradu.
"Bože můj," řekl, "už jste někdy viděl něco tak strašného…?"
"Sedněte si," řekl Blaine, "a uklidněte se. Hned budu zpátky."
Ale nebude. Teď musí zmizet. Potřeboval čas a trochu ho získal. Protože strážce je natolik otřesený, že chvíli nic nepodnikne.
Ale jakmile se ta zpráva rozšíří, vypukne peklo.
Bůh pomáhej parírovi, pomyslel si Blaine, kterého dnes v noci chytí.
Svižně kráčel chodbou a seběhl po schodech. Rychle prošel hotelovou halou, která byla dosud prázdná.
Když došel k východu, dveře se náhle otevřely a někdo, kdo také spěchal, jimi vstoupil.
Na podlahu dopadla kabelka a Blaine zvedl ruku, aby zastavil ženu, která vešla.
Harriet! Zmiz odsud! Utíkej!
Moje kabelka!
Sehnul se pro ni, a jak ji zvedal, otevřela se a vypadlo z ní něco černého a těžkého. Chňapl po tom volnou rukou, chytil to a sevřel v dlani, aby to zůstalo ukryté.
Harnet se otočila a vyšla ven. Blaine spěchal za ní. Vzal ji pod paží a pobídl ji.
Došel k autu a sklonil se, aby otevřel dveře. Strčil ji dovnitř.
Ale Shepe, moje auto je jen o blok -
Není čas. Mizíme odsud.
Obešel auto a nastoupil. Odrazil od chodníku a zařadil se do jízdního pruhu. Pomaleji, než by chtěl, minul blok a na křižovatce zahnul na silnici do Hamiltonu.
Přímo před nimi stály ohořelé zdi Obchodní misie.
Kabelku měl položenou na klíně a teď ji podal Harnet.
"Co ta pistole?" zeptal se.

"Šla jsem ho zabít!" vykřikla. "Chtěla jsem ho zastřelit."
"To už teď není třeba. Je mrtvý."
Rychle se k němu otočila.
"Ty?!"
"No, já… myslím, že by se to tak dalo říci."
"Shepe, jak to myslíš? Buď jsi ho zabil, nebo…"
"Dobře," řekl. "Zabil jsem ho."
A nelhal. Nezáleželo na tom, čí rukou Lambert Finn zemřel - on, Shepherd Blaine, ho zabil.
"Měl jsem k tomu důvod," řekl. "Ale ty?"
"Zabil Godfreyho. To snad je dostatečný důvod."
"Ty jsi Godfreyho milovala."
"Ano, myslím, že ano. Byl to skvělý chlap, Shepe."
"Já vím. V Udici jsme byli přátelé."
"Bolí to," řekla Harriet. "Ach, Shepe, tolik to bolí."
"A tu noc…"
"Nebyl čas na slzy," odpověděla. "Nikdy na ně není čas."
"Ty jsi o tom všem věděla…"
"Už dlouho. Je to moje povolání, vědět, co se děje."
Dojel k odbočce a zatočil zpátky k Hamiltonu. Slunce zapadlo. Zemi přikrýval soumrak a na východě, hned nad prérií, se zatřpytila první hvězda.
"A co teď?" zeptal se.
"Teď už mám celý příběh. Všechno, co jsem se mohla dozvědět."
"Chystáš se to napsat. Tvoje noviny to otisknou?"
"Nevím," odpověděla. "Ale napsat to musím. Snad chápeš, že to musím udělat. Pojedu do New Yorku…"
"Chyba," řekl. "Pojedeš do Udice. Ale ne autem. Poletíš z nejbližšího letiště…"
"Ale Shepe…"
"Nebylo by to bezpečné," řekl. "Pro nikoho, kdo by jen trochu připomínal paríra. Ani pro menší telepaty, jako jsi ty."
"Nemohu, Shepe. Já…"
"Poslouchej, Harriet. Finn zorganizoval na Hallowe'en vzpouru parírů, něco jako kontrašpionážní manévr. Ostatní paríři, když se o tom dozvěděli, se to pokusili překazit. Částečně se jim to povedlo, ale nevím, jak dalece. Ať se stane cokoliv, stane se to dnes v noci. Využil by toho povstání, aby vystupňoval nenávist, aby inicioval zřízení legislativy. Jistě by k došlo k nějakému násilí, i když to celkem vzato nebylo Finnovým cílem. Jenže teď, když je Finn po smrti…"
"Vyhladí nás," vydechla Harriet.
"Udělají pro to všechno. Ale je ještě jedna možnost…"
"A ty, přestože jsi to věděl, jsi Finna zabil!"
"Harriet, já jsem ho ve skutečnosti nezabil. Šel jsem s ním uzavřít obchod. Objevil jsem způsob, jak všechny paríry dostat pryč ze Země. Chtěl jsem mu navrhnout, že Zemi vyčistím od parírů, odstraním mu je z cesty, když ještě týden nebo dva pozdrží své lidi…"
"Ale říkal jsi, že jsi ho zabil."
"Možná," odpověděl Blaine. "Jednou ti to vysvětlím. Až budeš psát svůj článek, budeš to už moct všechno napsat."

Kapitola 34
Hamilton byl tichý a tak prázdný, že to prázdno bylo téměř cítit.
Blaine zastavil s autem na náměstí a vystoupil.
Nezahlédl nikde ani světélko a k jeho uším jasně doléhalo hučení řeky.
"Jsou pryč," řekl.
Harriet vystoupila, obešla vůz a postavila se vedle něho.
"Dobrá, kamaráde," řekla. "Nasedni na toho svého koně."
Zavrtěl hlavou.
"Ale ty musíš odejít. Musíš je následovat. Patříš k nim."
"Až jindy," odpověděl Blaine. "Snad za pár let. Ještě mám před sebou spoustu práce. Po celé zemi jsou davy parírů. Vystrašených a skrývajících se. Musím je vypátrat. Musím jich zachránit tolik, kolik jenom dokážu."
"Toho se nikdy nedožiješ. Budeš ten nejdůležitější terč. Finnovi lidé si nedopřejí klidu, dokud…"
"Až to bude nejhorší, půjdu. Nejsem žádný hrdina, Harriet. Naopak, v podstatě jsem zbabělec."
"Slibuješ?" zeptala se.
"Ovšem. Namouduši. A ty se vrátíš do Udice. Budeš tam v bezpečí. Jeď rovnou do Pierru na letiště."
Otočila se a odcházela k autu. Už se chystala nastoupit, ale pak se znovu obrátila k Blainovi.
"Ale ty budeš auto potřebovat."
Usmál se. "Když budu nějaké potřebovat, město je jich plné. Mohu si vzít, které budu chtít. Auta si s sebou vzít nemohli."
Usedla za volant a naposledy na něho pohlédla.
"Ještě něco," řekl Blaine. "Co se s tebou stalo, když jsem byl v tom hangáru?"
Úsečně se zasmála. "Když přijel Rand, ujela jsem. Jela jsem sehnat nějakou pomoc. Myslela jsem, že bych mohla zavolat do Pierru. Jsou tam lidé, kteří by nám pomohli."

"Ale?"
"Zastavila mě policie a zavřeli mne do vězení. Pustili mě až druhý den ráno a od té doby jsem tě hledala."
"Jsi statečná holka," řekl.
Náhle k nim dolehlo slabé chvění vzduchu - hluk z velké dálky.
Blaine ztuhl a naslouchal. Zvuk sílil. Blížil se. Byl to řev mnoha aut.
"Rychle," řekl. "Žádná světla. Jeď šikmo po svahu. Narazíš na cestu na sever."
"Shepe, co to do tebe vjelo?"
"Ten hluk, který slyšíš, jsou auta. Jede sem spousta lidí. Už vědí, že je Finn mrtvý."
"A ty, Shepe?"
"Já se o sebe postarám. Jeď už."
Nastartovala motor.
"Brzy na shledanou," řekla.
"Pohni se už, Harriet! A díky. Díky za všechno. Pozdravuj Charline."
"Sbohem, Shepe," kývla a vůz se rozjel, opsal kruh a zamířil do ulice, která vedla ke svahu útesu.
Zvládne to, řekl si. Každý, kdo dokázal překonat při cestě z Udice ty neproniknutelné hory, by tady neměl mít žádné potíže.
"Nashle, Harriet," řekl jí. "Pozdravuj Charline." Proč to řekl? přemýšlel. Nejspíš jako pozdrav a sbohem starému životu - jako podání ruky na rozloučenou s minulostí. Ačkoliv v Udici žádná minulost nebude. Charline bude dál pořádat své večírky, kde se bu-dou dál bez pozvání předvádět ti nejpodivnější lidé. Neboť Udice měla půvab, lesk a ducha. Aniž by to věděla, byla už dnes mrtvá. A byla to škoda. Bylo to jedno z nejúžasnějších, nejzávratnějších a nejpříjemnějších míst, jaké kdy lidstvo poznalo.
Stál opuštěný na náměstí a naslouchal zuřivému rachotu přijíždějících aut. Daleko na západě viděl záblesky jejich světel. Od řeky vanul studený větřík a tahal ho za nohavice a rukávy kabátu.
Po celém světě, pomyslel si. Po celém světě dnes v noci jedou řvoucí auta, valí se dychtivá lůza a prchají lidé.
Zabořil ruku do kapsy kabátu a ucítil tvar a váhu zbraně, která vypadla Harriet z kabelky. Pevně ji sevřel, ale věděl, že tímto způsobem s nimi nemůže bojovat.
Mohl je porazit jinak, a na celé frontě. Izolovat je a zadusit v jejich vlastní prostřednosti. Dát jim, co chtějí - planetu obývanou pouze normálními lidmi. Planetu plnou lidí, kteří se tu mohou skrčit a hnít - nikdy nepoznají vesmír, nikdy se nedostanou ke hvězdám. Nedostanou se nikam a nic nedokážou. Jako člověk, který se celý svůj život houpe v houpacím křesle na verandě nějakého malého umírajícího městečka.
Bez nových sil zvenku se Udice během příštích sta let bude rozkládat a za další století se dostane do mrtvého bodu. Protože paří-rové na jiných planetách budou z Udice získávat lidi, budou prosévat svět, aby zachránili vlastní druh. Ale za dalších sto let na tom nebude záležet, neboť lidská rasa bude v bezpečí na různých planetách a bude budovat takový způsob života a kultury, jaký jim byl na Zemi znemožněn.
Vydal se přes náměstí směrem k útesům. Musí pryč z města, musí se dostat alespoň kousek nad něj, než sem dorazí auta.
A věděl, že ho znovu čeká osamělá cesta. Ale už ne tolik, protože měl cíl. Cíl, říkal si s náhlým pocitem hrdosti, který si sám vydobyl.
Schoulil se proti mrazivému větru a přidal do kroku. Čekala ho práce. Spousta práce.
Ve stínů stromů nalevo se něco pohnulo a Blaine, který ten pohyb koutkem oka zachytil, se rychle otočil.
Stín zamířil k němu, pomalu a trochu nejistě.
"Shepe?"
"Anito!" vykřikl. "Ty blázínku! Anito!"
Vyběhla ze tmy a padla mu do náruče.
"Nemohla jsem odejít," řekla. "Nešla bych bez vás. Věděla jsem, že se vrátíte."
Přitiskl ji k sobě, sklonil se, aby ji políbil, a celý svět přestal existovat, celý vesmír, byli jen oni dva. Bušení srdce, šeříky, planoucí hvězdy, vítr nad kopcem a oni dva - to bylo všechno.
Až na hukot aut, která přijížděla po cestě.
Blaine ji od sebe odtrhl. "Leť!" zakřičel. "Musíš, Anito!"
"Jako vítr," odpověděla.
Vznesli se.
"Poletíme na vrcholek útesu," řekla. "Mám tam auto. Zavezla jsem ho tam, hned jak se setmělo."
V půli cesty se zastavili a podívali se zpátky.
V temnotě města vyšlehly první plameny a k nebi stoupal řev zbytečného vzteku. Vítr k nim přinášel duté práskání výstřelů.
"Střílejí po stínech," řekla Anita. "Tam dole nikdo není. Ani psi a kočky. Děti si je vzaly s sebou."
Ale v mnoha dalších městech, pomyslel si Blaine, na mnoha dalších místech to nebudou jen stíny. Bude to doprovázeno požáry, kouřem výstřelů, utaženými provazy a zakrvavenými noži. A možná i dupotem rychlých prchajících nohou, temnými letícími obrysy na nebi a vytím po kopcích.
"Anito," řekl, "skutečně existují vlkodlaci?"
"Ano," odpověděla. "Vlkodlaci jsou tam dole."
Měla pravdu, uvědomil si. Zatemnění mozku, bezútěšnost myšlenky, všednost cíle. Toto byli skuteční vlkodlaci tohoto světa.
Otočili se zády k městu a letěli k vrcholu svahu.

Za nimi rostly a mohutněly plameny nenávisti. Ale vpředu, nad útesem, planula s pevnou nadějí vzdálená hvězda.

Time is the Simplest Thing
Copyright © 1961 by Clifford D. Simak
Published by Methuen London Ltd., New Fetter Lane,
London, EC4P 4EE
Translation © Pavel Dosoudil, 1992

AGkult, Praha

Tisk: Zlínské tiskárny a.s.

ISBN 80-901035-8-9

Cover Art by Libor Páv

Moc 36,- Kčs